

33

любовни истории

от Тихомир Димитров

НЕ СЕ ПРЕПОРЪЧВА НА ЛИЦА ПОД

ТИХОМИР ДИМИТРОВ

33 ЛЮБОВНИ ИСТОРИИ

chitanka.info

Книгата се издава с любезното съдействие на Съдбата и творческото вдъхновение. Специални благодарности на всички читатели за това, че ви има! Тези истории щяха да са напълно излишни без вас.

Разказите в този сборник са плод на авторско въображение и развинтена фантазия.

Всяка прилика с действителни лица и събития е случайна.

ОБРЪЩЕНИЕ КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Скъпи читателю! Уважаема читателко!

Ще започна с това, че ти действително си ми много скъп(а). Без теб нито този сборник, нито съществуването ми като автор щеше да има някакъв смисъл. Поради това книгата, която държиш в ръце (добре де, в харда, но рано или късно ще държиш и в ръце) наистина е създадена специално за теб! Добре дошъл на борда и дано пътуването да ти хареса!

Всъщност, надявам се само част от разказите да ти харесат. Другите ще те накарат да се замислиш и да помечтаеш, трети ще те натъжат. Изгубената любов боли... Някои от разказите може дори да те разсмеят. Или да те вбесят с позицията на героите и сюжетите в тях. Всичко това е прекрасно! Значи съм успял да те докосна! Няма поголямо проклятие за един автор от безразличието на неговия читател.

Питат ме дали тази книга е бесплатна? Отговорът ми е категорично НЕ. Костваше ми труд и усилия, за да я напиша. Трябваше да си „купя“ и малко време за целта. Така че книгата съвсем не е бесплатна. Поне от моя гледна точка. Но това не означава, че ти, читателю, трябва да отеляш от залъка си, за да ме четеш. Вече ти казах, че правя всичко заради теб.

Времената са различни. Преди действахме така: дай ми пари и ще получиш една книга, която после ще разбереш дали ти харесва. Сега правилата са други: ето ти чисто новата ми книга, чети и разпространявай! Ако ти хареса, може да си я „купиш“. Когато пожелаеш. С колкото средства разполагаш. За да продължавам да пиша за теб. Много е просто, нали? Гениалните неща са прости. В края на книгата ще намериш текст, описващ как може да стане това.

Зашо сборник с разкази, а не направо трети роман? Първо, имах толкова много идеи за нови истории, налитащи от всички страни, като османски воиници към връх Шипка, че нямаше как за едно лято да напиша тридесет и три нови романа. Второ, кратката форма е

предизвикателство, което отдавна исках да приема. Обичам да пиша разкази от малък и винаги съм го правил с лекота, но след два пълнометражни романа само ти, читателю, имаш тежката задача да поставиш присъда дали това е така. Твоето мнение е важно за мен. Всъщност, ничие друго мнение не е важно за мен. Всичко, от което се нуждая аз, като автор, си ти, а всичко, от което се нуждаеш ти, като читател, е една добра история. А защо не цели 33?

Какво ще намериш тук? „33 любовни истории“, както пише на корицата, но едва ли ще ти говоря само за любов, секс и въобще — за привличането между хората с патологичните му отклонения. Ще ти говоря и за това, разбира се, но има далеч по-плътни проявления на Любовта, като любовта към Бога, знанието и смъртта, които също са ми любопитни. Дори онази нездравословна любов към заглеждането в Бездната, която неизбежно отвръща на погледа... и тя ми е любопитна. Всичко това ще намериш вътре.

Защо 33? Защото три ми е любимото число. Повече от него харесвам само девет. Точно три пъти повече го харесвам. През фаталната 2012 ще имам навършени 33 години. Искам тази книга да е поживяла поне малко дотогава. После не се знае какво ще става, нали така?

Докато сме на темата, в сборника ще намериш повест, описваща един от възможните пессимистични сценарии. Но няма да те хвърлям в контекста на глобалния страх от неизвестното. Темата за края на света винаги е била актуална, ще продължи да бъде интересна и през 2013-та година. Аз мисля да присъствам. Ти също ела! А, „Когато токът спря“ може да го преживеем и по-късно. Например, през 2014-та, хех. Отделно, краят на разказа е само началото на една история с много голям потенциал. История, която успешно може да се превърне в роман — красив, пост-апокалиптичен роман за любовта между две разделени души на фона на разпадащата се цивилизация — такава, каквато я познаваме днес. Но дали ще се превърне в роман? Това също зависи от теб, читателю!

Какво друго ще намериш вътре? Скромен опит за поезия. Поетите да не ме съдят, защото пием от един Извор. Но преди всичко проза — под формата на къси (и не чак толкова къси) разкази: няколко притчи, две-три хуморески, лек хорър, заигравка с криминалния жанр, дори няколко истории, печатани на машина през миналото

хилядолетие, които извадих от прашния скрин. Очакват те и много житейски драми, където има голяма вероятност да познаеш себе си.

Защо книгата ми не е издадена на хартия? Битува схващането, че една книга, пусната да се разпространява свободно във виртуалния свят, няма да привлече купувачи в реалния. С други думи: „Ако мога да си я дръпна бесплатно отнета, защо да давам пари за хартия?“

Имам шест конкретни отговора на този въпрос:

1) Защото прочетената книга, за разлика от непознатото заглавие, освен *обещание* за качество, съдържа и *гаранция* за качество. Все пак, вече сме я чели — цялата или част от съдържанието — знаем какво точно купуваме;

2) Защото книгата винаги е добър подарък. Още по-смислен, когато е проверен — знаем какво точно подаряваме;

3) Защото има хора, които не биха заменили аромата на мастило и хартия със светлината от монитора нощем;

4) Защото книгата е колекционерски продукт. Никога няма да ни омръзне да събираме подбрани заглавия за частната си колекция;

5) Защото вероятността много хора да разберат за една книга, пусната да се разпространява свободно онлайн, е съществена, ако авторът си е свършил работата. Това не може да се каже за книгите, издадени **САМО** на хартия и „затворени“ по лавиците на книжарници и библиотеки;

6) Защото не е честно да ограничаваме читателите в техния избор. Нито пък, да им поставяме имуществен ценз. Не всеки може да си плати. Не всеки иска да го направи. Но всеки трябва да има достъп до съвременната литература, според мен. Особено българската. Особено сега, когато тя е толкова оскъдна и крехка. Толкова лишена от възможности.

Аз лично винаги ще предпочета български автор пред чужд, ако трябва да избирам кой да ми прави компания от нощното шкафче.

Тези шест причини ще ориентират издателите към отговора на въпроса: „Какво точно искат читателите?“

Досега чаках поне година, преди да пусна съдържанието на книгите си онлайн. Този път реших да обърна процеса с главата надолу: първо удоволствието, после работата. Удоволствието за мен и за читателите, а работата за вас, уважаеми издатели! Работата на един автор не е да се превръща в издател. Макар все още да имам копия от

„Душа назаем“, сам-издат и сам-печат „индустрията“ вече не е за мен. Отнема прекалено много време и ресурси, които предпочитам да инвестирам в писане на ново съдържание. В крайна сметка: всичко, от което се нуждае един автор, са неговите читатели, а всичко, от което се нуждаят те, е една добра история. Аз съм ви приготвил цели 33. Наслаждавайте се максимално и консумирайте с интерес. Четенето е на собствен риск!

Bon Voyage!

Тихомир Димитров

КОГАТО ТОКЪТ СПРЯ

— Мамо, татко, имаме новина!

Семейната трапеза онемя. Очакваха новината. Подозираха каква е тя, но не смееха да реагират, за да не развалят „изненадата“. Погледите бяха насочени към Фани. Майка й ритна масата от притеснение и събори една чаша. Главата на семейството — Петър Чобанов, спокойно изтри крайчеца на устата си с бяла кърпа, наля допълнително ракия в чашката и сложи бучка лед. Зачака. Той също гледаше Фани. Това й подейства като сигнал да продължи:

— С Ади решихме да се женим! Това лято!

Името му беше достатъчно кратко, за да не се нуждае от псевдоним. От всички умалителни най-много мразеше „Ади“ — все едно беше някакво женско пуделче, а не бъдещият ѝ съпруг. Никой друг не го наричаше „Ади“. Е, все пак предпочитаše „Ади“ пред „prascho“, „puhcho“ или „pаяче“, но сам си беше виновен! Да беше ѝ казал по-рано колкото много го дразнят умалителните имена. „Може би сега не е най-подходящият момент“ — усмихна се той. Всички погледи се насочиха към него.

Богатото семейство на Петър и Фидосия Чобанови, мажоритарни собственици в „Балкантранс“ АД, най-голямата транспортна компания в Източна Европа — семейството, чиято дъщеря Адам чукаше от 9

години, щеше да му даде благословията си за женитба, а тази благословия му изглеждаше като чувал, пълен с пари. Само преди две седмици „новината“ щеше да звучи радостно и в неговите уши. Дори все още се заблуждаваше, че обича Фани. Но сега, сега вече трябваше да бъде артист и да се преструва.

— Надявам се, че нямате нищо против — промърмори с половин уста Адам.

Фидосия Чобанова скочи от стола и го прегърна:

— Знаете ли откога чакам този момент, деца! — целуваше ту него, ту дъщеря си. — Крайно време беше! Притеснихме се вече, че никога няма да имаме внучи.

Адам харесваше бъдещата си свекърва, даже много. Всъщност, той харесваше цялото семейство. Или поне така си мислеше до скоро. Може би тийнейджърската им любов с Фани, която се беше разгоряла на брега на морето преди 9 години, беше прераснала в навик с течение на времето — удобен и приятен навик. Фани се грижеше добре за него — като за любимата си кукла. Радваше му се като малко дете. А и семейството й го приемаше, въпреки че не беше богат. Те имаха достатъчно за всички. Единственото, което искаха, бе дъщеря им да бъде щастлива. И да попадне на „свестен човек“. С течение на времето Адам успя да си завоюва тази позиция — на „свястното момче“ в буржоазните им разбирания. Не го направи нарочно. Той наистина си беше такъв. До скоро.

— Добре ли обмислихте всичко? — Петър Чобанов отпи от ракията. — Това ще промени много неща — той погледна въпросително Адам.

— Да, сигурни сме, татко! — отговори Фани от името на двамата. — Заедно сме вече 9 години, от три години живеем под един покрив. Обичаме се, това е най-важното! Всичките ни приятели са семейни и вече имат деца. Май дойде и нашият ред! — тя целуна Адам по челото, върху което беше избила студена пот. — Нали, миличък?

— Да, скъпа — помилва я той по гърба.

Развълнувана и едва сдържаща сълзите си от радост, Фидосия повика прислугата, нареди им да отсервират вечерята и покани дъщеря си в гостната — да обсъдят „новината“. По женски. Хванати за ръце, майка и дъщеря отлетяха в съседното помещение. След малко изчезна и прислугата. Бизнесменът и бъдещият му зет останаха сами.

— Да отидем в салона — покани го Чобанов.

Въпреки че се познаваха отдавна, Адам така и не успя да скъси дистанцията с този човек. Наричаше го „господине“ или просто „Чобанов“. Вдъхваше му някакъв респект. Може би просто характерът му беше такъв. Основателят на „Балкантранс“ трудно допускаше хора до себе си, което беше нормално за един от най-богатите българи. Е, Адам не можеше да се оплаче от лошо или хладно отношение. Дори напротив, винаги беше поканен в дома на Чобанови, ползваше се с голямо доверие от семейството, радваше се на достъп до най-влиятелните кръгове в държавата. Никога не говореше с тях за пари. Но усещаше, че моментът наближава. При така стеклите се обстоятелства разговорът стана просто неизбежен.

Прислугата познаваше навиците на своя патрон и салонът за пушачи беше подгответ предварително. Камината гореше, на масичката ги очакваше кутия ръчно свити пури Oro del Cibao, поръчани от Доминикана. Правеха им компания две солидни кристални чаши и бутилка коняк „Хенеси“. Двамата се настаниха в удобните зелени фотьойли, наляха си коняк и запалиха пури. Напрежението у Адам растеше. Чобанов пръв наруши мълчанието:

— Предполагам, че познаваш добре дъщеря ми. От доста години сте заедно.

Адам кимна в знак на съгласие.

— Знаеш, че семейството ми разполага с известни възможности...

„С 330 милиона възможности“ — помисли си Адам и кимна отново, за да покаже, че слуша с интерес. Чобанов продължи:

— Дъщеря ми е родена в среда, където е лесно да приемеш всичко за даденост. На нея не ѝ се наложи да воюва за място под слънцето, както ми се наложи на мен, в началните години от Демокрацията. И, честно да ти кажа, май никога няма да ѝ се наложи! Свикнала е някой да се грижи за нея. Да ѝ осигурява всички удобства.

Последва неловко мълчание. Чобанов отпи от коняка:

— След като сключите граждански брак този „някой“ ще си ти.

Адам се сепна. Надигна чашата, за да спечели малко време, докато се чудеше какво да отговори. Ароматната течност запали хранопровода му и причини експлозия от вкусове в устата.

— Аз мога да се грижа за дъщеря ви! Отдавна живеем заедно и нищо не ни липсва. Всъщност, Фани не е чак толкова разглезнена, колкото я описвате. Вярно, че едва ли някога ще прояви интерес към работа или кариера, но защо да го прави? Имаме си всичко. Изкарвам достатъчно, за да живеем комфортно... не без вашата помощ, разбира се!

— Радвам се да го чуя! — Чобанов се усмихна загадъчно. — Адаме, виж, аз съм бизнесмен, обичам точните цифри. Колко точно печелиш на месец от счетоводната къща? Чисто? Ако не е тайна, разбира се!

— Нямам никакви тайни от вас, г-н Чобанов.

„Чуваш ли се какво говориш, глупако?“

— Все пак, ние скоро ще бъдем едно семейство! А и вие до голяма степен помагате за успеха на моя консултантски бизнес... което ми напомня да ви благодаря за връзката с Януш миналия месец. Оказа се един от най-добрите ни клиенти досега.

— Моля! Да се върнем на въпроса ми. Ако обичаш!

— Между 9 и 12 хиляди лева на месец. Чисто.

— С толкова разполагате като домакинство, така ли?

— Приблизително, да.

— А знаеш ли, че само чашата, която държиш в ръце, струва повече?

— Предполагам — Адам се усмихна насила. — Но нищо не можа да направя по въпроса. Не съм имал същите възможности като...

— Възможностите се дават! — прекъсна го Чобанов. — Те никога не се „имат“.

— Не разбирам?

— На път съм да ти направя изгодно предложение. Като например, да умножиш дохода си по десет. Това прави близо един милион на година. И е само началото.

— Аз...

— Изслушай ме, преди да кажеш каквото и да било! Един от търговските ми директори напуска бизнеса тази година. Напуска го по болест. Докторите вече са разписали смъртната му присъда. Трябват му пари и спокойствие, за да се лекува. Не тая особени надежди за възстановяването му, но поне искам да му дам възможност да бъде с близките си възможно най-дълго. И да осигуря семейството му. С

останалите акционери ще изкупим част от дяловете му на преференциална цена, отделно бордът ще отпусне пенсия по болест в размер на няколко милиона лева. Това е всичко, което можем да направим за него. Но някой трябва да заеме мястото му в управлението. Спешно. И е по-добре този някой да бъде вътрешен човек — човек, на когото мога да се доверя. Реших, че щом ще ставаме роднини, този човек можеш да си ти. Помисли добре, преди да ми отговориш. Не бързай! Това е важно решение. Както за теб, така и за мен. Но имай предвид, че такива възможности се дават само веднъж в живота!

Адам вдигна чашата и отпи, като се стараеше треперенето на ръката му да остане незабелязано. Чобанов продължи да говори:

— Предполагам, че детайлите също те интересуват. А те са следните: като начинаещ управител ще получаваш 950 000 лева годишно възнаграждение, с възможност за ревизиране след края на първата година, в зависимост от резултатите на дружеството и личния ти принос в тях. Отделно съм готов да ти предложа акции на стойност 18 милиона лева, с които да осигуриш семейството си, дъщеря ми и нейните деца, докато са живи, така че да не зависят повече от мен. Имаш време до понеделник, за да ми отговориш. Внимателно си помисли!

Вече малко по-спокойен, Адам захапа пурата и дръпна от гъстия, ароматен дим. Прекара го през ноздрите си. Въздухът около него се изпълни с пушек. Зави му се свят. Очите му се насълзиха.

— Поласкан съм от доверието и от големите възможности, които ми предлагате, Чобанов! Оценявам ги по достойнство. Ще помисля и ще отговоря в понеделник, но имам един въпрос, ако ми позволите?

— Питай, синко! — Чобанов опита да се пошегува. Но не му се получи. Никога не му се получаваше.

— Какво ще стане, ако откажа?

Последва неловко мълчание. Лицето на мъжа пред него остана непроменено. Той внимателно постави чашата върху стъклената маса и каза:

— Адаме, изградих бизнеса си от нулата. Направих така, че най-близките хора, които работят за мен, също да станат богати. Това е тайната на моя успех. Единственото, което изисквам в замяна, е 100% лоялност към фирмата и пълна отданост на работата. Ако приемеш

предложението ми, за няколко години ще те направя богат. Но ще лягаш и ще ставаш с проблемите на „Балкантранс“. Ако не приемеш, значи имаш по-добра алтернатива и сам ще трябва да се грижиш за семейството си. Искам да кажа: *напълно сам!* Но и в двета случая ще получиш благословията ми, ако това те интересува. Не съм чак толкова елементарен! Обичам дъщеря си повече от всичко на света и виждам, че с теб тя е щастлива. „Да обичаш означава да подаряваш свобода, а не да поставяш окови“, нали така? Чувал съм те да го казваш много пъти.

— „Когато умният човек печели, той прави така, че да спечелят всички. Когато глупакът печели, той прави така, че да загуби спечеленото, а заедно с него да загубят и всички останали!“ Чувал съм ви да го казвате много пъти — отвърна Адам и се усмихна.

Обмяната на любезности разведри двамата мъже. Вдигнаха наздравица и пиха за новото семейство. Малко след това прислугата влезе в салона. Съобщиха им, че десертът е сервиран.

Две седмици по-рано...

Адам отвори очи и стана от леглото, обзет от притеснение, че закъснява за работа. Погледна часовника — беше едва седем и половина. Отпусна се върху възглавницата с облекчение. Обожаваше да се излежава сутрин и да не бърза за никъде! А и нямаше никакъв смисъл да бърза — откакто създаде собствен бизнес можеше да ходи, когато си искаше на работа. „Навикът си е навик — помисли Адам. — Сигурно ще минат няколко години, преди да отвикна от параноята, че закъснявам за работа“. Допуши му се. Днес не беше в настроение за излежаване. Стана, облече си костюма, взе чантата със служебния лаптоп и излезе.

Никога не си миеше зъбите, преди да е пил кафе, а не можеше да пие кафе без цигара. Цигарите му бяха свършили. Реши да купи цигари по пътя, а на сутрешното кафе да се порадва в офиса. Предвидливо държеше четка за зъби и там. Офисът се беше превърнал в неговия втори дом, откакто стана собственик на фирмата. Обикновено тръгваше последен, понякога дори след полунощ. Нерядко оставаше да спи там, преглеждайки книжата до късно. Но никога не пристигаше

толкова рано. Не беше „сутрешен човек“. Вечер мозъкът му работеше по-добре.

Спра на паркинга пред „Била“. Реши да използва възможността да си купи и нещо за обяд. Нямаше защо да бърза. Пристигнеше ли веднъж, ангажиментите нямаше да го оставят чак до вечерта. Приключваха годината и това беше най-натовареният им период.

Разхождаше се безцелно из редовете. Все още се наслаждаваше на онова спокойно и отнесено полуслънено състояние, когато я видя. Това беше тя! Жената от неговите видения! Жената, която винаги беше чакал. Жената, за която винаги беше мечтал. Неговата голяма, скрита тайна. Погребаното му съкровище! Сродната му душа! Онази, която му принадлежеше по право. Жената с голямо Ж.

„О, Боже! — изуми се Адам — Значи всичко е вярно! Значи тя наистина съществува! Изглежда по същия начин! Сънувал съм я стотици пъти! А дали ще ме познае? Трябва да я заговоря! Трябва да го направя на всяка цена!“ — от сутрешната му летаргия вече нямаше и следа.

Как обаче щеше да я заговори? Излизаше от 9 години с Фани, дори мислеха да се женят. Сигурността на връзката му го беше накарала да изгуби всякакъв опит в ухажването на жени. Не вярваше, че „ловният му инстинкт“ ще проработи. Беше се примирил. Сега обаче трябваше да действа! Нямаше да си прости, ако изтървеше този момент.

Момичето мина покрай него, без да го погледне и се отправи към салатения бар. Адам тръгна след нея. Деляха ги няколко метра. Докато тя избираще салати, той прехвърляше в главата си реплики, с които да я заговори. Струваха му се еднакво тъпи! Ами ако я уплаши? Ако тя не го разпознае — в набързо облечения костюм, с недоспалата физиономия и лошия дъх? С невчесаната коса? Ала най-тъпо беше да НЕ я заговори. Тъпо и недопустимо! Трябваше да опита. Трябваше да действа! Цял живот бе чакал този момент. Събра смелост и уверено закрачи към салатения бар. „Да става каквото ще! В крайна сметка, няма какво да губя!“ Тази мисъл винаги го окуражаваше. „Ще прекарам живота си без нея, така или иначе, ако не я заговоря! Майната им на репликите! Ще импровизирам!“

Толкова се беше засилил, че когато тя се обърна, дочула стъпките му, едва не я блъсна с тялото си.

— Извинете, госпожице!

„Лошо начало! Никога не се започвай с извинения!“ — смъмри се той.

— Познаваме ли се отнякъде? — попита го русокосата хубавица.

— Това беше моята реплика! — усмихна се Адам. Изведнъж му олекна.

— Ами каки я, де! — подканни го непознатата с ентузиазъм.

Двамата избухнаха в смях. После настъпи тишина. Паниката отново започна да превзема Адам. „Хубаво се получи, но трябва да продължиш! Кажи нещо!“

— Изглеждате ми леко смутен! — изпревари го тя.

— Права сте. Това е защото се чувствам като герой в глупав американски филм. Среща в магазина пред салатения бар.

Тя се огледа наоколо:

— Никога не съм виждала среща пред салатения бар! А гледам много американски филми.

— Аз също!

— Какво също? Не сте виждали среща пред салатения бар или гледате много американски филми?

— Второто.

— Американските филми са глупави! — заключи тя.

— Ето нещо, по което си приличаме. С тях. Искам да кажа, сигурно затова ги харесвам — усмихна се Адам. — Глупави са точно колкото мен.

Опитваше се да не отваря прекалено широко уста, за да не усети момичето, че не си е мил зъбите:

— Американските филми са глупави, защото всичко там изглежда прекалено нагласено. А това тук е истинско! Нали?

— Вярвате ли в любовта от пръв поглед? — попита тя.

— Вярвам само на очите си — отвърна той.

Адам така и не стъпил в офиса през онзи ден. Не вдигна телефона нито на колегите си, нито на Стефания, нито на по-важните клиенти, от които зависеше бизнесът му. Цял ден прекара в кафенето до „Била“ с жената от сънищата си, която срещна пред салатения бар. Казваше се Юлия. Толкова много се бяха заприказвали, че дори не си знаеха имената. Запознаха се едва на третия час. Още преди да научи името ѝ

обаче Адам имаше чувството, че много отдавна се познават. Тя — също.

* * *

Фани грееше от щастие. Доволна от перспективата най-после да види себе си в бяла рокля, тя дори не забеляза колко мрачен и потиснат беше Адам по пътя към вкъщи. Успокои се с мисълта, че мъжете не харесват сватби. Сватбите са женска работа. Така да бъде! „Стига и двамата да сме щастливи заедно.“

Разпалено му обясняваше за приготовленията, които бяха обсъдили с майка й — кой свещеник щял да ги венчае, в кой манастир, как щели да настанят гостите в луксозен планински комплекс и с какви деликатеси щели да ги нагостят. Адам не чу нито дума. Погълнат от собствените си мисли, той гледаше само напред. На въпроса „Зашо мълчиш?“ отговори, че се чувства уморен, напоследък има доста работа в офиса, не обича да шофира нощем и прави всичко възможно двамата да се приберат невредими у дома. Но му доставя удоволствие да я слуша. И тя продължи...

Колкото и уморен да беше в действителност, Адам не успя да мигне цяла нощ. Въртя се в леглото като обезумял и стана изнервен към пет, изгубил всякаква надежда, че ще успее да заспи. Излезе на терасата. Градът дремеше в краката му. Преди тази гледка го успокояваше — оцветени в жълто от нощните лампи, улиците и паркираните по тях автомобили носеха тих и безметежен комфорт — усещане за уют, нарушавано единствено от мяукането на бездомните котки. Този път гледката не можа да го успокои, дори напротив — студеният въздух го превъзбуди. Кожата му настърхна и зъбите му започнаха да тракат. Прибра се вътре на топло. Седна на канапето в кухнята. Постоя няколко минути сам в тъмното, без да включи лампата. Чуваше се само бученето на хладилника. Изми си лицето и легна върху дивана с очи, вперени в тавана. Небето навън бавно започна да променя цвета си от черно към тъмно синьо. Адам облече костюм, взе ключовете от колата и излезе.

Дълго обикаля из празните улици, вглъбен в парченцата светлина върху таблото. Заслушан в триенето на гумите с асфалта. В тихото

жужене на двигателя. Отказа се едва, когато слънцето изгря и сутрешният трафик започна да го притиска отвсякъде. Намираше се в картала на най-добрия си приятел. Сигурно щеше да го завари у тях, преди да е излязъл.

Вратата се отвори. Показа се рошавата глава на Николай. Адам носеше две кафета в пластмасови чаши и торбичка с две банички.

— Я виж ти! Кой се е сетил да ми дойде на гости! И по кое време! Влизай, човече, влизай!

— Дано да не бързаш за някъде. Искам да поговорим. Да закусим заедно. Но ако бързаш, ще те хвърля. С колата съм. По пътя ще поговорим.

Николай се усмихна саркастично:

— Копеле, аз да не съм бизнесмен като тебе, че да бързам непрекъснато! Ти май забрави, а? От две години съм на свободна практика! Още едно доказателство, че не сме се виждали отдавна. Обикновено спя до обяд и не закусвам, но на тия мазни банички няма как да им откажа просто. Влизай, че избяга топлото!

„Такъв беше и такъв ще си остане мой стар Николай — помисли си Адам. — Закачлив и многословен.“ Стана му приятно, че отново са заедно.

— Няма да обръщаш внимание на бардака, сори! Обикновено чистя само, когато идва жена, а това се случва веднъж на 4 години, хахахаха!

Апартаментът наистина беше разхвърлян. Мърляв и вмирисан. Намираше се в една от онези високи панелки с олющени фасади, които стърчаха над града като сърдити великани.

Николай беше интелигентно момче с богат опит, добро образование и оствър ум. Можеше много повече от това! Имаше луксозен апартамент преди време, доходен бизнес и красива приятелка. После „избра свободата“. Никой не разбра мотивите му да зареже всичко, което бе постигнал и да заживее под наем в тази дупка на края на града, където се издържаше от писане на клюки за жълтата преса. Изглеждаше като криза на средната възраст, но Николай беше само на 31. По негови собствени думи, цял живот беше гонил мечтите на други хора. Разбрал, че не са негови едва, когато ги постигнал. Решил да се погрижи и за себе си. Никой не го разбра. Адам също не го разбираше.

Най-недоволна от всички, естествено, беше приятелката му. Свикнала с почивките в чужбина, с удобното жилище и високите доходи на Николай, тя не прояви особена симпатия към идеите му и първа го напусна. Последваха я всичките му приятели, за които имиджът, новата кола, кариерата и лъскавата приятелка бяха по-важни от споделеното детство. Остана само Адам, с когото се виждаха изключително рядко. Николай отказваше предложенията му за финансова помощ с думите, че харчи 50 лева на седмица, а има четвърт милион в банката. „Откакто продадох апартамента на най-високите цени. Okaza се, че нямам нужда от този хангар. Само Елена имаше нужда от него, но тя си отиде.“ Отделно получаваше хонорари. „Малко хора знаят, че в жълтата преса плащат най-добрите хонорари.“

Такъв беше Николай — странен и себичен, дори може би малко луд в очите на останалите, но защо не и „единственият трезвен човек в натикания до козирката с илюзии свят“. При всички случаи Адам се нуждаеше точно от неговия съвет в момента.

Влязоха в хола, където нямаше други мебели, освен малка библиотека, пълна с книги на духовна тематика, едно наргиле и няколко нахвърляни по земята водни матрака — наследство от предишния му луксозен начин на живот. Адам се отпусна върху меката повърхност с облекчение. Тялото му беше схванато от дългото и самотно шофиране, от безсънната нощ. Николай донесе „сребърен“ арабски поднос, купен от Женския пазар, сложи го на земята между тях и сервира кафетата с баничките. Закусиха мълчаливо, след което Николай разпали наргилето и подаде муندщука на Адам.

— Опитвам се да ги откажа. Не искам да дърпам тютюн, че да не почна пак. От две седмици не съм си купувал цигари.

— Някога да съм слагал тютюн в това наргиле, мой? Знаеш ли как му викат арабите?

— Как?

— Викат му „шиша“, като на хашиша. Правили са ги от глина едно време, затова наргилетата имат кръгли форми и са непрозрачни. Тогава арабите не са познавали тютюна още. Спретнали са си перфектния бонг! — Николай дръпна от маркуча и наргилето закъркори.

Въгленчето почервя. Водата в металния резервоар забълбука кратко. От устата му излезе гъст бял дим и помещението се изпълни с

миризма на изгорял канабис.

— Чак турците, когато дошли да ги завладеят, са им показали, че в наргилето може да се слага и тютюн — продължи Николай с пресипнал глас. — Знаеш ли, че Египет е бил 400 години под турско робство? — подаде маркуча на Адам.

Адам го пое с колебание. Преди много обичаха да се напушват заедно, но тогава бяха тийнейджъри.

— Откъде успяваш да се снабдиш? Мислех, че си останал без никакви приятели!

— Аз пък не мога да разбера защо всички трябва да ме съжалявате?! Останал съм без приятели, нямал съм приятелка, живеел съм мизерно. Това е защото робите не могат да разберат свободния човек. Свободата ги плаши. И предпочитат да я отрекат, да се отнесат снизходително към различния, да му се изсмеят в лицето, вместо да опитат да станат като него. Ама трябват топки за тая работа!

Адам му върна маркуча. Николай се напрегна:

— Ей, ама ти да не вземеш да ми се обидиш сега? Аз говоря по принцип. Знам, че винаги си ме приемал такъв, какъвто съм.

— Не ти се сърдя, идиот такъв! Но няма да пуша, защото искам съзнанието ми да е чисто. Предстои ми да взема кардинално решение, което може да промени целия ми живот. Въщност, точно затова съм тук. Дошъл съм да ти поискам съвет. А ти май току-що ми го даде, без дори да знаеш какво ще те попитам.

— Хехе, така е, защото съм си отворил третото око — Николай дръпна от наргилето. — Не знаеш какво изпускаш, обаче. Купих първокласен марокански хеш от един арабин на Женския и го смесих с Mara, за да гори по-добре. Козът също е голям чук. Айде, сподели какво те води насам, че ми стана интересно... преди да съм си махнал главата totally.

Адам му разказа всичко — как е предложил на Стефания, за срещата с родителите й, за предложението на Чобанов, за предстоящата сватба, за супермаркета, за салатения бар и за любовта, която го беше връхлетяла като товарен влак точно в най-неподходящия момент от живота му.

— Добре, бе, пич, аз не мога да те разбера тебе. Какво изобщо има да се чудиш? Работиш работа, която ти е безразлична. Навремето искаше да ставаш писател, а стана счетоводител. Заради вашите.

Живееш с жена, която ти е безразлична, а на всичкото отгоре баща ѝ се опитва да ти сложи хомота — завинаги да те направи роб! Не се сърди, но, реално погледнато, по-прецакан от сега никога не си бил! Като оставим материалната част, разбира се. Ако кинтите на баща ѝ могат да те направят щастлив, окей, прав ти път, избери насраните мангизи! Но не могат. Щастието идва отвътре. И Съдбата е решила да ти го покаже! Изпраща ти человека, когото си чакал цял живот. Тази жена, доколкото разбирам, не само изглежда като богиня, но и се държи като тигрица в леглото. Артистична натура е, също като теб, със свободни разбирания. Направо ти завиждам! Де да имах и аз такъв човек до мен! Освен това е художничка със собствено ателие, която продава картини на богати пенсионери в Швейцария. И е влюбена в теб! А ти все още се чудиш?!

— Но...

— Никакво но!

— Значи ти би зарязал всичко и би заживял с нея, ако беше на моето място, така ли?

— Човече, аз вече съм зарязал всичко!

— По-сложно е, отколкото си мислиш.

— Виж, ще ти го обясня по най-простиya начин, за да ме разбереш...

Николай дръпна от маркуча, издиша, закашля се и продължи с насызани очи:

— Когато се наложи да избираме в този живот, ние го правим, ръководени от две чувства: действаме от позицията на страха или от позицията на радостта. Средно положение няма. Ако избереш да останеш при Фани и семейството ѝ, ще го направиш, защото те е страх. Ако избереш да последваш сърцето си, ще го направиш от радост. Заради любовта. Кой, според теб, е правилният избор?

Адам стана, наведе се над най-добрия си приятел, взе лицето му в шепи, целуна го по челото и излезе, без да каже нищо.

* * *

Следващите седмици бяха кошмарни. Заяви на Фани, че иска да поживеят разделени известно време. За да обмисли приоритетите си.

Трябваше да повтори няколко пъти. Първоначално тя го прие на шега. Трудно е да убедиш приятелката си, че трябва да се разделят, след като сте били заедно 9 години и, след като си ѝ поискали ръката. Още по-трудно е да убедиш нейните родители.

Изльга всички, че го прави за себе си, а не заради друга жена. Просто имал нужда от почивка и малко време за размисъл. Смяташе, че така ще приемат нещата по-лесно, но успя да вбеси всички. Гордите представители на семейство Чобанови се обърнаха против него. Баща ѝ го заплаши с разорение, а майка ѝ му каза никога повече да не стъпва у тях.

— И забрави за влиятелните си приятели — допълни тя. — Вече можеш да ги считаш за влиятелни врагове!

Разорението не го плашеше. Той и без това вече работеше по въпроса. Нямаше никакво намерение да се занимава повече с бизнес. Всеки ден освобождаваше служители и помещения, продаваше техника и мебели, прехвърляше клиенти на конкуренцията или изплащаше обезщетения на тези от тях, които не бяха съгласни. Съвсем скоро обезщетенията щяха да го доведат до фалит. Стопиха всичките му спестявания. Но само така можеше да излезе от бизнеса и да скъса с оковите от миналото. Това беше единственото, което го интересуваше в момента.

С изключение на разкошното тяло на Юлия, разбира се — тяло, в което се губеше с наслада часове наред всяка нощ. Тяло, което го караше да гледа на унизителните дни, изпълнени с тревога и заплахи, като на малоумна детска игра. Запази само колата. Премести се да живее в ателието на Юлия. Не каза нищо на никого за новата си приятелка, за новия си адрес и за новия си начин на живот.

Два месеца по-късно

Адам отвори очи по обяд, както обикновено. Омачканите чаршафи до него бях празни. Юлия ставаше рано — измъкваше се още в шест и гледаше да не го буди. Вземаше душ и веднага излизаше навън, за да улови утрото с обектива. Цял ден обикаляше по улиците, наблюдаваше хората, гълъбите, фасадите на къщите, изследваше пулса на градския живот и търсеше нови сюжети. Снимаше всичко, което ѝ

направи впечатление, после двамата разглеждаха снимките, обсъждаха ги, пиеха вино, правеха любов, изграждаха словесни колажи от натрупаните впечатления и така се раждаше вдъхновението за ново платно. Или за серия от нови платна. Картините продаваха на богати европейци.

Адам се възхищаваше от таланта ѝ, но богатите рядко дават пари за талант. Интересува ги само авторът и неговата съдба. Всички галерии, в които Юлия излагаше картини, получаваха драматични истории, написани от Адам. Въображението му работеше за нея. Представяше я като раково болна или нещастно разведена, с дете-инвалид, описваше по-мрачните ѝ платна като резултат от неуспешен опит за самоубийство. Така картините се продаваха по-лесно. Това нямаше нищо общо с истината, но за да оцеляват в бранша, освен малцината художници, докоснати от златния пръст на съдбата, всички останали се принуждаваха да лъжат. Това в особено голяма степен важеше за жените с четка в ръка.

Юлия не се срамуваше от тези детайли. Приемаше ги като част от занаята и си играеше ролята добре. По-важното за нея беше, че с парите и двамата можеха да живеят нормално, тъй като неговите спестявания отдавна бяха свършили.

Адам най-после се отдаде на истинския си талант — да съчинява истории. Само в литературата намираше спасение, след като разруши досегашния си живот. И в Юлия. Двамата бяха сигурни, че дебютният му роман ще пожъне небивал успех. Трябваше му малко време, за да го довърши, а Юлия нямаше нищо против да му го осигури. След това планираха едно дълго пътешествие из красотите на Стария континент — нещо като меден месец.

Докато си миеше зъбите, Адам разсъждаваше върху развитието на сюжета. Имаше на разположение няколко часа за работа, преди Юлия да се приbere вкъщи. Тя обикновено се връщаше към шест — уморена, след като е прекарала цял ден в снимане, но вдъхновена от преживяното и заредена от видяното. Нямаше търпение да му покаже снимките, да ги обсъдят, да вечерят, после двамата прекарваха блажени часове заедно върху голямото ѝ кръгло легло, любеха се под душа, във ваната, на пода, върху масата за хранене, на кухненския плот. Бяха похотливи и ненаситни, като двойка тийнейджъри, не можеха да се насладят на допира на телата си. Към десет-единадесет часа излизаха

да се поразходят навън. Еднакво харесваха спокойствието на нощния град, когато колите по улиците опредяват и пешеходните тротоари опустяват. Нощта ги правеше свободни. Имаше твърде малка вероятност да срещнат някой от познатите на бившата му жена по това време на денонощието.

Уикендите бяха запазени само за творчеството на Юлия. Тя го гонеше от ателието, отпъваше платната, пръскаше навсякъде инструментите си и започваше да рисува под звуците на силна музика. Работеше цял ден, понякога и в неделя до обяд. Вечерта прекарваха заедно на някоя пейка в парка или прегърнати в леглото, обсъждаха новите си идеи, четяха книга или просто мълчаха. Адам обичаше да масажира красивото ѝ тяло с часове.

Спазваха рутината нарочно, защото им помагаше да канализират енергията си и да бъдат продуктивни. Няма нищо по-деморализиращо от хаоса в абсолютната свобода на ежедневието, окупирано единствено от творчески проекти и плътска наслада. „Режимът“ им позволява успешно да напредват с работата. След като приключеше с книгата щяха да си отдъхнат.

Адам гледаше часовника, докато вареше кафе всеки ден по обяд и знаеше, че има 5–6 часа за писане, преди Юлия да се прибере, след което тя нямаше да го остави на мира, а той нямаше да има нищо против. Сядаше, съсредоточаваше се и винаги успяваше да покрие желания обем страници за деня. Романът „Монополи“ растеше. Историята ставаше все по-заплетена, героите сякаш оживяваха в главата му, започваха да водят свой собствен живот, ставаха реални, а мисълта му течеше гладко. Постоянно му идваха нови идеи как да направи сюжета още по-интересен.

Пишеше между пет и десет страници на ден, в зависимост от вдъхновението. Това му отнемаше час-два. После идваше „моментът на пресищане“. Вече можеше да спре и да си отдъхне. Правеше кратка тренировка с уредите за фитнес, струпани в единия край на просторното ателие, взимаше душ, отваряше бира, наместваше се удобно в кожения стол пред монитора и започваше да редактира.

Обемът на „Монополи“ растеше. Колкото повече пишеше, толкова повече нови персонажи, ситуации, описания и идеи влизаха в сюжета на романа. Всяка нова идея водеше до друга, а страниците неуморно се увеличаваха. Тревожеше го мисълта, че романът може да

не бъде завършен скоро — заплашваше да стане прекалено дълъг. Но Юлия го подкрепяше изцяло и стимулираше творческите му хрумвания. Непрекъснато му повтаряше да не поставя бариери пред себе си. „По-важното е всяка думичка да е на мястото си, всяка сричка да е излязла от теб, във всяка буквичка да виждаш себе си — казваше му тя. — Няма значение колко на брой са думичките.“

„Монополи“ разказващо за 4 осемгодишни деца, които играят на едноименната игра. Вдъхновяваха го спомените от детството, когато Адам и братовчедите му прекарваха дни наред в местене на фигури по картонения квадрат. Сами измисляха нови правила, с които непрекъснато обогатяваха играта: теглеха заеми, инвестираха, съюзяваха се един срещу друг и се разоряваха, правеха си „мръсни номера“, надпреварваха се да изкупуват терени, строяха хотели и казина, изплащаха наеми, забогатяваха и фалираха. Хипнотичният ефект от играта върху детското въображение беше невероятен.

Същото правеха и на неговите четирима герои, с единствената разлика, че родителите им от време на време проявяваха интерес към „събитията“ върху игралната дъска. Постепенно на възрастните започва да им прави впечатление, че съдбите на четиримата играчи съвпадат със съдбите на четирима известни олигарси, които редовно запълват новинарските емисии със зашеметяващите си строителни проекти, с патентите и откритията, които спонсорират, с разводите, семейните скандали и разследванията за укриване на данъци, в които се забъркат, с мащабните инвестиции, ударите под кръста, делата за издръжка и клановите войни.

Възрастните основателно се притесняват, че децата им получават вдъхновение от света на големите така, както го отразяват вечерните емисии. Забраняват им да гледат новини. Но не им отнемат любимата игра, защото знаят, че „Монополи“ развива въображението на децата, помага им да култивират предприемачески дух и усет към риска — качества, които ще им бъдат полезни в истинския живот.

Играта продължава месеци наред, от уикенд на уикенд, по време на традиционните семейни сбирки в една планинска вила. Дори да се разори, да катастрофира или да влезе в затвора, всеки от участниците може да изтегли кредит, да плати скъпо лечение или висока гаранция, за да се върне обратно в играта и купонът да продължи.

За ужас и недоумение на възрастните обаче съдбата на играчите продължава да следва с изключителна точност живота на магнатите от реалния свят, макар децата им отдавна да не са гледали новини. Решават да си направят експеримент: прибират телевизионните приемници по таванските помещения, освобождават децата за една седмица от училище и ги поставят под „домашен арест“. Целта им е да видят какво ще се случи в играта, която хлапаците продължават с огромно желание, тъй като вече си имат публика, освен това не им се налага да ходят на училище. Оказва се, че реалните събития не диктуват хода на играта, а точно обратното — развитието на играта по някакъв начин влияе върху съдбата на най-заможните хора в света. „Монополи“ започва да става все по-интересен...

* * *

Доволен от себе си, Адам затвори лаптопа. Шумът в ключалката беше ясен сигнал, че работата му за деня е приключила. Неговата любима се прибраше! Нямаше търпение да докосне устните ѝ, да чуе гласа ѝ, да погали косите ѝ. Той доизпи бирата и се отпусна в удобния кожен стол. За първи път в живота си беше щастлив. Цялостен. Завършен. Направо не можеше да повярва на късмета си! Беше влюбен, креативен, свободен и пълен с енергия. Трябваше да изпрати някакъв подарък на Ники! Не, по-добре да му го връчи лично! Дължеше му толкова много! Отново му домъчня за най-добрия му приятел. Вдигна мобилния и го набра. Парфюмът на Юлия го заля откъм гърба и ръцете ѝ се спуснаха по гърдите му. Горещите ѝ устни започнаха да го целуват.

— Ало — съненият глас на Ники изпуска в слушалката.

„Отново се е напушил“ — помисли си Адам.

Шест месеца по-късно

Алуминиевите масички пред будката за кафе и цигари до входа на Николай — това беше мястото, където двамата приятели започнаха да се виждат редовно, след като отново подновиха контакт.

Устройваше ги идеално. Адам не искаше да се мотае излишно из центъра — можеше да засече някой от обкръжението на Фани или, не дай Боже, самата Фани. А Ники рядко излизаше от „бърлогата“ — така наричаше апартамента в панелния небостъргач на края на града. Още по-рядко излизаше от квартала.

Той продължаваше да се издържа с писане на клюки за жълтата преса, които си измисляше сам. Откакто приятелите и жена му го изоставиха, социалните му контакти бяха сведени до минимум, но това, очевидно, не го притесняваше. Разбира се, винаги имаше време за най-добрания си приятел. Срещите им го ободряваха. „Още един човек избра свободата и личното щастие пред илюзията на другите“. Имаше принос за това и се гордееше с постижението си. Съвсем чистосърдечно се радваше на щастието на Адам — на творческите му стремежи, на процъфтяващата му любов. На това, че изглеждаше като прероден. Адам, от своя страна, го разбираше и беше един от малкото хора, които не го упрекваха за изборите, които беше направил.

— Бира? Аз съм на ред той път.

Ники кимна с глава. Адам отиде до фризера и започна да опипва бутилките, за да избере най-студените от тях.

„Нещо не е наред. Задължително трябва да разбера какво не е наред!“ — Николай извади пакет Lexington и започна да свива цигара. Огледа се внимателно. Пусна няколко трохи хашиш в тютюна, облиза хартията, зави цигарата, поднесе огънчето и вдиша от ароматната смес с доволна физиономия. Две потни бутилки „Загорка“ издрънчаха върху алуминиевата масичката пред него. От гърлата им бликаше студена пара. Чукнаха се. Отпиха. Николай издиша и заговори:

— Юлия е, нали?

„Никога не приемай жената за даденост, още по-малко нейната любов!“ — напомни си той, но не сподели това на глас. Приятелят му изглеждаше достатъчно потиснат и без това.

— Преди няколко седмици изведнъж нещо в нея се промени. Казвал съм ти, че обича да излиза рано, да кръстосва улиците и да прави снимки из града. От ден на ден започна да става все по-затворена в себе си, все по-меланхолична. Сякаш нещо я тревожеше там, навън, докато аз стоях в ателието и пишех като луд. Връщаše се уморена и мълчалива — без снимки, в най-добрания случай с няколко фотографии, а не стотици, както преди. Спра да рисува през

уикендите. Това беше тревожен сигнал за мен. Опитах се да разбера какво става, но тя отбягваше въпросите ми с недомълвки. Все по-рядко започнахме да правимекс.

— Това е нормално. Случва се на всички двойки, не се притеснявай! Като се ожените, ще правитеексдори още по-рядко. В един момент кранчето пресъхва. Говоря ти от личен опит — усмихна се Николай.

Опитваше се да го разведри. Нищо не помагаше.

— Кранчето вече пресъхна! — помръкна Адам. — От няколко дни сме разделени и не знам дали изобщо някога ще се видим отново.

— Копеле! Защо не се обади по-рано? Защо мълчиш като гъз? Мамицата ти, казвай по-бързо, сигурен съм, че ще измислим нещо! Не може една връзка като вашата да свърши просто ей така! Да не е отишла на Луната? Да не е пропаднала вдън земя? Ако всичко, което си ми казвал е вярно, съвсем скоро ще бъдете заедно, гарантирам ти! Всеки минава през своите трудни периоди — подаде му оставащите два сантиметра от цигарата, но Адам бутна ръката му обратно с думите:

— Не е на Луната. Юлия замина за Индия. Не знам точно къде. Каза ми да не се интересувам от нея, да не я търся. Писа ми, че няма да се видим повече. Не и в този живот.

— Лелее...

— Леле!

— Нищо не разбирам! — Николай вдигна бутилката. Пресуши половината от съдържанието наекс. Доизпуши цигарата, хвърли фаса на земята и го стъпка с крак. Очите му се насълзиха от студената газирана напитка. Оригна се. Сълзите в очите на Адам бяха съвсем истински:

— Откакто поведението ѝ се промени започнах да я подозирам в изневяра и един ден реших да я проследя...

— Само не ми казвай, че си я хванал с друг, мамицата ѝ! — възбуди се Николай. Замисли се за момент:

— А Индия? Какво общо има с Индия всичко това? Да не е избягала с някой друг в Индия?

— Моля те, спри да ме прекъсваш и ще ти разкажа! — извика отчаяно Адам. — Затова исках да се видим! Исках да споделя с някого!

Имам чувството, че умирам. Част от душата ми липсва! Отнесоха я на другия край на планетата!

Адам мълкна. Тресеше се на стола в тихи спазми, с наведена глава. Плачеше. Ники съжали, че е напушен точно сега. Хешът беше силен, развеселяваше го, а моментът не беше подходящ... Пресегна се и го тупна приятелски по рамото. Не знаеше какво друго да направи.

След няколко минути пълно мълчание Николай беше доизпил бирата и гузно наблюдаваше Адам, който сякаш започна да се посъзвзема.

— Какво ще кажеш да се качим горе и да ти спретна едно хубаво наргиле, а? Трябва да разпуснеш малко! Сигурен съм, че ще ти помогне!

„Все ми е тая“ — отговори му апатичната физиономия на Адам. С едната ръка Николай взе бирата му от масата, с другата го хвана под лакът и го задърпа нагоре към входа.

Прекараха няколко часа в разговори, пущене, пие на бира и хапване на хрупкави пикантни крилца от KFC, поръчани по телефона. Малко по-късно поръчаха и пица, а малко по-късно понички и слязоха за още бира. Адам му разказа цялата история в подробности. Отпусна се от хеша и поне вече не приемаше нещата чак толкова драматично. Поне за момента. Знаеше, че на другия ден привидното спокойствие ще го изостави и ще трябва да посрещне тъгата и самотата отново, но засега беше О.К. „Ето, Ники преживя същата криза, но вече е О.К. Щом той може, значи и аз мога да го преживея!“ — успокояващо се той.

Разказа му за това как беше проследил Юлия един ден — първо вървеше след нея скрит в тълпата на достатъчно разстояние, за да не го види случайно, после тя се качи в едно такси и той направи същото. Каза на шофьора да следва колата и му пъхна двадесетачка в ръцете. Юлия влезе в някаква стара кооперация на центъра. Адам изчака известно време в таксито, преди да слезе. Входната врата беше заключена. Натисна няколко звънеца, но никой не му отговори. Затърси с поглед нещо по-особено сред имената, изписани до звънците. Юлия познаваше много артисти, художници, писатели, дори политици. Ако му изневеряваше с някой от тях, името му сигурно щеше да звучи познато. Но не видя известни имена. В блока живееха предимно старци. Входната врата беше облепена с некролози. Имаше и цветни

афиши: обяви за хидроизолация, алуминиеви дограми, интернет, кабелна телевизия, работа от дома — стандартните неща. Плюс един голям плакат, който рекламираше поредния индийски гуру, дошъл да заривява балъци в България. Според датите от афиша индиецът все още трябваше да е тук. Някой беше изписал с черен флумастер върху плаката: *et. 4, ap. 12.* Адам сейвна имената на индиеца в мобилния си телефон и първата му работа, след като се прибра в ателието, беше да го потърси в Гугъл.

Оказа се един от „вестителите“ — самозвани пророци, които обикалят света и предупреждават за наближаващия му край. Такива напоследък се бяха навъдили много. Според философията на „вестителя“ нямало сигурен начин да избегнеш апокалипсиса по простата причина, че никой на тази планета, дори самият той, не знаел какъв точно апокалипсис предстои, но едно било сигурно — краят на света е близо и само малка част от населението на земята ще успее да се спаси. „Гурuto“ предлагаше спасение едновременно за тялото и за душата. Неговите медитации подготвяли ума за по-лесно навлизане в отвъдното, а практическите му упражнения давали безценен опит, който щял да бъде полезен на потенциалните „строители на Новия свят“ да оцелеят след катастрофата.

Адам разгледа и други сайтове с информация по темата. Индиецът умеел да разпознава кармата на учениците си. Разбирал кой от тях ще оцелее и кой — не. Това, разбира се, ставало чак в края на „обучението“, което продължаваше няколко седмици и струваше две хиляди лева. Малцината „избрани“ имали правото да последват учителя си в околосветското му пътешествие, чиято крайна цел била никаква пещера в Индия, където „избраните“ щели да дочакат Края заедно със своя покровител. В един от форумите пишеше, че необичайно голям брой от „избраните“ се оказвали жени, при това — млади и бездетни, които имали достатъчно фанатична вяра в края на света. Лесно било да ги убедиш в специалната им „мисия“ за продължаване на човешкия род след катастрофата. Местонахождението на пещерата в Индия, естествено, се пазеше в тайна. Бесен, Адам тръшна капака на лаптопа. Стана и започна да ходи из студиото като животно в клетка.

Няколко часа по-късно Юлия се прибра. Отново не беше снимала нищо. Вече дори не се опитваше да го лъже, че снима. На въпроса му

какво прави по цял ден тя отговори, че посещава курс по астрология. Дори обеща да му направи хороскоп. Опитите му да я заговори по темата за края на света бяха половинчати. Пита я какви умения, според нея, трябва да притежава човек, за да оцелее след апокалипсиса. За негова голяма изненада тя му отговори със сериозен тон:

— Научи се да стреляш с лък. Лъкът е безшумно оръжие. Подходящ е за лов и за отбрана. Амунициите му никога не свършват. Естествено, онези с огнестрелните оръжия в началото ще излязат по-големи тарикати. Но какво правиш, когато ти свършат патроните в един свят, където никой вече не произвежда нови патрони?

Нешо в отговора й го накара да изтръпне.

На следващия ден Юлия повече не се прибра. Всичко стана прекалено бързо. Опитите му да я издири бяха напразни. Получи имейл от нея, в който тя му съобщаваше делово, че е далеч от дома, че пътува към Индия и, че това е последният ѝ досег до съвременните технологии, които скоро щели да станат излишни. Умоляваше го повече да не я търси. Нямала желание да го вижда отново, а нямало и смисъл. Не и в този живот.

Една година по-късно

Ако човешкият живот може да стигне абсолютното дъно, то Адам се намираше някъде под него. Любовта на живота му си беше отишла така, както се бе появила — внезапно, неочеквано и безразсъдно. Успя да съсипе всичко в името на един блян! След изчезването на Юлия той напълно се вгълби в литературата. Пишеше денонощно, за да държи отчаянието по-далеч.

Успя да завърши огромния си, трагичен роман — стана цели 850 страници дълъг. Вложи талант, парче от себе си и най-вече: чудовищна тъга. Получи се силна, убедителна драма. Сюжетът беше на ниво. Изпрати ръкописа до няколко издателства. Върнаха се много добри отзиви. Нямаха търпение да отпечатат „Монополи“, но въпреки това книгата му остана непубликувана. Петър Чобанов се погрижи за това. Погрижи се и той да не започне работа — не и в този град, не и в тази държава. Пипалата на Чобанови бяха навсякъде.

Адам остана без пари и вече не можеше да плаща наема на ателието. Махна се с облекчение. Всичко там му напомняше за Юлия. Премести се да живее при Николай. Вече си приличаха много. Адам стана същия неудачник като него. След раздялата с Фани нямаше много близки. Цели девет години беше градил социални контакти в нейната среда и в средата на нейните родители. Сега му се налагаше да ги избягва. Чобанови вече не съществуваха за него. Любовта оправдаваше всичко това, разбира се, но нищо не можеше да запълни празнотата, която остави след себе си Юлия.

Самота, отчаяние, бедност, болка и тъга. Загуба, самосъжаление, липса на перспектива — това бяха резултатите от поредицата грешни решения, които бе взел. А можеше да бъде мултимилионер с щастливо семейство, осигурен до края на живота. С жена, която го обича. Но той сам направи своя избор! Мразеше се за това! Мразеше и Ники, задето му даде тласък. Живееше у тях, но го презираше.

Повече от всичко Адам ненавиждаше себе си — не толкова заради проваления живот, колкото заради неспособността си да забрави Юлия. Все още я обичаше с цялото си сърце, въпреки чудовищното й предателство. Трудно му беше да приеме факта, че някакъв мазен и брадат индиец е успял да открадне половинката му с лъжи за края на света, да я превърне в една от многото си наложници и да я заведе в някаква пещера. Да му я отмъкне под носа! Всичко стана толкова бързо! Дори не можа да се опита да я задържи. Никога нямаше да си го прости! Никога нямаше да прости на индиеца, но най-важното беше, че никога повече нямаше да види Юлия — неговата прекрасна, слънчева, нежна и артистична Юлия! Тази мисъл го угнетаваше най-много.

Прекарваше дните съсипан, в пълно бездействие. Рядко си правеше труда да се нахрани дори. Занемари изцяло външния си вид — така или иначе не излизаше навън, а Николай го търпеше всянакъв. Пораснаха му нокти и брада, дъхът му започна да смърди на риба, венците му кървяха, изгуби няколко зъба. Утешенията на най-добрания му приятел не помагаха, нито леките наркотици и алкохола, с които се тъпчеше ежедневно. Приятелството между тях отдавна беше мъртво за Адам. Търпеше Николай заради липса на друга алтернатива. Изгуби надежда, че с времето болката ще утихне и нещата постепенно ще започнат да се нормализират. С времето нещата ставаха още по-зле.

Една сутрин се събуди с твърдото решение да сложи край на всичко това. Дори страхът не можеше да го задържа повече тук. Нямаше смелост да скочи от деветия етаж, затова излъга Николай, че слиза в мазето за джойнт. Купи от резервните части до входа здраво въже за теглич, подбра най-високата тръба в коридора на мазето, сплете клуп, качи се върху един стар пластмасов бидон и се обеси.

* * *

Мрак. Влага. Плесен. Нещо се движеше в тъмното. Дращеше и скрибуеще. Смрад на маза. Миризма на плъхове! ПЛЪХОВЕ! Навсякъде около него и ВЪРХУ него лазеха плъхове. Значи все пак е вярно — самоубийците остават в телата си до пълното им разложение! Без да помръднат! Без да продумат! Усещайки как плътта им се разлага клетка по клетка. Това беше наказанието им за посегателството върху Живота. Божичко, щяха да го изядат плъховете! Лазеха по него. Докосваха лицето му с меките си лапички. Ужасяваща болка прониза палеца на десния му крак. Остри като топлийки зъби проникнаха в плътта.

Болката го извади от ступора. Изпрати гадината в отсрещния край на коридора с ритник. Гризачът се удари в стената, изсъска и побягна в мрака. Десетки малки лапички шумоляха около него. Лежеше по гръб върху влажния под на мазето, с омотано около врата въже за теглич. Старата ръждясала тръба не беше издържала теглото му. Стана. Заподскача от крак на крак. Настипи една от големите мишки, която му отговори с квичене. Хукна да бяга, но се блъсна в тухлена стена. Не виждаше нищо в мрака. Пипнешком затърси пътя към стълбището, което водеше към изхода. Гризачите го следваха плътно. Някой беше заключил паяновата врата на мазето с катинар. Плъховете се изкачваха по стълбите зад него! Разби вратата с ритник. Побегна навън. Излезе от входа, на площадката пред блока. Лъхна го студеният нощен въздух. Махна въжето. Опира си врата — целият беше покрит в рани и мехури. Болеше го ужасно. Огледа се. Нещо не беше наред. Нещо съвсем не беше наред!

Първото, което му направи впечатление, бе тишината! Нямаше представа колко е часът, но дори посред нощ в квартала бръмчаха коли

и мотори, чуваха се крясъците на пияни компании, околовръстното бучеше съвсем наблизо. Сега нямаше никой. Беше толкова тихо, че му се зави свят. Гадеше му се. Ухапаният палец пулсираше. Сърбеше го ожулена кожа по врата. Лактите го боляха. „Сигурно съм ги ударил при падането. Важното е, че съм жив!“

Блоковете тънха в мрак. Уличните лампи не работеха. Кварталът изглеждаше като призрачно копие на себе си. „Сигурно е някаква голяма авария. Спели са тока в целия квартал. — Никога не се беше случвало преди. — Съвсем скоро ще го пуснат!“ Адам пое към денонощната аптека. Вървенето го ободри. Зави зад ъгъла. Не беше подгответен за това, което видя.

Целият булевард, докъдето му стигаше погледът, бе покрит с трупове, огрени от лунната светлина. Изглеждаха така, сякаш са паднали, докато вървят. Някои от гражданите стискаха пазарски торби, продуктите им бяха разпилени по земята. Между хората имаше и трупове на животни: котки, кучета, плъхове, гарвани, гъльби. Произволно спрени коли навсякъде. Бездихани шофьори зад волана. Цели семейства лежаха мъртви по седалките в купетата на автомобилите. Във въздуха се носеше смрад на опърлена плът и разтопена пластмаса. Миризма на изгорена гума. Откритите части по лицата и ръцете на труповете бяха покрити с мехури.

Чу стъпки да се приближават към него. Някой идваше отзад. Адам се обърна. Видя четирима мъже, на видима възраст между 20 и 30 години, да тичат към него. Още преди да успее да ги заговори единият от тях извади нож и го промуши в stomаха. Другият го свали с юмрук на земята. Пребъркаха джобовете му. Адам виждаше собствената си кръв да тече по асфалта. Намериха само лев и петдесет. Рестото от покупката на въжето. Злобни ругатни. Започнаха да го ритат. Всичко потъна в мрак.

* * *

Тишина. Нещо се движеше в тъмното. Докосваше го. Беше в Ада. Трябваше отново и отново да преживее собствената си смърт...

Отвори очи. Старица, обляна в светлината на свещ. Кухнята на някакъв апартамент. Прозорци, покрити с одеяла.

— Ш-ш-ш-т! Не се движете! Не издавайте нито звук! Спокойно! Вече сте на сигурно място! В добри ръце сте! Ш-ш-ш-т! — изсъска бабичката.

Раздираща болка го преряза в стомаха, мина през гърдите му и експлодира в главата. Отново тъмнина.

* * *

Раните бяха превързани. Марля покриваше врата. Коремът му беше зашит. Дори палецът му беше бинтован. Виждаше размазано. До леглото имаше ниска табуретка, постлана с жълта кърпа за баня. Върху кърпата бяха разположени изцапани с кръв хирургически инструменти. Навън беше ден. Слънчевата светлина се опитваше да проникне през одеялата. Нещо го ужили по ръката. Старицата извади спринцовката, постави я между хирургическите инструменти и го докосна по челото. Тъмнина.

* * *

— Коя сте вие? Какво правите с мен? Какво става тук? Къде съм? Къде е Николай? Жив ли съм? Пуснете ме да си ходя!

Отново беше нощ.

— Може да се чувствате малко дезориентиран. Заради упойката е, скоро ще ви мине — отвърна му старицата. — Знаете ли коя дата сме днес?

— Нямам никаква представа. Коя сте вие?

— Успокойте се и опитайте да хапнете нещо. Ето, забъркала съм ви попара с кисело мляко.

Тя повдигна главата му и пъхна голяма лъжица попара със захар, сухари и кисело мляко в устата му.

— Исках да ви пригответя нещо по-топло, но нямаме ток! Никъде няма ток. Вече сте по-добре, не се тревожете! Състоянието ви се подобрява. Температурата спадна, раните ви заздравяват бързо. Скоро ще станете на крака! Извадихте голям късмет, да знаете! Само не вдигайте шум, моля ви! Опасно е!

Едва сега Адам усети колко е жаден. Устните му бяха напукани. Опита да се повдигне на лакти, за да изяде попарата по-лесно, но остра болка го сряза в корема. Старицата сгъна възглавницата на две под врата му и продължи да го храни.

— Вода, моля ви, вода! Умирам от жажда!

— Преживяхте едно обесване и едно намушкване с нож, няма да ви оставим да умрете от жажда — усмихна се бабичката. Подаде му стъклена чаша, пълна догоре с вода.

— Коя дата сме днес? — попита той.

— Минаха четири дни, откакто ви прибрах у дома, а от раните по врата ви съдя, че сте опитали да се обесите съвсем скоро преди това.

— Откъде знаете, че съм искал да се беся?

— Виждала съм трупове на обесени. Освен това, бълнувате много. Помните ли нещо? Разкажете ми какво се случи.

— Не, вие ми разкажете! Коя сте и какво правя тук? Защо се грижите за мен? Кои бяха онези хора? Защо искаха да ме убият? Какво става по улиците? Видях овъглени хора и животни!

— Едно по едно, младежо! Моля ви, не се напрягайте излишно! Не е полезно за вас. Всичко ще разберете, спокойно! Само говорете потихо, че някой да не ви чуе. Онези типове сигурно още са навън. Пълно е с такива като тях! Поставяте в опасност и двама ни.

— Защо прозорците са покрити с одеяла? Защо няма ток? Коя сте вие? — прошепна Адам.

— Казвам се Богдана Желязкова, приятно ми е! — представи се старицата. Обясни му, че е една от първите жени-хирурзи в България. Имала повече от 40 години стаж в спешното отделение, спасила е хиляди животи, пенсионирала я отдавна, но продължавали да я викат в болницата при по-трудните операции, когато лекарите не достигали.

— Всичко това, разбира се, преди Аварията! Както ви казах, имате голям късмет! Добре, че ви намерих. Като ви видях да лежите на улицата бяхте на косъм от смъртта. Положението беше критично — загуба на кръв, множество травми по цялото тяло, инфектирани рани, следи от ухапвания... Не ме питайте как съм успяла да ви довлека по стълбите у нас. Добре, че живея на втория етаж!

— Кои са хората, които ме нападнаха? Защо се опитаха да ме убият?

— О, сега е пълно с такива! Откакто токът спря няма никакъв ред — нито полиция, нито пожарна, нито жандармерия, няма гражданска защита, нищо! Телефоните не работят, колите не вървят, почти всички са мъртви. Оцелелите са малко и не спазват никакъв закон. Навън цари тотална анархия! По-силните се движат на групи и нападат всеки срещнат, за да го ограбят. Разбиват врати и влизат в апартаменти. Убиват собствениците, ако намерят някой жив, търсят скъпоценности и храна. Покрила съм прозорците с одеяла, за да не виждат светлината на свещите. Не смея да погледна навън. Това се отнася и за вас. Не се показвайте! Рисковано е. Излагате себе си и мен на голяма опасност!

— Но... какво сте правили навън, когато ме спасихте? Не ви ли беше страх от разбойниците?

— Виж, момче...

— Адам.

— Адаме, пенсията ми е малка и рядко купувам храна за цяла седмица от магазина. Обикновено взимам колкото да изкарам деня. Пък и ходенето до магазина е единственият повод да изляза навън, да се поразтъпча. Да подишам малко чист въздух. Още преди Аварията бях останала с празен хладилник. Скоро и водата ми свърши. Откакто токът спря нямаме течаша вода. Трябаше да отида до магазина отсреща за провизии, дори това да ми костваше живота. Иначе и двамата да сме умрели от жажда до сега! Но Господ е решил да ме запази — бабичката се прекръсти с поглед нагоре, към окачената над леглото икона на Исус Христос:

— Решил е да запази и теб, защото чух стенания на връщане от магазина. Не ме питай как съм те влачила до вкъщи, заедно с торбите и тубата с вода. Вдигнах много шум, но слава Богу, никой не ме чу!

— Спасила си живота ми, благодаря ти, лельо...

— Богдана — напомни му тя.

— Благодаря ти, лельо Богдана! — Адам целуна костеливата ѝ ръка.

— На Господа да благодариш, синко, той те запази! — старицата посочи иконата. — И говори по-тихо, че да не ни прибере и двамата обратно при себе си!

— Обещавам, че ще внимавам! — прошепна Адам. — Разважи ми за Аварията, лельо Богданке! Какво се случи? Какво уби всичките

тези хора?

— Слънцето ги уби.

— Слънцето?

— Да, слънцето. Онези, които бяха на тъмно, по мази и по тавани, като теб и мен, те оцеляха. Всички други са мъртви. Дори тези, които си бяха у дома. Не зная дали в този блок има други живи хора, освен нас двамата. Труповете се разлагат по улиците и започна да мирише лошо. Скоро ще плъзнат зарази...

— Значи не можем да си подадем носа навън, така ли? Освен по тъмно, когато бродят убийците?

— Не, беше за кратко време. Силно изригване, може би, не знам. Слънцето вече е безопасно. Може да се излиза навън. Само да не бяха разбойниците! Аз бях в мазето по време на Аварията. Чух писъци и трясък на коли, викове за помощ, чупене на стъкла. Замириса на изгорена гума, на разтопен асфалт. Пърлено прасе и варена кокошка знаеш ли как миришат? Ей така миришаха хората, докато горяха! Стана много горещо. После нищо. Токът спря. Водата спря. Телефоните умряха. Плъховете и мишките станаха зли, изпълзяха от дупките и почнаха да налитат. Виждам, че и теб са те изпонахапали. Дано да не те заразят с някоя болест само! Сложих ти ваксина, но не разполагам с достатъчно лекарства у дома. Всичко е в ръцете на Бога оттук-нататък, Адаме!

„Всичко е в ръцете на Бога — повтори мислено Адам, загледан в иконата на Иисус Христос над леглото. — Може би има някакъв смисъл, все пак! Може би не съм оцелял напразно.“

Една идея го разтресе. Изведнъж се сети за Юлия, за индиецата и за края на света. „Значи гадното копеленце е познало! Значи така изглежда краят на света! Значи Юлия е жива! Някъде там, в планините на Индия, но жива! Та нали беше една от «избраните», нямаше как да не е жива! Не си е направил сметчицата правилно гадният индийски мангала! — Адам се напрегна. — Трябвало е да провери кармата и на мъжете, чиито жени отвлича за продължаване на човешкия род.“

Тълстата физиономия на индиецата изплува в спомените му. Заедно с деликатните черти на Юлия. Неговата сладка Юлия! Малката, прекрасна Юлия! Любовта на живота му!

„Ще усетиш какво е отмъщение по български, мръснико! Господ забавя, но не забравя!“ — закани се Адам в мисълта си.

В един тежко ранен и опустошен свят, на който беше отказано правото на живот, един тежко ранен и опустошен мъж, който сам си беше отказал това право, отново повярва в Живота. Беше победил Смъртта на два пъти за едно денонощие. Беше победил даже Апокалипсиса!

„Още щом се изправя на крака ще изляза оттук, ще намеря дебелия гуру, ако ще и вдън земя да се е скрил и ще го накарам да си плати за всичко, което ми причини! Ще го убия с двете си ръце! Ще си върна Юлия обратно! Тя е моя! Ние сме родени един за друг!“

Ритници забъркаха по входната врата. Старицата падна на колене и започна да се моли. Пантите нямаше да издържат. Съвсем скоро щяха да проникнат в апартамента...

МЪЖЕТЕ СА ЛЕСНИ

В началото подхождих наивно към сайтовете за запознанство. Мислех, че ще ми помогнат да си намеря приятелка. Как я докарах до това положение ли? Ами, много лесно: гаджето ми избяга с чужденец, приключи следването и купонът свърши! Знаете как е: от работа вкъщи, от вкъщи — на работа. Социалният кръг се стеснява и накрая оставаш сам. Повечето ти приятели са семейни. Липсва среда, липсва и възможност за нови връзки. Остават само сайтовете за запознанства, а те са пълни със самотници като теб.

Та, в началото подхождих наивно. Регистрирах профил, качих няколко снимки, описах се достоверно и зачаках. Нищо. От близо 30 000 жени в десет сайта за запознанство нито една не пожела да ме заговори. „Окей — реших аз — сигурно е като в реалния живот. Мъжът трябва да направи първата крачка.“ Прекарах дни наред в разглеждане на женски профили. Чувствах се като дете в сладкарница. Внимателно подбирах дамите, на които да изпратя съобщение. Бях изискан, възпитан и мил в обръщението си. Написах близо 200

уникални писма. И зачаках. Отново нищо. Никоя не ми отговори. Дали не бях прекалено нетърпелив?

Започнах да изпращам съобщения само на момичета, които са онлайн, за да съм сигурен, че ги получават в реално време. Стигна се до размяната на две-три реплики и толкоз. Това беше резултат от близо едномесечен труд! Побеснях. Съотношението мъже към жени в сайтовете за запознанство сериозно надделяваше в полза на мъжете. За да привлече вниманието на женската аудитория, трябваше да сменя „имиџа“. И го направих.

Изтрих профилите навсякъде. Избрах най-неизвестната австралийска агенция за фотомодели. Свалих портфолиото на най-неизвестния австралийски манекен. Редактирах снимките с фотошоп, за да изглеждат като любителски. В новите профили писах, че съм син на разведени родители — баща англичанин и майка рускиня. Изльгах, че прекарвам половината си време в Лондон, където имам собствен апартамент, а другата половина в Москва и Петербург, където помагам на майка ми в управлението на рекламната ѝ агенция. Подбрах 30-те топ мацки в сайта. Изпратих им едно и също съобщение. Още не бях привършил с копи-пейста, когато отговорите заваляха.

Близо две седмици се забавлявах да въртя около малкото си пръстче най-алчните курви в нета. Бях щедър на обещания: предлагах им да ги разходя из Лондон, изкушавах ги със скъпи подаръци, модна кариера и живот сред елита. Игнорирах всяка на момента, в който приемеше нещата твърде сериозно. Прекарвах цели нощи в чатене. Дадох пълна свобода на творческото си въображение. В един момент ми писна. Разбрах, че трябва да се превърна в човека от профила, ако искам да си намеря приятелка — такава, която да става за показване. С други думи, нямах никакъв шанс!

Тогава се превърнах в „жена“. За пореден път изтрих всички профили и създадох нови. Бях научил достатъчно за поведението на жените онлайн. Реших да се възползвам от новите си знания. Качих примамваща галерия и обещаващо резюме. Е, този път буквально ме заляха от съобщения! Всеки път, когато влизах в някой от профилите, заварвах тонове писма: от загорели чекиджии, мускулести „батковци“ с Бе-Ем-Ве-та, съмнителни „бизнесмени“, порно актьори и обикновени воайори. Така се запознах със Сахиб. В българските сайтове има много араби, които копнеят за бяла плът. Именно те са най-лесни.

Сахиб беше разведен адвокат от Кувейт. Говореше зле английски, имаше малък опит с интернет, голям нагон и пилешки мозък. Супер наивно копеле! Разигравах го близо три седмици. Изпращах му още и още снимки от „личния“ си архив. Пишехме си часове наред за неговия истински и за моя измислен живот.

Дойде неизбежният момент, в който трябваше да се чуем по телефона. Спешно се нуждаех от женски глас! Сестра ми първоначално отказа да съдейства. Нарече ме „идиот“, но срещу сто лева промени мнението си на 180 градуса. Изведнъж се превърнах в „гений“. Обещах ѝ още толкова, ако изиграе ролята добре. Накарах я да прочете всички логове от чата, за да е подгответа. Купих предплатена сим карта и една вечер той се обади.

Говориха близо два часа! Сахиб налага стръвта заедно с въдицата! Вече нямаше съмнение, че жената на мечтите му е истинска! Превърнах се в заплаха за човечеството — красавица с интелект. За нещастие на арабина „красавицата“ беше „обещана“ на друг. Строгият ѝ баща не търпеше никакви възражения! И Сахиб предложи да ме „спаси“. Изрази желание да докаже сериозността на намеренията си чрез скъп подарък. Естествено, нямаше как да ми го прати у дома, заради „строгия баща“, затова му дадох номера на пощенска кутия, която регистрирах в съвсем друг град. Получих златен годежен пръстен с диамант и успях да го продам за 2000 долара! Последваха още подаръци. Няколко седмици по-късно дойде плик с хиляда долара в брой. Парите трябваше да ми послужат да организирам бягството си от България, да купя самолетен билет и да замина за Кувейт, където Сахиб вече стягаше нов дом за европейската си жена. Ежедневно получавах снимки от жилището с изглед към морето. Никой нямаше да попречи на „любовта“ ни! За нула време щях да се превърна в милионер! Та Сахиб беше само един от многото!

Сега излежавам ефективна присъда. Виновна е алчността — моята и тази на сестра ми. Като разбра, че не мога без нея, тя започна да ме изнудва. Стоте лева, които получаваше за разговорите с арабина, вече не бяха достатъчни. Разбрахме се да делим плячката 50 на 50. Междувременно „зарибихме“ и други мъже — самотни турци, американци, англичани. Сестра ми спря да ходи на работа, защото изкарваше повече от телефонни разговори у дома.

За съжаление, реших да премълча един от малките подаръци на Сахиб, но тя разбра и направо пощуря! Скарахме се жестоко. Реши да послуша „гузната си съвест“ и отново се върна на работа. Остави ме сам с цялата бъркотия. На всичкото отгоре пратила имейл на Сахиб, разкриващ истината за измамата. Той позвънил на българското посолство в неговата страна, оттам се свързали с тукашните власти и куките ме закопчаха, докато водех интервюта по скайп с жени, които имат приятен глас. За надомна работа с висок доход. Сестра ми получи условна присъда за съучастие.

Най-тъпoto е, че в затвора нямаме интернет. Времето тече бавно и всеки ден изоставам по малко от новостите. На едно свидждане ми обясниха за невероятните възможности на социалните мрежи, които постепенно измествали сайтовете за запознанство. Когато изляза оттук мисля да започна всичко отначало! Но този път ще организирам нещата перфектно и ще стигна далеч. Сега разполагам с много време за размисъл. Всеки ден получавам нови идеи, които внимателно си записвам. Пъзелът се намества парче по парче в главата ми. Така посрещам утрешния ден с усмивка! Междувременно сестра ми замина за Кувейт и се омъжи за Сахиб. Арабите никога не се отказват! Така ѝ се пада. Тъпа кучка!

МИЛО, НААКАЛО СИ СЕ!

Всеки петък вечер се събрахме в моята стая да играем покер. Нямахме много пари. Бяхме ученолюбиви студенти от провинцията на стипендиум, които живеят в общежитие, все пак! Но това не ни пречеше да залагаме. Защото „покер без кинти е като недовършена чекия“ — обичаше да казва Пешо.

Та, слагахме по 5 лева в една кутия, раздавахме жетоните и ги „въртяхме“ цяла нощ. Далаверка си беше: в най-лошия случай губиш 5 лева и получаваш адреналин в изобилие, в най-добрия си тръгващ с цели 15 кинта напред. Победителят винаги е само един. И така — до следващия четвъртък. Нямахме си изявен лидер. Общо взето, всички играехме супер зле, затова победителят винаги беше различен.

И този петък се събрахме в моята стая, защото третият ми съквартирант го нямаше и можехме да викаме колкото си щем. Не че нещо, просто знаехме, че отново ще чука приятелката си пред всички в стаята, ако не го оставим да се наспи. Затова се събрахме в петък вечер, когато той обикновено пътуваше за родния град.

С покера вървеше и пиенето. Два литра „Флирт“ и 4 кутии „Горна Джумая“ ни оправяха до сутринта. Този път другите дойдоха подгответени — носеха си „патрончета“, само аз останах на сухо. Играта набираше драматична сила и нямаше как да разваля кефа на всички, че и своя, заради едно ходене до магазина. Натоварих другия ми съквартирант с тежката задача. Поркаше ми се като на студент в сесия

(какъвто действително бях), но освен въпросните 5 лева в кутията, които тайничко се надявах да умножа по 4 до сутринта, имах още само два. Помолих съквартиранта да купи водка и бира с тях. За максимален ефект.

След няколко минути той се върна, придружен от гаджето ми, което се канеше да преспи у нас. Тъкмо се чудел откъде да намери още 30 стотинки за водка „Тройка“ и бутилка „Ариана“, когато я видял да слиза от автобуса... И така, заобиколен от любимите си хора, въоръжен с пиене и каре попове, аз се впуснах към мечтаната победа...

Събудих се на сутринта върху матрак на пода. Беше обичайно за вечерите, които тя прекарваше у нас. Нямаше как да я настаня върху леглото на липсващия съквартирант, заради съмнителната му хигиена. Нямаше как да го ползвам и аз, поради същата причина. Мацката, от своя страна, не можеше да дели тясното легло с някой друг, защото не се наспиваше добре. Излизали ѝ торбички под очите. В такива случаи вадех резервния матрак „за гости“ и, като един истински джентълмен, се плюсвах на пода до нея. Тя, от своя страна, възнаграждаваше жеста ми щедро. Сутрин обикновено ставаше първа, преди другите, бъркаше под завивките и започваше да ме буди по най-приятния за един студент в сесия, с тежък махмурлук и сутрешна ерекция, начин. Така направи и онази утрин. С единствената разлика, че този път, вместо от радостното ѝ докосване, се събудих от думите:

— Мило, мило, наакало си се!

Обзе ме паника. Не помнех нищо от вечерта! „Кой спечели играта? Какво стана с моите 5 лева? А с джак-пота? Как ще я карам до стипендията? Дали да не поискам от нашите? Ами двата скъсани изпита? По-добре да взема назаем!“ Всички финансови тревоги отпаднаха в мига, в който усетих киселата миризма на изпражнения. Вонята мина през ноздрите и се заби право в централния ми мозък.

„Мило, наакало си се!“

Каква беше изненадата ѝ само, след като бръкнала под завивките и, вместо обичайната младежка твърдост, заварила там мекота — топла мекота, каквато само пресните лайна могат да имат! Повдигнах завивките и изтръпнах от ужас — целият бях омазан в лайна! Моите собствени лайна! От въртенето през нощта се бяха просмукали в чаршафите, в завивките, имаше ги по цялото ми тяло, включително и по петите на краката! Щях да потъна в земята от срам! Какво повече

може да загуби един мъж, от достойнството в очите на любимата жена? Но най-интересното беше, че тя прие всичко с чувство за хумор.

— Бързо, тичай в банята да се измиеш, преди съквартирантът да се е събудил! — прошепна ми нежно в ухото. И ме целуна по челото като майка, която целува насраното си бебенце, преди да му смени пеленките. Понечих аз да стана, но веднага щом се отвих, цялата стая замириса на градски кенеф. Опаковах се обратно, с надеждата да намаля ефекта. Тя отиде да си измие ръката. Дрънченето на металната мивка разбуди съквартиранта и той също стана. Аз затегнах „пашкула“ още повече и се престорих на заспал.

„Изложих се завинаги пред момичето“ — мислех си, изнервен от факта, че дори по врата ми бяха полепнали горещи лайна. Голямо въртене е паднало през нощта! Това беше ефектът от 200 грама водка, плюс бира, за два и тридесет общо. Предполагам, трябваше да благодаря на Бога, че съм жив. И, че виждам с двете си очи!

Настроението ми обаче никак не граничеше с благодарност онази утрин. Топлата „прегръдка“ на изпражненията в „пашкула“ ме изкарваше извън релси, но все още имах какво да губя. Бях паднал възможно най-ниско в очите на жената, която обичам. Можех поне да запазя уважението на человека, с когото делях една стая. Стисках зъби и се правех на заспал. Пеех си наум парчето на Бритни Спийърс: „Oops, I did it again!“ Невероятно, но fuck!

Рано или късно съквартирантът щеше да излезе за баничка и за кафе. Трябваше само да изчакам подходящия момент! Двамата с гаджето ми си бъбреха, смееха се и от разговора им разбрах, че играта на покер е свършила внезапно с падането ми от стола предишната вечер. Върнали депозитите и се прибрали с последния автобус. Значи не бях загубил петте лева! Почувствах се истински богат! Като един насран богаташ! Оставаше само да прикрия следите от „бедствието“ и всичко щеше да бъде наред! Тази мисъл ме крепеше. Но, вместо да излезе за баничка и кафе, съквартирантът седна на компютъра и започна да чати.

„O-oy“

Противното ай-сик-ю, на което никога не изключваше звука.

„O-oy“

„O-oy, ай дид ит ъгейн!“

Бях бесен! Търкалях се в изпражнения и бях бесен: на себе си, на производителя на фалшив алкохол, на човека, измислил покера, на съквартиранта ми, на целия свят! Изпражненията съхнеха и се втвърдяваха. Кожата започна да ме сърби. Трябаше да предприема нещо по въпроса, но не смеех дори да мръдна под завивките, за да не изпусна „духа от бутилката“. Можех само да лежа, да стискам зъби, да си повтарям досадния припев на Бритни Спъйрс и да се надявам на чудо!

Един час по-късно чудото стана. Съквартирантът изключи компютъра и с делови тон заяви, че отива да закусва. Щял да се върне след един час. Това и за двама ни значеше, че имаме точно един час на разположение да правим, каквото ще правим, докато него го няма. Беше точен като швейцарски часовник! На излизане допълни, че някой е пръданал много лошо в стаята. Оправда се, че не е той и каза да проветрим. Приятелката ми избухна в смях. В очите ми напираха сълзи.

Разполагах с 60 минути или точно с 3600 секунди, нито повече, нито по-малко, за да оправя непоправимото! Скочих от леглото, прибрах всичките завивки вчувала за пране, попарих се с връла вода в банята и още преди да съм изсъхнал понесох чувала към най-близката обществена пералня.

— Оставете, аз ще ги прибера — услужливо ми предложи леличката, докато се опитвах да напъхам кълбото от лайнени завивки в свободната машина. Бях ги обърнал така, че петната да не се виждат. Миризмата обаче нямаше как да скрия.

— Не, няма нужда, мога и сам да се справя!

Леличката ме изгледа с погледа на човек, работил 30 години в градската канализация, който няма какво да губи.

— Коя е най-високата температура? — поинтересувах се аз.

— 90 градуса — отвърна ми тя.

— Добре, значи, пуснете ги на 90 градуса!

— Ама вие тези одеяла на 90 градуса ли ще ги перете?

Изльчваше тиха лудост — като ветеран от Френския легион, загубил бойните си другари в пясъците на пустинята.

— Да, а защо не?

— Ами, защото ще станат на конец и после ще ги навивате на пръчка, ако ги изперете на 90 градуса, господине!

— Така ли? А коя е максимално високата температура за вълнени одеяла? — продължих да любопитствам аз.

— 40 градуса.

Това хич не ми хареса.

— Окей, 40 градуса тогава! — нямах друг избор. — Добавете омекотител и ароматизатор, ако обичате!

Два часа и пет лева по-късно отидох да си взема прането. Бях инвестирали последните пари в обществена пералня — дори не ми стигнаха за изсушаване, но бях щастлив, че съм успял да спася любимите родопски одеяла на майка ми! Прибрах се в общежитието и ги прострях на слънце. Изглеждаха прекрасно! Опрях нос в меката тъкан. „М-м-м, Ленор!“ — както пееха в онази реклама, но заедно с аромата на химически препарати в носа ми се заби и вонята на мръсен канал. Завивките отидоха на бунището, а нашите излъгах, че съм ги подпалил с цигара по невнимание и за малко да стане голяма беля.

ТРЯБВА ДА УМРЕШ, АКО ТИ КАЖА

Парите бяха преведени. Доволен, Алекс затвори лаптопа, напълни чашата с уиски до горе и застана пред широкия панорамен прозорец. Градът пулсираше в краката му. Нощното небе сипеше дъжд — студен, есенен дъжд. Харесваше меланхолията в цялата панорама. Харесваше и дебелия мокет на хотелската стая, стъпалата му потъваха удобно в него. Обичаше добре свършената работа, навреме платения хонорар, малцовия вкус на уискито, допира на памучната хавлия и петзвездния лукс. Някой почука. „Сигурно е тя — помисли си, — доста е подранила!“

Извади пистолета, махна предпазителя и застана отстрани до вратата. Заглушителят сочеше към тавана. Изчака. „Рум сървис, поръчали сте лед, господине!“ Отвори вратата, грабна металната кофа с лед, набута петдесетачка в ръцете на николото и му хлопна вратата под носа. Остави оръжието на нощното шкафче. Глътна половината чаша на екс. Допълни я с шепа лед.

Точно след един час на вратата се почука отново. Този път нямаше съмнение, че е тя. Скри пистолета и отвори. Момичето изцяло

покриваше описанието на агенцията: висока, с едри скули, черна коса и стройно тяло.

— Заповядай! — каза.

— Вие сте г-н Пен, нали? Стая 1905? 20 часа?

— Няма грешка. На правилното място си, бейби! Влизай, чувствай се като у дома!

— Благодаря! — усмихнаха му се два реда бели зъби.

— Нещо за пиене?

— Мерси, не пия по време на работа. Бих искала да оправим формалностите първо.

— Разбира се — той посегна към портмонето. — 1800 долара за цяла нощ, нали така?

— Правилно.

Извади 2500 долара и ги постави в ръката ѝ.

— Благодаря! — усмихна му се вежливо тя. — Казвам се Катина.

— Алекс.

— Тъй като ще прекараме нощта заедно, може би все пак ще ви правя компания за едно питие. Ако не възразявате, естествено!

— В никакъв случай. Имам скоч, но мога да поръчам и нещо полеко. Шампанско?

— Скочът е О.К.

Казаха си „наздраве“ и тя съблече дългия, черен шлифер. Оставил го на земята. Алекс се загледа в перфектното ѝ тяло, в скъпото ѝ, полуупрозрачно бельо, в лачените обувки на висок ток. Истинска награда за добре свършената работа!

— Красива си!

— Благодаря! Непрекъснато ми го казват, но от устата на сладур като теб звуци приятно.

— Аха!

— Обслужваме всякакви клиенти, знаеш, но рядко ми се случва да прекарам нощта с културен, внимателен и добре сложен хубавец.

— Това на всичките си клиенти ли го разправяш?

— Глупости! Разбира се, че не! Как така се оказа сам в хотелската стая, Алекс? Изглеждаш ми като магнит за жените.

— Така ли мислиш?

Алекс наля допълнително скоч в чашите и след кратка пауза продължи:

— В командировка съм. Изкарах малко кеш и реших да отпразнувам победата. С теб!

— Иха! Да пием за победата тогава!

— Наздраве!

— Наздраве!

— Какво работиш, ако не е тайна? — попита тя.

— Всъщност е тайна. Трябва да умреш, ако ти кажа — ухили се той.

— Е, добре, в такъв случай не искам да знам.

Той я прегърна и нежно започна да целува добре оформлените ѝ гърди.

— Живанши? — предположи.

— По всичко личи, че си имаме познавач!

Ръката ѝ бръкна под хавлията, хвана вече твърдия му пенис и започна да си играе с него. Дишането му се учести. Оставиха чашите на нощното шкафче. Започнаха да се събличат. Помоли я да остане по жартиери, но да махне обувките.

Любиха се няколко пъти. Гледаха телевизия. Говориха си за дребните неща от живота. Поръчаха среднощна закуска и пак гледаха телевизия. Доизпиха бутилката. Тя му предложи един последен оргазъм — като бонус за хубавата вечер. Дори каза, че ще му разреши да ѝ свърши в устата. Естествено, с презерватив. Той отказал. Беше изтощен.

Лежеше в леглото по корем, а Катина го галеше с дългите си коси по гърба. Оставаха им още два часа заедно.

— Знаеш ли, размислих за това, което ми каза снощи — започна тя.

— Кое по-точно?

— Че трябва да умра, ако разбера какво правиш.

— И?

— Ами, готова съм да платя цената.

Той се обърна по гръб и я изгледа сериозно в очите:

— Аз не се шегувах, скъпа!

— Аз също не се шегувам. Нямам какво да губя. Дължа петдесет хиляди на един главорез и разполагам само с два дни, за да оправя нещата. Предпочитам ти да свършиш работата, вместо неговите мутри, които няма да са толкова внимателни като теб.

— Как се забърка в тази каша?

— Дълга история. Но стореното е непоправимо.

— Защо не избягаш?

— Детето ми е заключено при него. Петгодишната ми дъщеря! Е, ще го направиш ли? Ти знаеш как да го направиш, нали, Алекс?

— Това ми е работата.

— Знаех си.

— Как се досети?

— Имала съм такива клиенти и преди. Издава ви всичко — поведението, начина ви на говорене, изражението, езика на тялото, всичко. Само вие си мислите, че сте непроницаеми. Сигурно криеш оръжието си някъде наблизо?

— Всъщност, да. Пистолетът ми стои зареден в нощното шкафче. Трябват ми само две секунди, за да ти пръсна главата.

— Искаш ли да ми покажеш?

— Не работя бесплатно, скъпа. Едва ли можеш да си го позволиш. Освен това, не посягам на жени и на деца. Имам си принципи. А и не мога да повярвам, че си готова да зарежеш детето в ръцете на някакъв гангстер. Ще я превърне в проститутка, като теб. Дори по-лошо. Може да я изнасили и убие.

— Ако избягам ще убие и двете ни. Каква е разликата?

— Права си. Няма разлика. Кажи ми нещо повече за този човек?

Катина му разказа подробно как е емигрирала с майка си преди години, която малко по-късно починала. Започнала да работи като проститутка, за да се издържа и забременяла от бившия си сводник. Очистил го местен организатор на залози, ракет и търговия с крадени бижута. Убил го заради неплатен дълг — близо двеста хиляди долара. Така тя станала негова собственост и трябвало да работи, за да му върне парите. Дъщеря ѝ служела като залог — позволявал им да се виждат само веднъж месечно — срещу съответната „вноска“. Иначе се грижел добре за детето. Купувал ѝ хубави дрехи. Наел бавачка да ѝ преподава уроци. Поставеният срок изтичал след два дни и тя не се съмнявала, че изродът ще посегне на дъщеря ѝ, а после и на нея, ако не си получи парите. Имала още 50 000 долара да връща.

— Каква част от парите успя да събереш? — попита Алекс.

— Близо двадесет хиляди, но няма откъде да взема останалите тридесет bona за два дни.

— Защо не го помолиш за отсрочка? Дала си му две трети от парите! Всеки би предпочел да изчака за останалото, вместо да си цапа ръцете с убийство на дете.

— Вече няколко пъти исках отсрочка. Този път съм загазила.

— Знае ли някой, че си тук?

— Мисля, че не. Няма нужда да ме следи. Дъщеря ми е при него!

— Срещу половината от твоите двадесет bona ще решава проблема, скъпа! Но искам да оправим формалностите първо. Знаеш как е! — намигна й той.

Четири часа по-късно Алекс се върна в хотелската стая с плик, в който имаше точно десет хиляди долара — в употребявани банкноти. Разполагаше с описание на рекетьора, с разположението на офиса му, каква охрана ползва, къде ходи, кога яде — знаеше всичко, което му трябваше да знае. Опакова си багажа, пъхна пистолета под колана и излезе. Плати на рецепцията в брой. Помоли да му повикат такси към летището. Пътъм каза на шофьора да се отбие през квартала.

В страничната уличка, точно както тя му беше обяснила, имаше метална врата и един дебелак пушеше цигара пред нея. Свали го с изстрел в челото. Мина през дългия коридор и стигна до вратата в дъното. Зад нея се намираше билиардната зала, откъдето метално стълбище водеше надолу към офиса на Главния. Там държаха момичето. Трябваше да е тук — колата му беше паркирана отпред.

Алекс ритна вратата на билиардната зала, без да влезе. И без да се показва. Чу мъжки гласове, бързи стъпки и щракане на приклади. Хвърли две гранати вътре, една след друга. Легна по очи на земята, с ръце върху ушите. Панически викове. Силна експлозия. После още една. Пълна тишина. В опушеното помещение не остана жив човек. Слезе по металното стълбище и веднага откри офиса. До него имаше кенеф. Вратата на кенефа беше отворена. Някакъв мъж клечеше на пода, върху плочките, гащите му бяха смъкнати. Ръцете му бяха на тила. Ревеше и трепереше от страх. Мърмореше си нещо под носа. Застреля го. И влезе в офиса.

Завари двама души вътре. Босът държеше момиченцето в лявата си ръка, а с дясната притискаше револвер до слепоочието й. Отстрани имаше някакъв мъж с насочено към Алекс оръжие. Стреля първо в пистолета, после в главата. Трупът остави червена диря, докато се свличаше по стената. Момиченцето се разпища. Алекс каза на Главния:

— Ако я убиеш, ще умреш. Бавно. Ако я пуснеш, ще живееш, но с пристрелян крак. За да не ме проследиш. Избирай!

Онзи се опита да насочи револвера към него, но светлината в очите му угасна, след като последният куршум от пълнителя на Алекс го уцели в десетката. Момиченцето плачеше. Той подаде ръка:

— Хайде, скъпа, ела с мен! Майка ти чака горе. Няма от какво да се страхуваш, аз съм от добрите. Дойдох да те освободя.

Момиченцето отказа да се подчини, затова той го вдигна, преметна го през рамо и го понесе през коридорите навън. Там ги чакаше Катина, беше пристигнала точно в уречения час. Каза й, че ако се забави повече от 10 минути, значи дъщеря ѝ е мъртва. Той — също.

— Не зная как да ти се отблагодаря! Ти спаси живота на детето ми! — плачеше Катина. Целуваше, прегръщаше и милваше момиченцето.

— Аз зная — спокойно отвърна Алекс. — Ще ти звънна след няколко дни. Дръж телефона си включен! А сега изчезвай оттук. Може да стане опасно.

Още преди тя да успее да му отговори, той хвърли пистолета в най-близката кофа за боклук, пусна ръкавиците в съседната, обърна ѝ гръб, излезе на главната улица и се качи обратно в таксито:

— Извинявай за закъснението! Исках да намеря подарък на годеницата ми по случай рождения ѝ ден. Продължаваме към летището!

— Няма проблеми, сър! Рождените дни са хубаво нещо! — отвърна делово шофьорът и настъпи газта.

Полетът обратно към вкъщи беше скучен. Прекара го в четене на вестници и сън. Кацна късно през нощта. Прибра се по малките улички, с бейзболна шапка на главата. Влезе през задния вход. В хола го чакаше Тим — неговият двойник, облечен в собствените му дрехи. Излежаваше се върху канапето и гледаше телевизия.

— Как мина? — питаше го.

— Чудесно! — отвърна Алекс, бръкна в пътническата чанта и извади плика с омачканите банкноти. Хвърли го на масата. — Това е за теб.

Тим извади парите от хартиената торба, преброи ги внимателно и погледна Алекс с учудване:

— Тук има десет хиляди долара! Много повече, отколкото ми дължиш.

— Приеми го като компенсация по случай раздялата ни. Повече няма да имам нужда от теб!

— Но, Алекс, аз направих всичко както трябва — ходих в казиното, после залагах на коне, вчера стоях до късно в бара. Още ме боли главата. Разговарях с половината ти приятели.

— Причината не е в теб, не се притеснявай — успокои го Алекс.
— Случи се нещо непредвидено и реших да прекратя кариерата си на наемен убиец. Ще се оженя, ще имам деца и ще започна нормална работа. Което значи, че повече няма да имам нужда от теб. А сега бързо, преобличай се и изчезвай! Остава малко време до изгрева. Мини през задния вход и гледай да не се набиваш на очи! Напусни града възможно най-бързо. И забрави, че ме познаваш! Ако някога решиш да се разприказваш помни, че и двамата сме в играта като съучастници, но аз имам повече да губя от теб. Няма да стигнеш дори до съдебната зала. Имам хора навсякъде.

— Да, да, разбира се, излишно се притесняваш. Гроб съм! Пък и получих достатъчно през последните няколко години, за да си държа устата затворена. Много повече, отколкото щях да изкарам от учителската си заплата. Просто малко ме учудва спонтанното ти решение.

— Срещнах една жена. Мисля, че съм влюбен. Знаеш как е.

— Ти? Влюбен? Не мога да повярвам!

— Аз също съм човек, Тим!

— Правилно, извинявай! Не исках да прозвучи така. Ако все пак някога си промениш решението, да знаеш, че съм на твоето разположение.

— Много рядко си променям решението. А сега изчезвай, преди да съм решил да задържа тези десет bona за себе си. Нямаш представа какво преживях заради тях.

— Окей, окей, тръгвам веднага. Не бъди толкова груб! Мислех, че през всичките тези години сме станали приятели. Очевидно съм грешал! — Тим започна да се преоблича.

— Аз нямам приятели. Професията ми не го позволява.

— Е, добре, тогава. Значи наистина е време да смениш професията. Желая ти успех!

Алекс се просна уморен върху канапето и само изгледа двойника си злобно, без да каже нищо.

— Сбогом, партньоре!

— Сбогом! Заключи врата след себе си. После унищожи ключа. Гледай да не се набиваш на очи.

Тим вече беше на улицата и не го чу. Бързаше да се прибере вкъщи, при жена си и децата си, далеч от този кръвопиец, който само за няколко години го беше направил богат. Единственото му задължение беше да го „замества“, докато Алекс пътуваше „в командировка“ и се подвизаваше под фалшива самоличност. Трябаше да излиза на публични места, да носи неговите дрехи и документи, да говори като него, да се държи като него, да харчи парите му и да създава алиби. В замяна получаваше тълст хонорар в брой за всяко свое посещение. Без данъци и такси. Истинско чудо беше, че остана жив! Мигът на раздялата го притесняваше още от самото начало, когато двамата се запознаха в един интернет форум. Е, оказа се най-успешният ден в живота на Тим!

Колата го чакаше на далечен, усамотен паркинг, извън града. Прегледа я внимателно за експлозиви, преди да се качи. „Човек не може да бъде сигурен в тези времена!“ Врътна ключа и потегли към вкъщи. Пусна си радиото. Сутрешните шоута започваха.

Алекс изгледа новините и прогнозата за времето с половин око, после заспа. Сънува Катина и малкото ѝ, разплакано момиченце. Беше крайно време да сложи край на самотата, да!

В НАЧАЛОТО БЕШЕ СЛОВОТО

Преоткрих, дето се вика, „топлата вода“. В началото бях беден журналист на свободна практика, който обикаляше по редакциите и ухажваше медийните босове за дребен хонорар. Имах две издадени книги, но все по-малко хора четяха тогава: в годините на дигитализацията. Старите навици отиваха на кино, в буквалния и в преносния смисъл на думата. Още преди Трансформацията.

Пробвах се като телевизионен сценарист, но не ме взеха, защото нямах достатъчно връзки. Остана ми само киното. След две гладни години успях да продам сценарий, колкото да се наjam, но филмът не видя бял свят. Рекламата беше последното ми спасение.

Ето как преоткрих „топлата вода“. Най-добрият начин за един талантлив текстописец да продава текстовете си е рекламата. Формите са кратки, хонорарите — високи. Трябва да измислиш само няколко думички, които да качиш на билборд, примерно. Или една-единствена думичка, като наименование на продукт, тиражиран върху милиони етикети в цял свят. Или кратък сюжет за телевизионна реклама. Успееш ли да пробуваш идеята си през три нива ръководители над

тебе, защитиши ли я пред фокус групите и получиши ли одобрението на клиента, ти си човекът! Банковата сметка расте, а докато се прибираш вечер по булевардите навсякъде виждаш собствените си идеи, отпечатани в едър шрифт и облени в светлина — по върховете на сградите или край пътните arterии. Чуваш ги по радиото. Гледаш ги по телевизията. Има удовлетворение от професията, един вид. Виждаш резултатите от труда си. Но най-важното за мен тогава беше, че плащаха добре.

Така успях да си купя къща, кола и да се оженя. Жivotът щеше да е прекрасен, ако жена ми не беше катастрофирала фатално с чисто новата ми кола, заедно с детето, което носеше в утробата си. После се пропих, заради което ме уволниха от агенцията и банката ми взе ипотекираното жилище, което повече не можех да изплащам.

Отново бях на улицата, самoten и отчаян, а дори нископлатените журналистически среди бяха забравили за мен. Мислех за самоубийство в редките моменти, когато изтрезнявах, затова гледах да не изтрезнявам често. Разбих се от пие и болестите не закъсняха, а средства за лечение, естествено, нямаше — отдавна бях спрятал да внасям осигуровки. Жivotът, в който вече не виждах никакъв смисъл, бавно вървеше надолу по наклона, към неизбежния си край...

Така до момента, в който не ми попадна едно парче от вестник. Исках да завия хляба си в него, но всеки път изчитах заглавията, дори върху старите, омачкани вестници. Професионален дефект от миналото, предполагам. Една американска лаборатория търсеше участници в опасен експеримент. Искаха да тестват революционно научно откритие, което позволява човешката личност и всичките ѝ спомени да бъдат дигитализирани и съхранени за вечни времена, успоредно с достатъчно генетичен материал от тялото, за да може един ден човечеството да произвежда тела, които пасват на съхранените електронни „личности“. Пробваха се, един вид, да запишат човешката душа. Да я превърнат в софтуер. Някога. Евентуално. В далечното бъдеще.

Кандидати за експеримента, естествено, не липсваха. Като започнем от безнадеждно болните пациенти, минем през осъдените на смърт затворници и стигнем до разни ego-великани с мания за безсмъртие. Последните се отказваха на мига, щом разберяха, че няма как да оцелеят физически след „записа“. Само от технологиите

зависеше дали някога ще „оживееш“ изобщо. Под каква форма. И как. Затворниците биваха реабилитирани, а на болните и отчаяните, като мен, изплащаха компенсации, преведени по сметките на техни близки. На нас пари в отвъдното нямаше да ни трябват.

Експериментът изцяло отговаряше на плановете ми за самоубийство, които нямах смелост да осъществя, но предлагаше и шанс за втори живот. Писах на организаторите. След дълга кореспонденция най-после ме одобриха. Изпратиха ми виза, самолетен билет, малко пари за пътуването. Разполагах с две-три седмици, за да се изкъпя, избръсна, да преспя в чисто легло, да се сбогувам с всички и всичко, което ме свързваше с този свят. Като бенефициенти посочих двама мои братовчеди. Нямах останали кой знае колко роднини, за които да се погрижа. Изненадани са били от неочеквания бонус, паднал им от небето, сигурно. Останалите пари завещах на благотворителни цели. И заминах за Америка.

Служителите в лабораторията бяха много любезни с мен. Накараха ме да подпиша куп документи, прекарах няколко месеца в скучни психологически тестове и медицински изследвания. Хранеха ни добре и ни пускаха да се разхождаме из града (под строго наблюдение, естествено). Даваха ни чисти дрехи и спяхме в удобни легла, което мен перфектно ме устройваше. Прекарах последните си дни в относителен комфорт.

Неизбежно, датата на Трансформацията дойде. Сложиха ме в някакъв високотехнологичен „ковчег“ и натиснаха някакво копче. Това беше всичко.

Една секунда по-късно отворих очи, за да разбера, че са минали повече от 1000 години. Бях в същото тяло и в същия „ковчег“, но малко по-късно разбрах, че нито лабораторията, нито „ковчегът“, нито тялото ми имаха нещо общо с предишните. По генетичен път бяха отстранили всички болести, белези и вродени аномалии. Изглеждах с десет години по-млад. И много по-жизнен. Чувствах се прекрасно!

Светът също се беше променил. Населението на планетата наброяваше по-малко от един милиард души, които, общо взето, живееха в охолство. Машините вършеха цялата работа по производството, а човеците се занимаваха с изкуство. Упражняваха свободни професии, хобита и занаяти. Развиваха науката или се разхождаха чисто голи по цял ден и медитираха. Не беше

задължително да работиш. Но, тъй като работата и удоволствието се припокриваха в този нов свят, занимаващите се с нещо получаваха дори още по-висок жизнен стандарт.

Продължителността на живота беше увеличена многократно. С помощта на технологиите, които ме „съживиха“, всеки можеше да удължа жизнения си цикъл колкото пожелае. „Услугата“ беше напълно безплатна. За мое голямо учудване, част от хората отказваха да се възползват от нея и напускаха този свят доброволно. Дали по религиозни причини, дали от скуча. Или от любопитство — да преживеят смъртта в първо лице, единствено число, да продължат напред. Никой вече не се страхуваше от смъртта. Тя беше въпрос на избор.

Болести и престъпност не съществуваха. Премахнати били по генетичен път, много години преди да ме „съживят“. Откакто учените открили гена на състраданието и формулата на съвестта, започнали да ги развиват у всяко новородено. Насилието и войните бяха част от миналото — лош спомен, над който хората се присмиваха. Разбира се, грешки в системата имаше, но заразените с гена на насилието или завистта биваха неутрализирани от роботите по сигурността, които ги подлагаха на задължителна Трансформация, за да неутрализират дефекта.

В продължение на няколко месеца любезните хора от лабораторията ме запознаваха с новия свят, малко по малко, за да не ми причиняват излишен стрес. Накрая дойде моментът, в който трябваше да се реинтегрирам обратно в обществото. Питаха ме дали искам да „работя“. Тъй като не виждах какво друго може да се прави, казах „да“. Но, представяте ли си, каква би била реализацията на човек, свикнал да печата на машина в един примитивен свят?

Успокоиха ме, че най-важно е желанието да се развиваш и ми припомниха библейската максима: „В началото беше словото“. Оказа се, че Новият свят предлага голямо поле за реализация на хора, които умеят да работят с думи. Рекламите вече не съществуваха. Човек можеше да получи информация за наличните продукти и услуги по телепатичен път. „Копирайтърите“, ако мога така да ги нарека, работеха в развлекателната индустрия. Там те служеха като посредници между инженерите и програмистите, създаващи паралелните реалности, и потребителите на тези реалности.

Тъй като Новият свят не предлагаше кой знае какви възможности за забавление, нито никакви по-сериозни проблеми за разрешаване, хората използваха паралелните реалности, за да обогатяват преживяванията си там. Можеха, например, да разберат какво е да си болен от чума, да се сражаваш в кървави битки, да убиваш съвсем безнаказано и да бъдеш убиван многократно, да пътуваш с експедиции в далечния космос, да участвуваш в човешката история — всичко това без абсолютно никакъв рисък за здравето, в една изцяло контролирана, напълно безопасна и достъпна среда.

Съществуваха много Програми, разбира се, но непрекъснато се пишеха нови. Историята на човечеството беше главен източник на вдъхновение. Почти не остана период, който да не можеше да бъде изживян наново, през „очите“ на различните участници в него. Хората искаха или да променят хода на историческите събития, или да преживеят съвсем нови реалности, плод на собственото им въображение.

Минах кратък курс, който имаше за цел да ме запознае със спецификата на това, което вършеха инженерите, програмистите и другите технически специалисти по Програмата. Моята работа беше да опозная потребителя достатъчно добре, заедно със сложната му душевност, да разбера какъв опит има с предишни Програми и да формулирам визията му така, че техниците да успеят възможно най-точно да пресъздадат неговата интерактивна паралелна реалност.

Накратко, превърнах се в разказвач на мечти. И, о, Боже, какво ли не видяха очите ми: галактически войни, космически зарази, насилие над непознати цивилизации, жестоки каторги, рухване на империи, всякакви архетипни преживявания, различни форми на убийство, самоубийство, любов и живот след смъртта — сюжети, в които са включени сетивата, съзнанието и подсъзнанието на потребителя. Луда работа! А в началото беше Словото...

ДАО

— К'во ста'а, батенце?

Някой го перна отзад по врата. Атанас се вбеси. Цял ден беше ходил на слънце, забрави си шапката, вратът му изгоря и шамарът направо го побърка. Обърна се да отмъсти на натрапника, но видя Пешо. От неговия клас.

— Пешка, мама ти да еба, не виждаш ли колко ми е червен врата, бе, педал!

— Ми ся стана още по-червен, хаахаха!

Не се бяха виждали от години. Учеха в един клас, преди да запишат висше. Атанас почна в Икономическия и се изнесе на квартира, защото не можеше да понася техните и нямаше намерение да прекара студентските години у дома, а Пешо записа в Техническия и оттогава — ни вест, ни кост.

— Копеле, извинявай! — Пешо разтвори ръце и братски го прегърна.

Наско преглътна болката. Искаше да му счупи носа. Но вместо това само го тупна здравичката по гърба.

— Аре да пиеме по бира, откога не сме се виждали!

— Тъкмо отивах на работа, ама имам още един час. Аре!

Наско работеше като барман, за да си плаща квартираната. Хем беше близо до университета и съчетаваше бачкането с лекции и упражнения. Когато му останеше време. В даскалото бяха много гости с Пешката едно време. Деляха си всичко — мацките, тревата, за пръв път и двамата се напиха заедно в осми клас, на зеленото училище. Имаха да си разправят много случки.

Взеха по литър „Загорка“ от спирката на 280 до Зимния и седнаха на една пейка. Запролетяващо се. Наоколо беше пълно с „пеперуди“ от провинцията. И двамата мълчаха дълго, докато зяпаха бедрата на една първокурсничка, излязла от блока да си купи цигари. Чак когато момичето отмина се сетиха, че имат бира. Отпиха. Пешо, по-разговорливият от двамата, започна пръв:

— Има ли мацки в Икономето?

— Мани, като ходя на лекции все едно влизам в некъв бардак, копеле! Цици и зърна по коридорите навсякъде! Баси порното!

— При нас е голяма суша, братле. От 30 человека в групата има само две женки. Кучета, ти казвам! Май трябваше и аз да запиша в Икономето.

— Никога не е късно.

Мани, две години вече изкарах, не ми се прекъсва за глупости.

— Прав си. Ще те викам по-често на купони, тогава. Тука в Студентски е пълно с ебливи селянки. К'во ти пречи да учиш чертежите и да ебеш мацките от Икономето, а?

— Верно, нищо не ми пречи, наздраве! — ухили се Пешо.

Помълчаха известно време. Кротко си пийваха биричка. Пешо извади масур и го запали. Дръпна си. Подаде на Наско.

— Копеле, мразя да ходя на бачкане сцепен. Имам чувството, че смяната никога няма да свърши. — Наско взе масура и си дръпна няколко пъти. За доброто старо време. Огледа се предпазливо.

— Споко, не'ам нищо у мен. И да ни джобят куките, ще им се изсмеем в лицето! — успокои го Пешо. — Кажи к'во ста'a с тебе,

похвали се нещо?

— Ми, к'во, бачкане, лекции, упражнения, преместих се да живея на квартира, че нашите много изкуфяха нещо, не'ам нерви направо!

— Верно ли, бе?

— Верно!

— И к'во?

— Ми, нищо.

— Как така нищо?

Когато се напушеха, винаги си сменяха ролите. Пешо започваше да задава въпроси, а на Наско му се отваряше приказката и разказваше всякакви забавни истории. Така си бяха от малки.

— К'во бачкаш? — поинтересува се Пешо.

— Ей тука, в един бар наблизо. Куца работа! Бедни студенти. Цялата заплата отива при хазяина и преживявам от бакшиши.

— Поне поркането е безплатно.

— Ако си го „заработиш“, да.

Доизпушиха цигарата и Пешо му предложи синьо „Виктори“. Наско прие на драго сърце. Опитваше се да ги откаже, ама нищо.

— Трудно ли е в Техническия? — попита.

— Не е колкото разправят. Свиква се. Ама остави го ти, Техническия, няма за образование да си говориме сега! Я кажи, некоя мацка от Икономето не си ли забил?

Момичето, което минаваше покрай тях се обърна и ги изгледа злобно. Пешо ѝ показа среден пръст.

— Мии, излизам с една колежка, да. От Монтана.

— Малии, сигурно ѝ мирише путката, а?

— Тъпак!

— Ебавам се, бе! Кажи, че ми стана интересно.

— Ми, нищо. Бех на сухо от гимназията и цела година не бех пипал женско. Още като ѝ го забих и веднага свърших. Добре, че имах кондом.

— А сега как е?

— Сега е по-добре. Научих се да чукам, без да свършвам.

— Как бе?

— Като си бия чекии.

— Копеле, ти си за лудницата! Имаш приятелка и переш чекии!
— озъби се Пешо.

— Нищо не разбираш. Гей!

Двамата избухнаха в смях. Наско продължи да разказва през сълзи:

— Взех една книжка от некъв китаец: „Култивиране на мъжката полова енергия с ДАО“. Източна мъдрост. Обяснява как императорът едно време трябало да наебе целия хarem без да свършва, че да не му падне авторитета и да не му отрежат главата.

— Верно ли, бе?

— Верно.

— И к'во?

— К'во? Преподава ти уроци човека! Първо се упражняваш сам, после с приятелката и постепенно започваш да изпитваш оргазъм с цялото тяло. Не като сега — само с патката. Сешисе? И постоянно си навит! Това направо ги побърква мацките. Моята е много доволна.

— Как се казва?

— „Култивиране на мъжката полова енергия с ДАО“

— Не, бе! Каката.

— А, Елица.

— И к'во, сега я пръсваш от ебане тая Елица, така ли?

— Отвъртам ѝ болтовете направо!

— Хахаха, трябва да ми дадеш и аз да я прочета тая книжка.

— Ше ти я дам. Ама доста има да учиш. Не е лесно, да знаеш!

— Не ти ли се подуват топките, бе? Като не свършваш?

— Пак свършвам, ама когато аз си реша. Не като преди.

— Хм.

— Чакай да ти разправям к'в резил преживях.

— Давай! — Пешо отпи от бирата.

— Значи, почва се на малки периоди, не изведнъж, нали, да не ти стане нещо на половата система. Първо няколко дни, после седмица и така, докато изкараш цял месец въздържание.

— К'во, бе, цял месец переш без да свършваш ли, копеле?

— И ебеш.

— Аре, бе!

— Живото доказателство стои пред тебе. Ама никак не е лесно!

Докато овладееш техниката може доста да се изложиш. Като мене.

— Казвай, казвай!

— Ми, начи, наближавах аз края на месеца. Т'ва миналото лято. И бех доста загорел. Нон-стоп хорни ти казвам! Луда работа. Мойта се прибра на село за ваканцията и аз реших да използвам „дупката“ да понаваксам малко с „програмата“.

— И к'во?

— Седя си аз в автобуса, потен и надървен. А вътре навалица, жега. Знаеш как е. Отивах към бара. И постоянно го намествам в краочлите, братле, щот не пада, а до края на месеца остават цели два дни. Предимството на тая работа е, че даже „кучетата“ почват да ти стават симпатични. Можеш да изчукаш всичко женско на два крака. А в 94 беше пълно с курвета и аз зяпам цицки, бедра... и се побърквам направо! А слънцето ми напича директно в тиквата през прозореца!

— Аха.

— И на Семинарията, гледам, качва се не кой да е, ами Катя — най-яката тупалка в потока! Дето всички са й навити. Още като ме видя и веднага се лепна за мене. „К'во пра'йш?“ — вика, аз: „тважона“ и тръгна лаф-моабет. Имала да оправя некви документи в университета. Онаа ми говори и аз я зяпам право в клитора, братле, а поличката й ми стига точно до носа, ей така, както съм седнал, мога да видя розовите й гащички да стърчат на кръста, голото пъпче, малките косъмчета по коремчето. И решавам по едно време да се направя на кавалер. Ставам. Каня я да седне. Тя много любезно ми благодари, а отгоре виждам право в деколтето й. Две стегнати цици, усещам аромат на парфюм и лек мириис на пот. Лошото е, че така, както съм прав, онаа ми работа се притиска още по-силно в дънките и много отчетливо се вижда. А й е точно до устата, копеле! Почвам да си мисля как й го набутвам целия, пред всички, как й се изправзам в лицето. И тая мисъл направо ме побърква! Стискам здраво дръжките горе и се правя, че нищо ми няма, а Катя ми се смее, щот видя подутината отпред и аз здраво се изчервих. Ама нема, не пада! Голем резил, ти казвам! И т'ва не е всичко. Онаа ми говори некви глупости, аз изобщо не я чувам. Вие ми се свят, кръвта ми е отишла долу, в патката, разбиращ ли? Автобусът друса и всеки път, като влезне в некоя дупка, стигам все поблизо до края...

— Малиии!

— По едно време се задава контрола. Нейната карта била изтекла. Моята също беше изтекла. Пита дали имам билетче. Давам ѝ. Тя става да си го продупчи, автобусът се накланя и задникът ѝ се опира точно в оная ми работа. Ама силно! После влезнахме в неква дупка и баш когато чувам зад гърба си „карти и билети за проверка, моля!“, почнах да свършвам...

— Копеле! — Пешо запали нова цигара.

— А, като не си свършвал цял месец, тече ти казвам!

— Предполагам.

Значи, представи си следната ситуация: аз се държа горе за дръжките, не мога да дишам, не мога да говоря, вие ми се свят, хубаво ми е, празня се като кон, а най-яката мацка от Икономето ме гледа право в пакета и петното отпред на дънките ми продължава да расте. И нема спиране, братле! Истински фонтан! Бабата отсреща бръмчи нещо под мустак, каката се хили, разни студенти ме сочат с пръст, отзад ме притиска контрола и на всичкото отгоре се сещам, че нямам продупчен билет!

— И к'во?

— Свалиха ме с мокри гащи от автобуса и ме глобиха. Всички вътре се спукаха от смях. Гледам с Катя да не се разминаваме по коридорите вече. Сигурно е казала на половината колеги. Нали ги знаеш, жените, к'ви са клюкарки.

— Мама им дееба!

— Уф, аре, че закъснявам за работа. Аре, ше се чуеме тая седмица, може да измислим нещо — Наско стана от пейката.

— Аре! — Пешо му подаде ръка. — Т'ва е най-яката история, която съм чувал, копеле! И к'во, имаше ли ефект от техниката на китаеца?

— Като я овладееш, има. Голям ефект! Ама не става изведенъж. Аре! И мерси за почерпката!

— Няма нищо. Взел съм много добра оферта. Ако искаш, мога да ти поръчам и на тебе. Минимум петдесетак, обаче.

— Ся неам кинти. Друг път.

— Окей, както си решиш.

— Аре!

— Аре!

Двамата приятели се разделиха и всеки пое в своята посока.

ТАЕН ВЪПРОС

Купон в „читалнята“ на общежитие — празна стая, олющени стени, ди-джейски пулт. Масичката с напитките беше в дъното, под прозореца. Студентите стояха прави, пиеха водка и разтворими сокове в пластмасови чаши, ядяха фъстъци и пушеха цигари. Някои танцуваха. Други вече се търкаляха по пода. Купонът беше в разгара си.

Наско закъсня „само“ с няколко часа. Смяната му в бара приключи преди малко. Още от вратата се заоглежда за Пешо. Откакто подновиха контакт той спази обещанието си да го кани на партитата от Икономето и двамата започнаха да се виждат по-често. Този път рожденичката беше някаква Мария — дори не я познаваше. Искаше поне да ѝ честити, но се оказа в момента, в който видя Пешо да излиза от тълпата.

Засякоха се в средата на одименото помещение и веднага изскочиха на терасата, за да подишат малко чист въздух и да пробват от новата реколта. Отсрещният блок светеше като коледна елха. Животът в общежитията утихваше чак на сутринта, а и тук никой не си играеше да пести ток. Терасата беше претъпкана с народ. Пробиха си път до отсрещния край и успяха да си намерят местенце в един ъгъл.

— Нещо тъжен ми се струваши, ей сега ще те оправя! — закани се Пешо, докато свиваше масура.

— Досега бях на работа, имахме ревизия.

— Мани, мани!

— Получи ли мейла, дето ти го пратих вчера?

— Да, бе, к'ви са тези глупости, братле?

— Не са глупости!

— Кого ше тровиш с този вирус, ако не е тайна?

— Нали ще го маскираш като картичка или нещо такова, че да може получателят, като щракне на прикачения файл, да остане без пепе?

— Няма проблем, обаче номерът е да излъжем антивирусната програма.

Пешо си опъна от тревата и подаде на Наско:

— Пък и потребителите вече не са толкова тъпци. Рядко цъкат на прикачени файлове.

— О, този съм сигурен, че ще цъкне! — Наско му върна масура.

— Що така си мислиш, братле?

— Ми, щото писмото ще дойде от гаджето му.

— Леле, ти голем хакер си станал, бе! — ухили се Пешо. —

Влезнал си в кутията на некоя мацка, така ли?

Наско му направи знак да замълчи. От тъмното изскочи младеж — бяха колеги от една група в университета.

— Момчета, може ли да си дръпна веднъж?

Пешо му подари масура. Носеше цяла торба. Каза му да ходи да си го пуши вътре, щото имат важен разговор. С доволна усмивка младежът изчезна обратно в тълпата. Мястото му веднага се зае от симпатично момиче — нисичка, русокоса, с големи обеци, носеше бели дънки и розови кецове.

— Осмърдихте цялата тераса с вашия джойнт! Дайте да си дръпна малко!

— Насе, запознай се с приятелката ми Виктория. Вики, това е Наско. Стар съученик, от него разбрах за купона.

Здрависаха се мълчаливо. Пешо прегърна Виктория, целуна я по бузата и ѝ каза нещо в ухото. Тя се ухили, пожела им „до скоро“ и влезе обратно в „читалнята“. Наско изгледа приятеля си с любопитство:

— Виктория, а?

— Казах ѝ, че след малко ще свия още един и ще се напушшиме само тримата. Като хората. Обаче не тук. Светни ме на тая далавера с пощата, че ми стана интересно.

— Лесно е! Нали знаеш, че в абв-то има таен въпрос, ако си забравиш паролата?

— Да, де, ама първо трябва да налучкаш рождената дата.

— Ако познаваш человека, това не е трудно...

— Кой глупак си пише истинската дата?

— Повечето хора го правят.

— Аха. И к'во? К'въ беше тайната въпрос?

— „Роден град?“

— Верно ли, бе?

— Верно!

— И ти уцели от първия път, така ли?

— От втория. Беше изписан с малка буква.

— Да, бе! И ся к'во? Ше бомбиш приятеля ѝ?

— Да.

— К'во ти е направил човекът?

— Имам сериозна причина.

— Окей, само не ме забърквай в тия неща! Ше ти пратя файла и прави с него к'вото поискаш. Гледай да не го отваряш на твоето пе це, че да не изгърмиш първи!

— Няма.

— Аз отивам да потърся Виктория. Идваш ли с мен?

— Тук и без тва ми е тъпо.

Няколко минути по-късно тримата седяха на стълбището, водещо към таванските помещения и пушеха джойнт. Музиката гърмеше в коридорите няколко етажа по-долу. Наско наблюдаваше Пешо и новата му приятелка с нескрито любопитство.

— А вие двамата къде се запознахте?

— Срещунахме се на пързалката в Зимния — отвърна му Виктория.

— Падна на леда и аз ѝ подадох ръка — усмихна се Пешо. — После я научих да стои права. Беше ѝ за първи път.

— С една приятелка ходим да се пързалиме всеки четвъртък, ако искаш може да дойдеш с нас следващият път — предложи му тя.

— Човекът си има сериозно гадже, недей да му вкарваш оферти — пошегува се Пешо.

— Ами тогава да вземе и нея — каза Виктория.

Двамата с Пешо започнаха страстно да се целуват. Наско допуши джойнта сам, като се правеше, че не им обръща внимание.

— Момчета, аз отивам долу на купона, танцува ми се. Оставям ви тук да си говорите по мъжки. Като решите да си ходите, само ми звъннете.

И двамата се загледаха в белите ѝ дънки, обхванали извивките на стегнатия задник, докато слизаше по стълбите.

— Готина е! — обади се Наско, след като момичето беше достатъчно далеч, за да не ги чуе.

Пешо го ритна закачливо по крака:

— Да, бе, ама ти що си толкова сдухан, братле? Не ти ли хареса жожобата?

— Супер е. Казах ти, че съм уморен. Бях до късно на бачкане. Имахме ревизия...

— Т'ва го разправяй на баба ми. Винаги мога да позная, когато лъжеш! Кажи к'во ти има? Да не е нещо с Елица?

— Пак позна!

— Скарали сте се с гаджето, голема работа! Ще се сдобрите. С Вики сме заедно от две седмици и непрекъснато си крещим. Ей, казах ли ти, че я чуках в асансьора?

— Няма да се сдобрим. Скъсахме окончателно.

— Копеле, да не би...

— Да.

— Кажи ми кой е тоя педал? Ще ходя да му счуя главата! — наежи се Пешо.

— Заеби! Не ми се занимава повече с тоя!

— А ти как разбра?

— Прочетох любовните им писма. Лъгала ме е в продължение на няколко месеца!

— Лелеее, значи в нейната поща си влезнал!

— Да.

— И сега ще бомбиш новия? Така му се пада!

— Трябва поне мъничко да си отмъстя.

— Заслужават да им размажеш мутрите и на двамата! К'во, тоя да не е некъв богат?

— Не, бе, най-обикновен гинеколог. Решила да се прегледа, като се прибрала на село. И оня взел, че я опънал директно на масата. В кабинета. После взе да се прибира все по-често. Сега вече знам защо.

— Копеле!

— Чувствам се яко преебан. И най-лошото е, че през цялото време е крила от мен. Повече от шест месеца са това!

— Гадна работа!

— И още как!

— К'во, ти й каза, че си разбрал и късате, така ли?

— Да.

— И тя как реагира?

— Разрева се.

— Мама й д'еба!

— Не говори така за Елица!

— Що бе, още ли си влюбен в нея? След всичко, което ти причини! Заеби, ще си намериш нова! Приятелката на Вики е готино парче — тая от кънките, ще ви запознаем другата седмица, обещавам! Мисля, че си няма гадже в момента. А на тоя мръсник наистина трябва да му спреш тока.

— При първа възможност.

— Уф, сори, копеле! Всичко ще се оправи, ще видиш!

— Знам, знам, няма проблеми. Окей съм.

— Абе, не ми изглеждаш много окей, ама аре! Да се махаме оттука, а? Мирише ми на пикня.

Двамата станаха от прашното стълбище, изтупаха си дънките и слязоха обратно на купона. Напиха се жестоко с „Флирт“. Повръщаха. Танцуваха и се смяха. Пяха и отново повръщаха. Тръгнаха си чак на сутринта. Трябваше да се чуят след два дена, за кънките в четвъртък.

Които така и не се състояха. Първата работа на Пешо, още като се прибра у дома, беше да опита с тайнния въпрос в пощата на Виктория. Стана по-лесно, отколкото очакваше. Знаеше кога е родена, а тайненият й въпрос беше: „Умалително?“ Успя на втория път с „Вик“, вместо „Вики“. Разбра не само, че има друг, но и че са двама — гаджето от старото даскало и някакъв простак на име Радослав. С 15 години по-възрастен от нея!

— Мама им д’еба, всичките са курви! — изруга Пешо, докато се завиваше през глава. — Още довечера ще тествам новия вирус.

ВСИЧКО ИЛИ НИЩО

2090 г. Високоскоростна отсечка за наземен транспорт Париж — Лондон. Артерия 10:

— Премини на автоматичен режим!

Т-образният волан пред Ева изчезна в контролното табло. Прозорците се затъмниха. Коженото кресло потъна удобно назад и надолу. Включи се дежурното осветление. Ева запали цигара. Въздушният филтър изсмукуваше пушека с тихо жужене. Отвори книга. Датчиците мигаха безмълвно. Хромираният спидометър закова на 405.

Високоскоростна отсечка за наземен транспорт Париж — Лондон. Артерия 10. 130 километра по-напред:

Дървото изглеждаше достатъчно високо. Ако се отгласнеше добре, Леон щеше да тупне зад електрическите огради, които пазеха отсечката от пресичащи животни. В спортния се изучи как да пада меко. Ситуацията обаче криеше и други рискове. Някой можеше да го отнесе с 400–500 километра в час. Глейдерите се плъзгаха безшумно върху своите магнитни полета. Аеродинамичните им корпуси намаляваха триенето с въздуха до минимум. Скоростната отсечка беше неосветена. Глейдерите — също. Управляваше ги автопилот със сателитна навигация. Невидима, смъртта внезапно разсичаше тишината и изчезваше със свистене, което потъваше в мрака. Леон скочи.

Падна върху гладката повърхност на пистата. Превъртя се няколко пъти, за да убие скоростта. Лежеше по гръб. Под открыто небе. „Точно сега не е моментът да се наслаждаваш на гледката, копеле!“ Стана и напрегна всички сетива.

Високоскоростна отсечка за наземен транспорт Париж — Лондон. Артерия 10. Тридесет секунди по-рано:

Ева заспиваше с книгата. Хартията бавно се накланяше към лицето ѝ.

Докосна я по носа. Тревожният сигнал направи стреса от събуддането още по-голям. Коженото кресло се реорганизира в позиция за ръчно управление. Т-образният волан изникна от контролното табло. Коланите се затегнаха. Приковаха я в обятията си. Скоростта се снишаваше бързо. 405... 365... 320... 280... В тъмнината можеше да различи човек, който тъкмо ставаше от земята.

— О, Боже! — Ева наклони волана на ляво. После на дясно. Навигаторът все още не позволяващо ръчно управление. Скоростта беше прекалено висока.

Високоскоростна отсечка за наземен транспорт Париж — Лондон. Артерия 10. По същото време:

Леон се изправи и погледна назад. Светлините, които приближаваха не бяха фарове, а реактивни двигатели от спирачната система на глейдер. Рефлексите му станаха излишни. По-малко от секунда го делеше от удара.

Секунда, в която можеше да живее вечно. Времето спря. Механиката и човешкият гений го спасиха. Глейдерът жужеше в краката му. Леон падна върху капака и го прегърна. Дясното крило се вдигна във въздуха.

— Господине, моля ви, качете се вътре, опасно е да стоите на платното... Господине! — Леон огледа звездното небе. Скочи в купето и извика: — Пълна тяга!

— Кой сте вие? — попита го Ева от съседната седалка.

— Закононарушител. А вие сте съучастник. Пълна тяга, за Бога!

— Пълна тяга — заповядда Ева и позволи на гравитационните сили да погълнат тялото ѝ.

Високоскоростна отсечка за наземен транспорт: Париж — Лондон. Артерия 10. Две минути по-късно:

— Значи сте кросър? Пресичате скоростните отсечки ей така, за удоволствие?!

— Не — Леон извади телепатичния си предавател. — Ако ми позволите!

Ева набра девет цифри върху клавиатурата. Скенерът свърши останалото:

Невидима, смъртта внезапно разсичаше тишината и се оттегляше със свистене, което потъваше в мрака. Леон скочи. Падна върху гладката повърхност на пистата. Превъртя се няколко пъти, за да убие скоростта. Лежеше по гръб. Небето се разстилаше над него. Звездното небе. „Точно сега не е моментът да се наслаждаваш на гледката, копеле!“ Леон стана и напрегна всички сетива...

Ева се изключи. Разбра достатъчно за този човек. Той имаше много. Ала искаше още. Трябаше да бяга 30 метра в тъмното, за да го получи. Леон беше „кросър“! Рядка и опасна природа мъже.

— Говори трафик контрол. Използвайте отбивката след 30 км и завийте на дясно. Спрете на удобно за вас място в отбивката и напуснете глейдера с вдигнати ръце! — лъчитепадаха вертикално върху обзорния люк на купето. Заслепяваха всичко. Ева плесна с ръце и стъклата се затъмниха.

— Никога няма да се откажат — посъветва я Леон. — По-бързи са от нас, освен това са много. И могат да летят.

— Ще те видя ли някога отново?

— Най-вероятно не!

Дясното крило на глейдера се вдигна във въздуха. Леон излезе.

— Говори трафик контрол. Поставете ръцете си върху тила...

Някога пътищата им отново щяха да се пресекат. Ева го знаеше. Ала не знаеше защо, нито как, нито кога. Просто знаеше.

— Премини на автоматичен режим!

Тялото ѝ потъна в меката тапицерия под натиска на ускорението. Радиопредавателят издаде сигнал, че се включва полицейската честота:

— Трафик контрол до Ева Родригез. Моля, явете се за разпит в полицейското управление на крайната дестинация. Веднага, след като

пристигнете! Край.

— Ева Родригез до трафик контрол. Прието, сър! Вярвате ли в любовта от пръв поглед, офицер?

Не последва никакъв отговор. Полицейската честота се изключи. Ева запали нова цигара. Включи дежурното осветление. И се зачете в книгата.

ЛОВЕЦЪТ

Стара градска къща, на видима възраст около сто години, скрита в клоните на плачещи върби. Дървени греди по прозорците. Буренясал двор. Трябва да търсиш постройка, за да я видиш. Перфектното убежище!

Зная, че си вътре, но по-важното е ти да не знаеш, че аз съм отвън. Няма следа от пазачи. Рисковано е да идвам точно преди залез, но го правя, за да се убедя, че ти наистина си тук. Намирам се в една от многото коли, паркирани по твоята улица. Потискам желанието си да запаля цигара, докато чакам. Миризмата на тютюн може да привлече вниманието ти. Надявам се, че няма да усетиш присъствието ми. Умей да се контролирам. Това е най-доброто ми оръжие. Няма да усетиш тревога или страх. Нито пък ще разбереш, че те наблюдавам. Зная точно кога да спра. Ловецът дебне жертвата, а не обратното.

Входната врата е почти невидима във вечерния сумрак, под сянката на плачещите върби. Чувам скърцане на ръждясали панти. Минаваш покрай мен. Походката ти е спокойна. Не бива да задържам погледа си прекалено дълго върху теб. Дишането ми е уравновесено, пулсът — нормален. Отминаваш и аз отново съм в безопасност.

Мисля си за теб, докато вечерям в колата на паркинга пред McDonald's. Чудя се дали не „закусваш“ в момента. За един от нас двамата това е последното ядене. Най-вероятно за теб. Наслади му се добре, мила, защото „утре“ няма да има! Утре ще бъдеш свободна. Ще го направя. Оковите на материията ще ги премахна от любов, а не защото те мразя.

Прибирам се в квартирата. Наех този апартамент специално заради теб, откакто ти се премести в града. Дори не подозираш, че от няколко дни те следя. Взимам душ. Лягам да спя. Алармата ме буди точно час преди изгрева. Пригответям си „инструментите“: тежък пистолет със заглушител, къс меч и огнехвъргачка. Желязна щанга за разбиване на врати.

Небето е тъмно синьо, когато чувам ръждясалите панти да скърцат в мрака под плачещите върби. Търпеливо изчаквам първите слънчеви лъчи. Оглеждам се. Улицата е пуста. Няма минувачи. Градът все още спи. Ти също би трябало вече да спиш. Вадя щангата и натискам бравата с нея. Вратата се отваря. Значи без излишен шум. Това е хубаво!

Фенерът ми осветява вътрешността на антрето. Паяжини, прах и мухъл. Паянтови стълби водят към мазето. Вратата е отворена. Твърде непредпазливо от твоя страна! Сигурно има някакъв капан. Внимателно стъпвам на първото стъпало. Прогнилата дървесина изпуква под тежестта на тялото ми. После нищо. Пълна тишина. Осветявам пода на мазето. Две червени очички ме наблюдават от мястото, където свършват стъпалата. Правя още една крачка напред и пълхът изчезва. Чувам го да трополи някъде из далечните краища на мазето.

Отъпкана пръст, поръсена със слама. През краката ми щъкат гризачи. Остра миризма на миши изпражнения. Гол охлюв пълзи по стената. В светлината на фенера паяжините изглеждат като завеси от коприна. Каменният ковчег е в старата ниша, която някога е служила като склад на въглища през зимата.

Едва успявам да преместя тежкия капак с щангата. Щом си успяла да донесеш всичко това тук сама, без пазачи и носачи, представям си какво можеш да ми сториш с двете си ръце! Сега те кротко почиват, събрани върху гърдите ти. Едваоловимото им повдигане и спускане показва, чедишаш. Кожата ти е бяла, почти прозрачна, а очите ти са затворени. Облечена си в чисти дрехи. Миришеш на хубаво. Красива си. Съвсем скоро ще бъдеш и свободна! Зареждам пистолета. Махам предпазителя. Опирам дулото на заглушителя в челото ти. Не искам да се мъчиш. Ще го направя по най-бързия начин.

Веждите трепват от допира на студения метал. Очните ябълки започват да се въртят под затворените клепачи. Знаеш, че вече съм тук, но нищо не можеш да направиш по въпроса. Не и докато слънцето огрява тази част на планетата. Сигурно си ме чула още като приближавах с тихи стъпки в двора, подушила си ме, докато слизах в мазето. Знаела си, че идвам за теб. Една сълза потича по бузата ти и оставя червена следа.

Натискам спусъка. Трепваш за миг и тялото ти се отпуска. Главата ти клюмва встрани. Отделям я с помощта на меча. После вадя сърцето. Паля трупа с огнехвъргачката. Ако бяхме извън града щях да подпаля и къщата. За всеки случай! Остават само пепел и кости. Внимателно почиствам черепа от саждите, за да го прибера в ловджийската чанта. Няма череп — няма хонорар. Два бели кучешки зъба изпъкват на лицето, което само допреди няколко часа е прикривало красивата ти, но зловеща усмивка. Колко ли бездомни пияници и наркомани са отнесли спомена за тази усмивка в гробовете си?

Отново е вечер и на вратата се чука. Предпазливо поглеждам през шпионката. Държа заредения пистолет в дясната си ръка и отключвам с лявата. Тайнити куриер е тук.

— В света на светлината бях мрак — питам го за паролата.

— В света на тъмнината ще бъда светлина — отговаря ми правилно той.

Прибирам пистолета. Отварям. Мълчаливо си разменяме две най-обикновени торби. В едната има череп на вампир, а в другата — 33 хиляди долара в брой. Това е наградата ми за добре свършената работа. Заключвам входната врата и влизам в хола, където ме очаква

бутилка отлежало уиски. Позволявам си по някое дребно удоволствие след всеки успешен улов.

— Наздраве! — вдигам чаша.

Бледото момиченце от другия край на масата леко кима с глава.

— Знаех си, че трябва да подпаля цялата къща!

— Да беше го сторил. Сега вече е късно.

— Вратата към мазето нарочно ли беше оставена?

— Мама искаше да е сигурна, че дойдат ли, ще открият първо нея.

— Майка ти беше умна и красива жена!

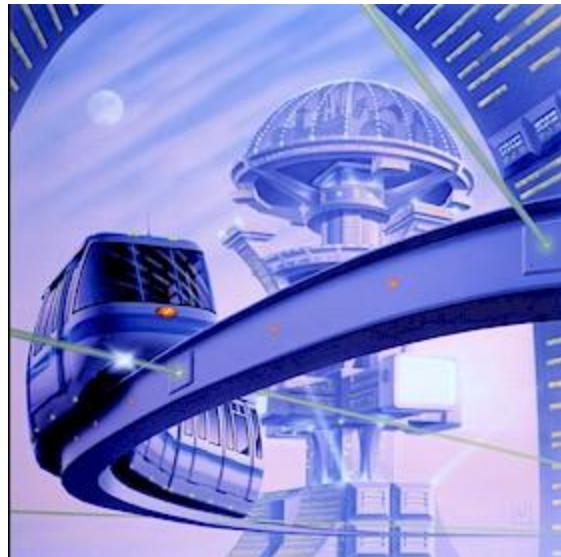
— Благодаря! Но ти я уби. И сега ще платиш. Обещавам да е бързо. Както постъпи с мама.

— Може ли преди това да си изпия уискито?

— Имаме цяла нощ на разположение.

Наистина трябваше да подпаля къщата! Или поне да я претърся щателно, преди да напусна. Тази грешка ще ми коства живота. „Малката“ ме е проследила чак дотук, през целия град, по миризмата. Имат по-силно обоняние от кучетата. Бавно поставям пистолета на масата, в знак на добри намерения. Няма смисъл от съпротива. Не и докато слънцето огрява другата част на планетата...

W.O.W

Компаниите бяха изградили големия бизнес в комуникациите много преди да се родя. Татко ми е разказвал как в неговата младост хората са нямали възможност да мечтаят за нови технологии. Най-авангардните идеи са се появявали почти мигновено на пазара. Несъмнено трудни времена за писателите фантасти!

Пастрокът ми беше съумял да изгради успешна интернет компания като студент, но в последствие установил, че не може да оцелее под натиска на големите акули в бранша, отказал се и оттогава харчи спестявания.

За да ме разберете правилно, ще ви кажа, че никога не съм докосвал хартия през живота си. Първото нещо, на което учат децата в наши дни, е списъкът с паролите на личната им и финансова информация — без да го знаеш наизуст си загубен, защото не се съхранява никъде. Така още преди да се науча да чета рецитирах банковите си сметки наизуст.

Баща ми не се занимаваше да ме отглежда, беше доверил това в ръцете на опитна софтуерна бавачка. Отнасяше към мен като към недвижимото си имущество, което беше доверил в ръцете на

електронен нотариус, защото „собствеността задължава“, както обичаше да казва той.

Майка си не помня. Мисля, че баща ми също не е съвсем сигурен коя точно е тя. Може да звуци парадоксално, но мама никога не ми е липсвала.

Един от уроците на половото ми съзряване беше, че вероятно никога няма да правяекс в истинския смисъл на думата, защото забавленията по Интернет са толкова реални, същевременно ефектни, многобройни и лесно достъпни, че на никой вече не му се налага да търси контакт в несъвършенството на човешките взаимоотношения. С тази мисъл и с мисълта, че може би никога няма да напусна дома си, израснах в този дом, без да го напускам.

Получих образоването си в престижни университети, без да познавам нито един от колегите си на живо. Вместо да излизам с приятели пусках триизмерното видео или се включвах в „Системата на седемте сетива“ и търсех ефектни пространства в Интернет, от които никога не знаеш какво може да изскочи. Развлекателната индустрия, наречена за краткост W.O.W (World Of Wonders) — „Сияние на чудесата“, беше кръстена на едно телевизионно шоу от края на 20 век. Тя постепенно изместила триизмерната мултимедия от глобалния пазар.

Макар и изолирано, животът продължаваше да си тече. Е, не липсваха вълнуващи мигове — когато намериши някакво ново преживяване в Интернет, например.

Тази история нямаше да съществува, ако не бяха увеличилите се злоупотреби с възможностите на нанотехнологиите за манипулиране на човешкото съзнание в състояние на сън. Опасността се криеше в рекламните сънища, излъчвани от всеки безобиден микродомакински уред.

В рекламните сънища няма нищо незаконно. Всеки може доброволно да се абонира за тях или да прекрати абонамента си по всяко време, когато пожелае. Целта им е телепатично да те информират за наличните продукти и услуги, които ползваш, без да ти се налага да отеляш време, за да ги търсиш. Уредите се продават с включена опция по подразбиране. „Ние ви помагаме, без особени усилия и загуба на време, да стигнете до най-правилния избор“ — гласеше мотото на повечето „независими“ реклами консултанти.

Докато се оказа, че има хора, които са готови да злоупотребят с възможностите на новата медия. Терористите могат да подтикнат всеки избран потребител към убийство, самоубийство, полудяване или друга трагедия. Такива проблеми прокуратурата не ги разследва. Полудееш ли, отиваш в лудницата и стоиш там до края на живота си, понякога без да знаеш защо. Никой няма да търси виновник за твоята лудост. Да си луд в наши дни е изцяло в реда на нещата!

Но може би заплахата се крие именно в W.O.W индустрията, а не в рекламните сънища. За разлика от всички по-рано измислени забавления W.O.W предизвиква чисти емоции на подсъзнателно ниво, без да е необходим допир, звук, картина, миризма и прочие симулации на действителността. Освен това, W.O.W пространствата в шестото поколение на Интернет се местят постоянно, следвайки някакъв собствен алгоритъм на придвижване, който никой досега не е успял да разгадае. Истинско удоволствие за потребителя е след цял ден търсене да намери онова вълнуващо преживяване от вчера и отново да се изправи лице в лице срещу страха, да речем. Или да изпита надежда. Да почувства отчаяние. Без да знае какво се крие зад затворената врата...

Наркотик, биха заключили много хора. Да, точно така! Силно пристрастителен, абсолютно законен и напълно безопасен за здравето. Ако изключим партньора ми по шахмат Бил, който умря от препиване с „Кока-Кола“, след като попаднал в някакво W.O.W пространство, заразено с рекламен вирус. За други подобни случаи не бях чувал, докато не започна връзката ми с Лили.

Лили е истинската Тя в моя живот. Прекарвахме по-голямата част от деня си заедно в търсене на забавления, макар и да живеехме на 13 000 км един от друг. В годините на моето юношество това се смяташе за напълно нормално. Дори един ден бяхме стигнали до там с баща ми да поръчаме билети за нейния град. Пътуването щеше да ни отнеме точно един час. Таксито на орбиталната компания те взима директно от терасата на 69-ия етаж, лети с бясна скорост по въздушните магистрали до най-близката орбитална гара, откъдето Lufthansa те транспортира с полет през стратосферата за половин час до обратната страна на земното кълбо.

Тъй като на малко хора им се налага да пътуват физически в наши дни — по обективни причини — всички компании за транс-

okeански полети отдавна са фалирали. Остана само немският гигант, поддържащ монополно високи цени. Не това ни спря с баща ми. Както вече казах, той има известни спестявания. Разтревожи ме мисълта, че физическата среща с момичето може да провали всичко. Прекратих резервацията и нещата продължиха по старому.

Лили се занимаваше с научноизследователска дейност в областта на изкуствения интелект. Много пъти бях чел теорията й за критичната маса на информацията — една идея на древните писатели-фантасти, начало със Станислав Лем, която в наши дни се е превърнала в модерна научна доктрина. Според нея чистата информация, като такава, има реално измерима физическа маса, а натрупаната дигитална информация в глобален мащаб има собствена критична маса. Достигането ѝ води до преобразуване на енергията в материя и до загубване на информацията.

Параноичната мисъл на старите футуролози, че критичната маса ще заличи човешката цивилизация, като се трансформира в една единствена молекула с много голяма плътност, не се събраха. Учените овладяха този процес.

Налице бяха други, съвсем реални опасности. Лили напредваше много бързо в своето изследване и аз участвах с интерес като наблюдател в научните дискусии, които водеше. Моята приятелка твърдеше, че намаляването на обема и увеличаването на скоростта на микропроцесорите при 100% автоматизираното производство на чипове би довело до самостоятелна поява на изкуствен интелект (ИИ).

Тя беше убедена, че изкуственият разум вече съществува и в момента лавинообразно расте, самообучава се и превзема всички поколения на Мрежата, дори най-стария ѝ, графичен вид. Почти без да спи Лили разследваше ИИ във всичките му форми, но все още не разполагаше с достатъчно доказателства, с които да убеди света за надвисналата опасност.

Реших да се оженя за нея след една 36-часова дискусия по този въпрос. Умните жени много ме привличат! Лили се съгласи почти мигновено. На въпроса ми защо не се е омъжила досега, тя отговори: „Ами, никой не се е сетил да ми предложи.“ Подписахме договора за 15 секунди, след една седмица най-добрата проба от семенната ми течност беше на нейния адрес, а след девет месеца първото ни, заплодено в изкуствени условия, дете се появи на бял свят. Роди се

момиче, защото решихме, че искаме синът ни да има по-възрастна сестра. По закон никой няма право на повече от две деца. След определена възраст момчето отива да живее при майка си, а момичето — при баща си. После си ги разменят.

В началото на брака ни до пълното ѝ съзряване Кристина остана да живее при майка си. В същото време аз отглеждах сина ни Давид. Когато навършиха пълнолетие си ги разменихме и заживяхме като истинско, щастливо семейство.

Докато пиша този текст дъщеря ми развива домашното си от университета на съседния терминал. Става дума за някаква програма за моделиране на човешкото съзнание с профилактична цел в предучилищната възраст. Кристина реши да става педагог, въпреки че беше програмирана за компютърен инженер и никой не можа да я разубеди! За мен нямаше значение. Баща ми поема всички разносци, така или иначе.

Виждам го почти ежедневно, но не сме се прегръщали като баща и син от няколко години. Той живее при една жена, с която се отдават на старомодни забавления, като алкохолно опиянение, плътски допир и други гнусотии. В крайна сметка, личният му живот не ме интересува.

Интересното в случая е, че след толкова години неуморен труд Лили продължаваше да работи по теорията си за ИИ. Най-шокиращото откритие я завари неподгответена преди няколко дни.

Световните медии гръмнаха, че W.O.W терористите са ИИ, а не живи хора. От определен момент нататък компютрите са започнали да произвеждат ИИ, който живее свой собствен живот и манипулира сънищата на хората. Като водещ специалист в тази област приятелката ми загуби целия си авторитет, защото големите компании бяха доверили крупни бюджети в ръцете ѝ за научноизследователска дейност, а вече дори новинарските агенции знаеха истината. Или поне част от нея. Някой някъде я беше изпреварил. Или забавил.

Тази сутрин се събудих с ужасно главоболие, неприятен вкус в устата и още по-неприятни предчувства. Личният компютър на Лили ми съобщи с прискърбие, че собственичката му се е самоубила в 3.35 ч. брюкселско време. За доказателство приложи снимков и видео материал от инцидента, както и достоверни полицейски репортажи относно картотекирането на смъртта ѝ. Не беше оставила предсмъртна бележка.

Нямаше нужда от такава. Исках да съобщя на баща си за решението, което взех, но цял ден нямах никакъв достъп до него. Със сълзи на очи приключвам този текст и съм твърдо решен да не оставя програмата да го допише сама.

Ако по някакъв начин четете това и все още не сте преживели описаните по-горе събития, значи със сигурност учените най-после са открили начин да изпращат информация назад във времето. Това е последното ни оръжие срещу ИИ. Спрете си компютъра или както там го наричате и го хвърлете през прозореца. Само това ще ви спаси от гибел. Иначе един ден ще се хвърлите от прозореца на 69-ия етаж. Като мен.

Край. 26 юни 2099 г.

ХАПЧЕ ПРОТИВ СМЪРТ

— Гениалните неща са прости — заключи доктор Ке. Минаха двадесет години в борба с генома, за да разбере елементарната истина:

Смъртта е програма, която може да бъде спряна!

Животът на доктор Ке се промени необратимо, откакто за пръв път инжектира серума в мозъка на мишледата. Бяха пъргави, жизнерадостни, подвижни мишледа — раждат се, играят, имат засилен метаболизъм, изтощават се за няколко месеца и умират от старост. Да си жив значи да гориш. Серумът накара огъня да тлее: забави метаболизма им, понижи телесната температура, направи ги по-спокойни, но оттогава минаха цели 3 години, а мишледата все още си играеха в аквариума пред очите на доктор Ке. В сравнение с човешката продължителност на живота това се равняваше на столетия! В дневника си доктор Ке записа:

Аз открих хапче против смърт!

След невероятния пробив идваха проблемите. Едно такова откритие щеше да промени света. Акционерите, които финансираха експеримента щяха да станат най-богатите хора, това беше ясно. Но стигнеше ли до медиите, новината щеше да предизвика анархия в глобален мащаб.

Вариантите бяха само два: 1) да подари серума на всички жители на планетата или 2) да го продава само на елитен кръг купувачи, пазени в дълбока тайна с цената на живота, включително и неговия. Така щеше да възникне едно малко, затворено общество, което да потопи света в деспотизъм, продължаващ с хилядолетия. Подобни тирания не би могла да се равнява дори на най-смелите мечти на Хитлер и Сталин.

Първата възможност граничеше с абсурда. Самата новина, че хората могат да не умират, ако искат, криеше опасни последствия. За да подари серума на 6 милиарда души, стотици държави трябаше да претърпят пълна промяна в обществената си организация — да ограничат и дори да забранят бременността, да въведат строги системи от правила за контрол над раждаемостта. Като капак на всичко, доктор Ке щеше да се превърне в „звездата“ на този процес. Това означаваше омразата на майките да бъде насочена към него, на хуманитарните и църковни организации — също. Означаваше да се качи на сцената, да влезе в обективите, да попадне под светлината на прожекторите, да бъде пазен денонощно, заплашван, обиждан, антемосван, разпитван и Бог знае още какво...

Безспорно, като откривател на хапче против смърт, д-р Ке щеше да стане най-известният човек на планетата, но това означаваше и най-мразеният, най-търсеният, най-охраняваният мъж под небето. Определено не възнамеряваше да поеме тежестта на подобна слава. Той беше затворен човек по природа, отаден изцяло на науката. Нищо друго не го интересуваше. Беше готов да подари серума на хората, както Прометей им беше подарил огъня, но се опасяваше, че те не знаят какво да го правят и сигурно ще подпалят градовете си с него. Дори един-единствен човек да разбереше, край с анонимността му!

Дileмата пред кого да разкрие тайната беше трудна. Ако първи научеха от Корпорацията, щяха да задържат монопол върху пазара и да присвоят правата за себе си. Ако правителството научеше преди всички, серумът щеше да бъде използван като политически инструмент за господство над другите нации. Дори не искаше да мисли какво биха направили военните, ако разбераха първи. Всички пътища водеха към фатален резултат или глобална катастрофа.

Все още не беше приключил напълно с проекта. „Научната работа се състои от три етапа — обичаше да повтаря д-р Ке. —

Експеримент, наблюдение и констатация.“ Нямаше констатация, защото му липсваше наблюдение за действието на серума върху жив човек. Като истински учен доктор Ke реши да експериментира първо със себе си.

Скоро след това го понижиха в лабораторията. Забавеният метаболизъм го правеше муден и непродуктивен. Не смееха да го уволнят — оставаха му само няколко месеца до пенсия. „И няколко столетия наблюдение, докато приключи с констатацията — въздъхна Ke. — Дано поне мъничко обществото да се промени през това време, дано еволюира достатъчно, за да може пълноценно да се възползва от подаръка, който съм му приготвил“ — Ke се загледа в тавана със замечтан поглед. Устните му бавно се разтегнаха в широка усмивка.

АКСИНИЯ

Онази понеделнишка утрин Иван се събуди с ясното усещане, че животът му е скапан. Ето, на 30 години вече, той продължаваше да живее с техните, защото нямаше пари да се изнесе. Работеше скапана работа — даваше 12-часови смени в магазин за хранителни стоки и получаваше 400 лева месечна заплата. За малкия град, който го беше засмукал в утробата си, това беше „добро“ възнаграждение. Парите му

стигаха за джобни, но само дотук. Не можеше да пътува по света, а му се искаше — границите бяха отворени. Не можеше да си купи кола. Не можеше да гледа семейство с тези пари. Какво семейство, та той дори не беше докосвал жена от години! Личният му живот също бе скапан.

В малкия градец му бяха останали само двама приятели — загубеняци като него. Всеки петък тримата се напиваха с домашна ракия, гледаха Fashion TV и мечтаеха за богините от подиума. Всъщност, другите мечтаеха. Иван знаеше, че никога няма усети парфюма на такава жена дори от разстояние. Не беше грозен, но имаше отпусната фигура — слабо тяло, от което стърчеше издайническо коремче. Ходеше легко прегърбен, а мустакът му — колкото и да го бръснеше, продължаваше да прилича на девствен. Всъщност, ако не беше дебелата Грета — отчаяна самотница като него, която се напи и почти го изнасили на един купон, Иван щеше да е все още девствен. Не виждаше голяма разлика.

Хората се отнасяха зле с него. Виждаше презрението и снизходженето в очите им. Родителите едва го изтърпяваха. Повъзрастните роднини непрекъснато го питаха кога най-после ще се ожени. Шефът се отнасяше с него като към частна собственост.

— Който не понася, се изнася — беше дежурният му лаф. — На борсата чакат още много такива като тебе!

Такива като Иван нямаха високо образование, нямаха високи доходи, нямаха спортна фигура или приличен външен вид. Не притежаваха имущество. Не притежаваха дори елементарно чувство за хумор. Те не можеха да се похвалят с друго, освен със своето безличие.

Е, някои от тях си имаха своите малки тайни. Като Иван. Тайната му се наречаше Аксиния. Какво име само! Аксиния беше на 28, полурускиня, дъщеря на разведени родители, самата тя също разведена. Обитаваше просторен апартамент в отсрещния блок, заедно с тригодишната си дъщеря. Иван беше влюбен в Аксиния от малък. Естествено, никой не знаеше за това. И никой не трябваше да разбере!

Златокосото момиченце от по-долните класове се превърна в училищния му блян още през юношеските години. Успя да убеди техните да му вземат куче. Обеща им, че ще се грижи за него, а целта му беше само една: всеки ден изчакващ с нетърпение Аксиния да изведе пред блока нейния пекинез. Тогава Иван грабващ кашката на собствения си пудел и двамата изскачаха навън. Минаваше на метри от

стопанката, която боготвореше. И от изключително грозното ѝ куче. Надяваше се само на едно — погледите им да се срещнат. Нямаше смелост да я заговори. Нямаше дори намерение да опитва. Молеше се тя да го удостои само за миг с усмивката си или да го поздрави. Случеше ли се това, той бързаше да се отдалечи засрамен, но щастлив и с разтуптяно сърце дърпаше кайшката на кучето обратно към неговия блок. Тогава самотата не го плашеше, напротив — тя беше неговото убежище, където на спокойствие можеше да преживява романтичния екстаз от срещата си с нея.

След време започна да ѝ пише дълги, страстни писма. Подписваше се като „анонимен обожател“, но не събираще смелост да отиде до пощенската ѝ кутия. Късаше писмата и ги хвърляше на боклука. Само веднъж, без сам да знае как, се озова в нейния вход, с последното си любовно излияние в джоба, внимателно сгънато на четири и прибрано в плик. Трябваше само да бръкне, да го извади и да го постави в кутията, където му беше мястото. Тъкмо събра смелост, ето — ръката му вече напипваше плика, когато врата на асансьора се отвори и от него изхвърча не кой да е, а самата Аксиния — жизнерадостната,ечно усмихнатата Аксиния. Тя се стъпила за момент, видимо изненадана от присъствието му, после усмивката се върна на лицето ѝ — да, това беше момчето от съседния блок, с рошавия пудел. Поздрави го с леко кимане на глава и мълчаливо го подмина.

Иван дълго време стоя като парализиран. Вдишваше от аромата на парфюма, който беше оставила след себе във въздуха и ръцете му трепереха. Чувстваше се като крадец, заловен на местопрестъплението. Писмото, естествено, така и не стигна до своя получател.

После Аксиния се превърна в очарователна млада дама. Ревност късаше сърцето на Иван всеки път, когато я виждаше с непознати, много по-възрастни от нея мъже. Изпращаха я с лъскавите си коли през малките часове на нощта, натискаха я пред входа. Един ден Аксиния се омъжи. Пишно хоро се виеше пред отсрешния блок, а Иван се търкаляше на пода в стаята си и ревеше. Любовта на живота му се премести да живее в друг град. С друг мъж.

След това плъзнаха слуховете. Родителите ѝ се били развели. Баща ѝ се приbral в Русия. Бракът ѝ нещо не вървял. Иван видя да изнасят майка ѝ в ковчег от съседния блок, а няколко години по-късно

се завърна и Аксиния — с новороденото си дете от несполучливия ѝ брак. Иван се опитваше да не злорадства. Успокояваше го мисълта, че отново ще може да я вижда всеки ден, както преди. Говореха, че бившият ѝ съпруг е човек със съмнителен бизнес, че я е пристрастил към дрогата и за да си набавя от скъпия кокаин, Аксиния се продавала на местните новобогаташи. После харчела всичко за наркотици и алкохол. Сутенърът я пребивал редовно от бой, защото не носела достатъчно пари. Да, Иван действително я виждаше рядко и ако не бяха огромните сенки под очите ѝ, плюс издайническите синини по бузите, той щеше да се съмнява в слуховете.

И тъй, онази понеделнишка утрин Иван се събуди с ясното усещане, че животът му е скапан. Както винаги стана по тъмно, уми си зъбите и отиде в магазина, за да отвори на доставчиците, които носеха хляба и млякото в шест. Прие стоката, измете пода, забърса тезгая, направи си кана кафе и закачи на вратата табелката „отворено“. Часовете до обедната почивка минаваха най-бавно. Слушаше радио и решаваше кръстословици, ако нямаше много клиенти. Точно в дванадесет заключаваше магазина, купуваше пица от съседната закусвалня, хапваше на крак и се отправяше по главната улица към най-близкия тото-пункт. Това се случваше всеки понеделник.

Знаеше колко нищожни са шансовете му за печалба, но само срещу пет лева си купуваше цяла седмица надежда, че другият понеделник може да се събуди богат без никой, дори той самият, да знае това. Цената му се струваше справедлива. Пазеше малкия си навик в тайна, за да не му се присмиват. Никога не гледаше тегленето на числата в четвъртък или неделя. Така само би съкратил удоволствието от очакването!

Домързя го да проверява резултатите, затова подаде фиша на касиерката и докато тя внимателно проверяваше номера му в списъка с печелившите билети, той набързо попълни числата за следващата седмица. До края на обедната му почивка оставаха само 15 минути. Трябваше да побърза. Подаде листчето на касиерката и се стъписа — зад пластмасовото стъкло го очакваха две огромни, пълни с изненада и възхищение очи:

— Иване!!! — провикна се дебелата леличка, която беше прекарала половината си живот между талашитените стени на тото-

пункта. Дясната ѝ ръка трепереше във въздуха и стискаше неговия фиш:

— Иване, уцелил си шестица, Иване! — касиерката се вълнуваше толкова много, все едно късметът бе споходил лично на нея, а не някой друг.

Иван беше свикнал да живее с излъганата надежда, която всяка седмица можеше да подмени с чисто нова, само срещу четири и осемдесет. Беше изтеглил няколко тройки, дори веднъж му се падна петица, но за новина като тази никак не беше подготвен.

Погледна през прозореца. Зад решетките на тото-пункта животът продължаваше по старому: пенсионери пълниха кафенетата и обсъждаха политически теми, млади майки с колички се разхождаха на групи по главната, циганки в оранжеви дрехи замитаха около кошчетата за боклук, гълъби крачеха напред-назад в търсене на останки от нечия закуска. Нямаше фанфари, заря, нямаше манифестация и танци. Той беше спечелил шестица от тото, а светът си оставаше все същият!

— Колко? — устата му пресъхна.

— Ама ти не четеш ли вестници, бе, човеко, не гледаш ли телевизия? Натрупа се рекорден джакпот! Три miliona и двеста хиляди лева! Казват, че дори румънци и гърци идвали с колите си през уикенда, за да пускат фишове. Има само една шестица тази седмица, Иване, това си ти!!!

— Три miliona и двеста хиляди лева?

— Три miliona, двеста хиляди лева и тридесет и една стотинки!

— ухили се касиерката.

Без да дава външен израз на радостта си, Иван ѝ даде новия фиш, придружен от четири лева и осемдесет стотинки:

— Този фиш го подарявам на теб. Дано да извадиш същия късмет!

Настъпи неловко мълчание. След кратка пауза, Иван продължи:

— Ще ти бъда много благодарен, ако не кажеш на никого за случилото се. Наистина МНОГО! — той посочи печелившия талон, който касиерката продължаваше да стиска в ръка.

— Гроб съм, да знаеш! Ти за каква ме мислиш, бе? От двадесет години я работя тая работа! Правилникът не ми позволява да издавам

самоличността на печелившия. Искаш да ме уволнят ли? Знаеш ли, че дори могат да ме осъдят за такава сума? Ако се разприказвам.

— Добре. А сега ми кажи как да си получа наградата.

— Ами, трябва да изпратя билета до София за справка и заверка. След около седмица можеш да си получиш парите лично от централата на Спортния тотализатор или да дадеш банкова сметка, на която да ги преведат. Ето, разпиши се върху тази декларация, попълни трите имена, номера на фиша и ЕГН-то. Пиши четливо, защото единият екземпляр остава за теб, а другият го изпращам заедно с печелившия фиш директно в Централата.

— Благодаря! Ще се видим другата седмица, значи. Спомни си за обещанието, което ми даде, за да не забравя и аз моето.

Без да дочака отговор, Иван напусна кабинката и се затича обратно към магазина. Обедната му почивка свършваше след 5 минути.

Седмицата мина като всяка друга. Продължи да става по тъмно, да отваря на доставчиците, шефът продължи да го заплашва с уволнение по навик, родителите му продължаваха да не го търпят. Единствената разлика беше цифрата, която се изписваше върху экрана на банкомата. От двуцифрена беше станала шестцифрена. Изпратиха му парите много по-рано от очакваното, след допълнителна справка по телефона. Една-единствена мисъл не го оставяше на мира и това беше Аксиния. Ето, че сега вече можеше да ѝ подсигури много хубав живот. Можеше да се погрижи за нея и за детето ѝ.

Една сутрин я видя да се прибира, докато отиваше за работа. Слезе от жълто такси, облечена в коженото си палто. Имаше измъчен вид. Красивото ѝ лице изльчваше страдание. Размазаният грим издаваше, че е плакала. „Това повече не може да продължава така!“ — закани се Иван и реши да действа веднага.

На другата утрин Аксиния по навик отвори пощенската кутия, преди да се качи в асансьора. Намери плик, върху който грижливо беше изписано името ѝ с червен флуистер. Вътре имаше двеста банкноти по петстотин евро и една бележка: „От неизвестен обожател“.

Повече никой не видя Иван. Носеха се слухове, че е спечелил шестица от тогото и е отишъл да живее в Испания, където е отворил

собствен магазин за хранителни стоки. Слуховете в малкия град обикновено се оказваха верни.

ВЛОХ

— Винаги съм искал да бъда цвете: кокиче, минзухарче. Да расна и да гасна с Природата, а не като сега... все същото — намуси се Влох.

— Повечето хора нямат твоите привилегии! — баща му страдаше от липса на чувство за хумор.

— И какъв е смисълът тогава? На всеки 100 години да гледам нова революция, така ли?

— И да се храниш с тях — допълни баша му. — По време на конфликт има много храна.

— Но убийството е грях!

— Гладът е още по-голям грях. Той е равен на самоубийство. Не е грешно да убиваш, за да се нахраниш.

— Но, татко, аз не мога!

— Ще свикнеш, момчето ми, ще свикнеш! — твърдата десница на баща му го погали по бузата — същата десница, която беше откъснала главата на жертвата с един замах.

Вечеряха мълчаливо.

НОЩНА ПТИЦА

Беше една от онези летни вечери, в които нервният вятър подривта прахта и мръсотията по улиците, лунният силует се показва и скрива зад облаци, а бездомните котки издават онзи смразяващ звук, наподобяващ комбинация от човешко стенание, ръмжене и бебешки плач.

Прибрах се рано. Мислех да излизам с приятели, но нещо подсъзнателно ме възпря. Имах лоши предчувствия. Стомахът ми се беше свил на топка. Нервно подтичах към вкъщи. Блокът ни се намираше в края на града. Исках да се прибера час по-скоро, защото кварталът ни не беше от най-сигурните през нощта. Замръкнах у една приятелка и вече съжалявах, че не си бях тръгнала по-рано.

Вятърът предизвикваше странини шумове около мен. Дори най-лекото потропване ме караше да изтръпвам. Щях да хукна през глава, когато чух стъпки да се приближават зад мен. Оказа се пластмасова кофичка от кисело мляко, която подскачаше по асфалта. Вървях в средата на осветената улица, за да съм по-далеч от мрака. Лошото е, че при тази ситуация мракът вижда теб, а ти не виждаш какво се случва в мрака...

За щастие не преживях нищо, което да оправдае силната ми параноя. Още щом отворих входната врата и вдишах от познатия аромат на родния дом се отпуснах и забравих за всичките си притеснения. Взех душ, хапнах, поиграх си малко с дистанционното и легнах да спя. Нашите все още ги нямаше. По навик оставих нощната лампа включена, защото бях сама.

Събуди ме тихо скърцане по ламаринения перваз на прозореца, от външната страна. „Сигурно е гълъб — помислих си. — Но гълъбите спят през нощта!“ Заради светлината в стаята не можех да видя нищо навън. Зад стъклото цареше пълна тъмнина. Дали родителите ми не се бяха прибрали? Станах и отидох до прозореца. Скърцането продължаваше. Прилепих шепи и лице към стъклото. Скърцането спря. Виждах паркинга пред блока и околовръстното шосе, осветени от меланхоличното жълто на уличните лампи. Колата я нямаше. Тъкмо щях да се отдръпна, когато голяма черна сянка мина пред очите ми и се издигна нагоре, към покрива. Чух плясък на криле. „Значи все пак е било птица!“ Изглеждаше прекалено голяма за гълъб, но беше птица. Нощна птица. „А ти какво очакваше — помислих си. — Вампир?“ Засмях се на собствената си глупост и се върнах обратно в леглото.

Тогава го чух — онзи неприятен, монотонен и настоятелен звук, който издават совите нощем: „пийу — пийу — пийу“. Точно три пъти. Идваше от някъде съвсем наблизо. Кожата ми настръхна. Без причина ми стана студено. Бях чувала какви ли не страхотии за старата сова, която живее горе, в пустите тавански помещения, но никога не я бях виждала.

Носеха се слухове, че който я чуел да писне точно три пъти между два и четири след полунощ, щял да изгуби близък човек. Като малка се разплаквах, когато баба ми разказваше тези глупави истории. После бързаше да ме успокои, че човекът, чул совата, нямало от какво да се притеснява. Смъртта дебнела неговите близки, а не него. Колко успокояващо! Сигурно проклетата твар беше кацнала на горния етаж или по терасите на нашия апартамент. Мина ми през ума да ида да я потърся, но се отказах. Пък и вече не чувах нищо. Махнах с ръка на черните мисли и се завих през глава. Дълго време се борих със съня. Малко преди утрото той най-после ме победи.

Денят беше слънчев и топъл. Из целия град кипеше живот. Бързо забравих за среднощните си притеснения. Излязохме с приятелки из

центъра да пазаруваме. Близо два часа обикаляхме по магазините. Когато най-накрая се уморихме, а и вече бяхме изхарчили куп пари, решихме да подвием крак в едно уютно кафене. Разговорът навлизаше в разгара си, когато Ваня каза:

— Знаете ли, че днес Катето има рожден ден? Хайде да й купим някакъв подарък и да й го занесем в болницата, поне малко да се разведри!

Катя някога беше една от най-добрите ми приятелки. Навсякъде ходехме заедно. Казвам „някога“, защото от известно време Катя лежеше в окръжната болница. Страдаше от левкемия. Докторите не й даваха повече от няколко месеца живот. Когато я посетих за последно щях да си изплача душата от мъка! Изглеждаше толкова отслабнала и пребледняла, толкова отчаяна! От красивата й коса нямаше следа. Цялата беше окапала! В измъчените й очи се четяха болка, ужас и страх. Беше изгубила всякакво желание за живот. Ужасно е да си на 17 и да знаеш, че съвсем скоро ще умреш! Стомахът ми болезнено се сви при мисълта, че това е последният рожден ден в живота й, че никога няма да завърши гимназия, да вземе шофьорска книжка, да следва, да се омъжи, да има деца...

Купихме й огромен плюшен тигър с миловидна физиономия и поехме към болницата. Всички знаехме къде се намира стаята й: номер 215, в лявото крило, на третия етаж, първата врата вдясно. Посещавахме я редовно, за да й вдъхваме кураж, макар това да беше много тежко изпитание за всички нас. Но как щеше да се почувства горкото момиче, ако я изоставехме точно сега? Не, ние щяхме да сме с нея до края! Страхувах се дори от самата мисъл, но ако се наложеше, лично щях да бъда там и да държа ръката й, когато си отива. Онзи лигльо Жоро, с когото излизаше преди да се разболее, дойде да я види само веднъж и после изчезна безследно. Видях го да се мъкне с някаква кифла из центъра. Едва се въздържах да не му забия един шамар в средата на улицата, пред всички.

Нахлухме заедно в болничната стая, вдигнали високо плюшения тигър и пеейки „Happy birthday“. Мъкнахме едновременно. Останалите пациенти нервно се размърдаха в леглата си и ни погледнаха с укор. Но ние виждахме само леглото на Катя. Беше празно, гладко, застлано с чисти чаршафи. Системите ги нямаше. Катя също я нямаше! Хукнахме към кабинета на дежурната сестра.

Затрупахме я с въпроси: къде е Катя, къде са я преместили? В интензивното ли е? В някоя друга стая? В друга болница? Да не би да са я изписали за домашно лечение?

— Съжалявам — беше отговорът на сестрата. — Катя почина снощи около три часа след полунощ.

През следващите няколко дни не успях да мигна. Очите ми се подуха от плач. Боляха ме дори, когато ги държах затворени. Стисках тигъра на Катя в прегръдките си, сякаш стисках самата нея. Не исках да я изпусна, не исках да я загубя, не исках да я оставя да си ходи... Не можех да повярвам, че вече няма да я видя как се смее, няма да я чуя как говори. Знаете ли какво ми каза последния път, когато си тръгвах от болницата? Каза ми: „Сбогом, мила!“ Никога не ме беше изпращала с тези думи преди. Сякаш е усещала, че ме вижда за последен път.

Дойде средата на септември и аз отново тръгнах на училище. Залегнах здраво над уроците, занимавах се активно с гимнастика, записах всевъзможни избирами дисциплини, натоварвах се с какви ли не ангажименти вкъщи, помагах на мама в готовното и чистенето, правех всичко възможно времето ми да е изпълнено докрай, за да не мисля за Катя. Вечер си лягах толкова уморена, че мигновено заспивах и се събуждах чак на сутринта, без да сънувам нищо.

До онази съботна вечер, когато не само я чух, но и я видях. Беше кацнала на балкона на детската ми стая. През завесите ясно се открояваше силуетът ѝ на лунната светлина. „Пийу-пийуу-пийу...“ Изкрештях ужасена. Когато мама и татко влязоха в стаята, совата вече я нямаше. Излъгах ги, че съм видяла човек на балкона.

— Привидяло ти се е. Хайде, започваш да се вманиачаваш вече! Когато човек е разстроен може да му се привидят всякакви неща. Кой луд ще вземе да се катери по терасите? Живеем на деветия етаж!

Насила ми напъхаха успокоително в устата и ме сложиха да спя.

На другия ден се събудих по обяд. Повиках нашите, но никой не ми отговори. Беше неделя. Трябваше и двамата да са си вкъщи! Скочих от леглото и отидох в хола. Нямаше ги! Претърсих целия апартамент. В къщата наистина нямаше никой. На входната врата намерих бележка. Прочетох я и не можах да повярвам на очите си. Трябваше да си ударя шамар, за да се уверя, че не сънувам:

Скъпа Лили, не искахме да те будим, за да не те тревожим. Съобщиха ни по телефона, че с дядо ти се е случило най-лошото. Починал е в леглото си късно снощи от задушаване. Излизаме да се подгответим за погребението, което ще се състои утре. Може да не идваш, ако не искаш. Не се тревожи! Всичко ще бъде наред. Ще се върнем до няколко часа. Обичам те, Мама.

Усетих как краката ми се подкосяват. Неволно седнах върху шкафа под закачалката, беше точно зад мен. „Не може да бъде! Значи все пак совата никога не греши! Значи поверието не е измислица, а самата истина!“ Боже, как щях да живея в тази къща, където над главата ми се скита предвестник на смъртта? Ако я учех още веднъж, сигурно щях да полулея! Или да получа инфаркт!

В интерес на истината, не ми беше кой знае колко мъчно за дядо. Той никога не се беше отнасял добре с мен или с нашите. Не идваше на гости, а и ние рядко ходехме у тях. Виждахме се само по сватби или на погребението на някой далечен роднин. Пък и беше на 76. Аз почти не го познавах. Нищо не можеше да измести от сърцето ми мъката по Катя. Освен, може би, страхът — страхът, че ще чувам совата отново и отново и всеки път ще губя по някой близък човек. Каква потискаща мисъл!

Може би трябваше да се кача горе и да убия проклетата птица. Но се страхувах от самата мисъл за нова лична среща с нея. Баба ми беше разказвала и други истории за совата, които вече съвсем не подценявах:

— Какво ще стане, ако убиеш совата, бабо? — питах я веднъж.
— Ще спрат ли да умират хора?

— В никакъв случай не бива да посягаме на совата! Тя е нощно създание, пазят я злите духове. Ужасна беда ще сполети човека, който посмее да вдигне ръка срещу нея. Освен това, совата не прави нищо лошо, миличката ми. Тя само ни предупреждава за мига, в който някой наш близък е решил да си тръгне от този свят...

Цял ден ме тормозиха мрачни мисли, а вечерта сънувах кошмари. Сънувах дядо, поставен в ковчег, със скръстени на гърдите ръце. Между пръстите му гореше свещ. Имаше сърдито изражение на

лицето. Мразеше ме за това, че не исках да го придружа в последния му път. Сънувах и Катя. Яви ми се по бяла нощница — като онази, която носеше в болницата, но не съвсем. От дрехата ѝ струеше светлина. Дойде при мен и ме прегърна. Бях толкова щастлива, че отново сме заедно. После се сетих, че Катя е мъртва. Уплашено се отдръпнах назад. Върху рамото ѝ беше кацнала совата. „Не ѝ се сърди. С нея сме добри приятелки“ — каза ми Катя. Огромните очи на птицата ме гледаха безчувствено, а от човката ѝ излизаше познатото квичене: „Пийу-пийу-пийу...“ Нещо ме докосна по ръката. С изненада разбрах, че вече не сънувам. Беше баща ми:

— Отиваме на погребението на дядо ти. Няма ли да дойдеш с нас? Ще напиша бележка до класната, за да ти извини отсъствията в училище.

Очите му бяха подути от нощното бдение. Под тях се очертаваха торбички на преумора. Не беше мигнал цяла нощ.

— Моля те, тате, не искам да виждам дядо в ковчег. Предпочитам да го запомня такъв, какъвто си беше.

В съзнанието ми изплува сърдитото изражение на мъртвеца. Побиха ме тръпки.

— Остави я на мира, това само ще я разстрои допълнително — провикна се майка ми от коридора.

— Майка ти е права. Лежи и си почивай! Ако искаш, може да не ходиш на училище. Ала по-добре отиди! Ще ти помогне да не мислиш за дядо.

Сигурно ме мразеше, защото приятелката си бях оплаквала повече, отколкото собствения му баща. Сигурно беше прав. Но аз просто не можех да понеса още скръб.

* * *

Мина повече от година след погребението на дядо, без да чуя или видя совата отново. Помислих си, че сигурно е умряла. Беше доста стара, все пак! Жivotът продължи по старому: от вкъщи в училище, от училище — вкъщи, пред телевизора, пред компютъра, в леглото. От време на време някоя срещичка с някой сладур, но нашите не ми разрешаваха да закъснявам след 11, а и аз не изгарях от желание.

Завърших учебната година с пълен отличен. Ходихме на море, после на планина. Започнах по-често да излизам с приятели. Всичко се нареджаше добре. Наслаждавах се на малките радости в живота. Ценях ги повече от преди! Не исках да допускам, че някога с мен или с моите родители ще се случи нещо лошо. Дори отказах цигарите!

Новата учебна година започна и аз често мислех за предстоящия абитуриентски бал. Отдалеч подхванах подготовката за кандидатстудентските изпити. Мечтаех да следвам журналистика и щях да го постигна на всяка цена! Едно-единствено нещо замалко помрачи спокойствието ми.

Дълги години мама страдаше от миома. Най-после реши да се оперира. Операцията не беше от най-сложните, но трябваше да лежи известно време в болница. С баща ми останахме сами у дома. Живеехме в пълно разбирателство. Мисля, че той най-после имаше възможността да ме поглези, без мама да му се цупи за това. Разрешаваше ми да закъснявам след 11 и да стоя до късно пред компютъра. Дори една вечер успях да домъкна гадже у дома — нещо, което майка ми посмъртно не би позволила. Не се случи нищо особено. Оказа се голям смотаняк. Няколко дни по-късно го разкарах. В началото се притеснявах за мама, но лекарите казаха, че всичко е наред, операцията е преминала нормално и ако не настъпят някакви усложнения, съвсем скоро ще я изпишат. Вечерта преди мама да се прибере у дома се случи нещо ужасно.

Събудих се към два часа през ноцта, измъчвана от жажда. Отидох в кухнята да си налея чаша вода. Някакво движение в периферното зрение ми привлече вниманието. Погледнах надясно, където се намираше прозорчето на кухнята и я видях. Проклетата сова се беше завърнала! Стоеше на перваза и ме гледаше с изцъклените си птичи очи. Гърлото й се надуваше и от човката й ритмично излязоха едно след друго: „пийуу — пийуу — пийуу.“

Точно три пъти! Изтървах чашата. Разби се на пода. Гледах совата като хипнотизирана. Бях изпълнена с ужас, но не можех да откъсна очи от нея. За кого ли беше дошла този път? Нямах болни приятели, възрастни близки или о, Боже, майка ми беше в болницата! Влязох в спалнята и задърпах баща ми:

— Ставай, ставай, мама умира! Бързо, чуваш ли, трябва да отидем в болницата! Веднага! Хайде, какво чакаш? Мама умира, мама

умира!

Ревях и се тръшках. Дърпах го за ръката, а той ме гледаше с недоумяващ сънен поглед. В началото не можа да разбере защо крещя. Опита се да ми запуши устата с ръка, но аз му се изплъзнах. После се разсъни, но дори когато през сълзи му обясних всичко за совата, той отказа да ходи, където и да било в два през нощта, заради „хлапашките ми дивотии“. Накарах го да отиде в кухнята и да се увери сам, но совата, естествено, вече я нямаше. Явно през следващите няколко минути съм плакала толкова искрено и съм го умолявала толкова сърцераздирателно, че накрая той стана, облече се, взе ключовете от колата и двамата поехме към болницата.

Точно в 2,30 бяхме там. Помня всичко като на филмова лента: дългите бели коридори, кръглите железни часовници, висящи от тавана, черно-бялата мозайка на пода, отвратителната миризма на медицински спирт, умърлушените санитари, които ни гледаха с неразбиране, упоритата дежурна сестра, която отказваше да ни пусне извън времето за свидане, докато баща ми не ѝ набута рушвет. Спряхме се пред вратата на мама.

Бях толкова притеснена, че едва дишах. Цялото ми съзнание отказваше да приеме мисълта, че влезем ли вътре, мама вече може да я няма. От очите ми потекоха сълзи. Баща ми тихо отвори вратата, за да не събуди останалите пациенти. С цялото си нежелание погледнах към леглото на мама. Тя беше там! И спеше спокойно. Върху гърдите ѝ имаше отворена книга, която бавно се движеше нагоре-надолу в такт със спокайното ѝ дишане. Щях да извикам от радост, но татко предвидливо ми запуши устата, преди да съм вдигнала цялата болница на крак.

— Аз какво ти казах, глупачке! — скара ми се той и въздъхна видимо облекчен. — А сега, марш към колата, защото умирам за сън! Майка ти я изписват чак на сутринта. Утре ще дойдем да си я приберем у дома.

Не успя да ме убеди. Прекарахме остатъка от нощта в кафенето до болницата, което работеше без прекъсване.

На сутринта майка ми изглеждаше спокойна и щастлива. Зарадва се, че сме дошли да я вземем толкова рано. Баща ми изльга, че е решил да мине преди работа с колата. Събрахме ѝ багажа и щастливи се отправихме към вкъщи. Мама не можеше да разбере на какво се

дължат изблиците ми на радост по пътя. Целувах я и я прегръщах през цялото време.

— Радваш се, сякаш не си ме виждала от сто години!

Пред входа на блока заварихме изправен капак от ковчег. Преглътнах сухо. Опечалените близки ни обясниха, че самотният старец, който живееше под нас, е починал. Снощи. Станало е бързо, без да се мъчи. Най-вероятно в малките часове на нощта. Лоша работа. Сърдечен удар. Старецът вече бил преживял няколко инфаркта, но този го довършил. Влязохме у дома, без да кажем нищо. Баща ми изглеждаше замислен.

ЛЕК СРЕЩУ ИМПОТЕНТНОСТ

Ако някой мъж ви каже, че никога не е страдал от импотентност, бъдете сигурни — той ви лъже! Причините може да са чисто физиологически, но в повечето случаи не е така. В повечето случаи, особено при младите мъже в разцвета на силите им, причината е психологическа: една и съща жена, в една и съща стая, на едно и също легло, всяка вечер. Колкото и да си влюбен, колкото и да харесваш тялото ѝ, неизбежно настъпва момент, в който на патката ѝ писва от еднообразието и решава да ти обяви война.

Ако някоя жена ви каже, че не приема това като обида и, че „всичко е наред“, не ѝ вярвайте! Тя също ви лъже. Това е най-голямата обида за нея и най-голямото разочарование за вас! На карта е поставен самият фундамент на битието ви като индивид от мъжки пол. Ситуацията изглежда нерешима, а последствията могат да са фатални.

Особено, ако не успеете да се „поправите“ следващия път. И вие знаете това! Тя ще се погрижи да има следващ път. Той наистина ще е специален: ще ви накара да чакате достатъчно дълго, ще облече най-скъпото бельо, ще сложи най-прелъстителния парфюм. Но при всички случаи ще ви даде шанс да се „реванширате“! Дори може да се навие на някоя от мръсните ви фантазии. По-важното е, че вие ще получите своя втори и ПОСЛЕДЕН шанс. Тя ще го направи не заради вас, а заради себе си! Ще го направи, за да се увери, че я обичате, че е привлекателна, че мъжете все още си падат по нея, че самият фундамент на битието ѝ като индивид от женски пол не е застрашен.

А вие знаете това. Знаете също, че отново ще се провалите. Защото в главата ви има бариера. Спусната е тежката бариера на страхът. Страхът от провал гарантира самия провал. Не можете да мислите за друго, освен за това, че не ви става! Страхувате се от интимен контакт. Избягвате го на всяка цена. Отлагате го, все едно ви предстои екзекуция, а не секс с любимия човек.

Междувременно се опитвате да разрешите „здравословния си проблем“. Това включва изчитане на хиляди статии в интернет, излизящи под ключови думи: „импотентност“, „причини“ и „лечение“. Малко са храбрите мъже, които ще потърсят помощ от специалист, ще поискат съвет от приятел или, не дай Боже, приятелка!

В същата ситуация бях попаднал и аз. Тогава все още не знаех, че в същата ситуация може да попадне всеки. Мислех, че съм сам. Чувствах се преебан — изолиран от света, насаме със своя „проблем“. И бях обречен. Тя щеше да почука на вратата всеки момент, а намеренията ѝ бяха ясни — романтична вечеря на свещи и после — „каквото сабя покаже“. Очакваше ме най-лошото! Всичките ми опити да променя плановете за вечерта се провалиха. Нямаше излизане с приятели, нямаше кръчми, ресторани, кина и дискотеки, нямаше тинтири-минтири. Романтична вечеря на свещи и това е! Направо треперех от страх.

Стоях възьчи пред компютъра, четях статиите в интернет, а сърцето ми биеше участено всеки път, когато чуех тракане на токове или женски глас в коридора. Самият факт, че се страхуваш от нещо, за което повечето мъже по света мечтаят в момента, автоматично те превръща в нещо повече от инвалид — ти си отрепка, нищожество, аутсайдер, загубеняк. Ти си рядък проблем, който не подлежи на

лечение. Нямаш право на грешки при втория „дубъл“, но знаеш, че нямаш и никакъв шанс. А кой казва, че адът не е на земята?

Тогава събрах смелост и направих немислимото — обадих се на приятел за съвет. Съобщи ми, че идва веднага и, че има решение за моя проблем. Предположих, че ще донесе някакви хапчета. От прочетеното в интернет знаех, че да пиеш Виагра на 20 и нещо е повече от лоша идея, но бях отчаян и готов на всичко! Бяха минали десет дни, откакто правихмеекс за последно. Трябваше или топките ми да са посинели до сега, или да се пукам от чекии. Дори любимото ми порно обаче не можеше да ми го вдигне! А това беше лош знак. Много лош знак!

След малко на вратата се почука. Отворих. Беше тя — олицетворение на вчерашната ми мечта и днешния ми велик кошмар — красива, млада, аrogантна иекси. Изглеждаше по-привлекателна от всяко. Облеклото, гримът, държанието, всичко в нея беше специално подгответо за „случая“. Сигурен бях, че и бельото под бутиковите ѹдешки е специално подбрано. Поканих я да влезе. Прегърнах я, целунах я, закачих палтото ѹ на закачалката. Езиците ни се преплетоха. Усетих как тялото ѹ се притиска в моето. Трябваше да приема нещо:

— Да сготвим — предложих.

— Хайде — опита се да не изглежда разочарована тя.

Нправихме гювечета — специалитет, който ми се удава лесно. Нарязваш всичко, което е останало в хладилника, слагаш го в глинени съдове, разбъркваш и ги пъхаш във фурната. После пиете вино и чакате да стане готово. Говорите си за колегите в офиса. Шегувате се на различни теми. Естественият завършек на вечерта тогава ми се струваше по-голяма заплаха и от Третата световна война... Нервно поглеждах часовника си от време на време — предимно, докато бях в тоалетната и тя нямаше как да ме види. Пипах мекия си пенис. Умолявах го. Мразех го. Мина повече от час, а моят приятел никакъв го нямаше!

И ето че на вратата се почука.

— Недей да отваряш! — заповядала ми тя.

— Няма как — отвърнах с възможно най-фалшивата физиономия, която трябваше да имитира разочарование:

— Мишо се обади преди малко, докато бях в тоалетната. Каза ми, че е скъсал с приятелката си и бил наблизо. Имел нужда от рамо,

на което да поплаче. Знаеш как е, приятел в нужда се познава! Няма да се бавим дълго, обещавам! Ще го изгоня максимум до половин час — изльгах аз.

Тя извади книга от библиотеката и се запъти към спалнята:

— Не се бави, приготвила съм ти изненада! — намигна ми.

Стомахът ми се сви. Отворих вратата. На прага стоеше Мишо — изпотен от бързане. Мъкнеше жълта торба от „Била“.

— Копеле!

— Копеле, влизай!

Влезе. От торбата излязоха две шишета мастика и кило пресни гъби.

— Бях на планина — каза ми. — Тези са само за ядене, не хващат! — поясни.

Хвърлихме гъбите в тигана, разбихме четири кисели млека и нападнахме мастиките. Слушахме музика. Говорихме. Пушихме джойнт. Разглеждахме снимки. Смяхме се. Никой не повдигна въпроса за повода на нашата среща. Беше неудобно и за двама ни. Мастиката свърши. Мишо си отиде. Погледна часовника. Беше 4 сутринта.

Не зная дали познавате съвкупния ефект от шише мастика върху човешката физика и психика, но със сигурност зная, че един чужденец не би издържал. Анасонът е като вулкан — превръща умората в амбиция и стреса — в тестостерон. Премахва нуждата от сън. Прави живота вълнуващ. Преобразява човека в животно. Петдесет и две градусовият алкохол върши всичко останало.

Влязох в спалнята като бесен ураган. На леглото лежаха любимата ми книга и любимата ми жена. Махнах книгата и завивките с един замах. Хвърлих се по корем върху матрака и забих лице между гладките, стегнати, добре епилирани бедра. Дръпнах гащичките с уста. Бяха нови, вече мокри и миришеха на хубаво. Тя също миришеше на хубаво.

„Изненадата“ имаше формата на стрелка, сочеща надолу, а над нея сръчният татуировчик, надявам се гей, беше изписан върху коремчето с големи букви: „EAT ME!“

През следващите няколко часа преживях най-бурния животинскиекс в живота си. Имаше елементи на пред- и следоргазмен инфаркт. За двама ни! Смъртта и живота си подаваха ръка, за да ме извадят от бездната. „Бариерата“ я нямаше никаква. Бях по-щастлив от всякога!

МРАВУНЯК

Момчето наблюдаваше мравуняка с любопитство. Толкова много малки, работливи, черни и червени мравчици в един толкова малък свят. Наслаждаваше се на тяхната работа, на реда и дисциплината, които поддържаха. Възхищаваше се на неуморния им труд, чиито резултати бяха несравнено по-големи от самите тях.

Мравуняци му се мяркаха сравнително често из гората, но момчето никога досега не им беше обръщало такова внимание. Клекна до високата половина метър купчинка и се загледа. Тези същества пренасяха какво ли не в микроскопичните си щипчици — клонки, листенца, съчки, лаври, крилца от насекоми. Движеха се в стройни редици — едни влизаха с товар през многобройните входове на мравуняка, а други излизаха „с празни ръце“ и отиваха да се натоварят. „Какво ли правят с всички тези неща вътре?“ Около колоните

работници забеляза стражите: по-големи на ръст и по-силни, с червени глави. Момчето не беше виждало Майката, но знаеше, че в това свърталище царува една голяма мравка, която подчинява всички на своята воля, заобиколена е от верни слуги, стражи и придворни.

„Досущ като в истинско царство“ — помисли си то, стана и отчупи един клон на най-близкото дърво. Мравките продължаваха да работят усилено — носеха, поправяха, надстрояваха, сглобяваха. Пред входовете цареше истинско оживление. Никоя от тях не подозираше, че ги наблюдава едно същество, по-голямо от представите им за време и пространство.

Първият тежък удар върху мравуняка всели паника сред неговите обитатели. Малките черни работници прекратиха работа и се разбягаха във всички посоки, а от входовете на мравуняка излязоха онези големите, с червените глави, за да посрещнат неприяителя. Но такъв нямаше. Напразно стройните им редици се лутаха напред-назад в търсене на невидимия враг. Спираха. Прегрупираха се. И продължаваха да търсят. Последва втори, трети, четвърти удар...

Дървото разрушаваше крехките стени на зданието, което ставаше все по-малко и по-малко след всеки следващ удар. От развалините изскачаха мравки — объркани, полудели, търсещи изход от бедствието. Ако имаше по-чувствителен слух, сигурно щеше да чуе писъците им. Вместо това, момчето бръкна в левия си джоб и извади пластмасово шишенце, пълно със спирт. Поля развалините. И ги запали.

* * *

Животът е гадно нещо и ние го разбираме още при раждането. Усещаме лошата шега, която ни е погодила съдбата. Иначе нямаше да плачем. Щяхме да се смеем. Виждали ли се бебета нас скоро? Тези същества се съдират от рев! Те са малки, слаби, беззащитни, а около тях всичко е толкова голямо, непознато, чуждо. Бебетата се опитват да ходят изправени, защото така правят всички големи, но не успяват. Падат, стават, пак падат и пак стават. През цялото време се късат от рев — реват, когато са гладни, реват, когато се събудят, реват, когато се наакат, когато им е топло, когато им е студено, когато им се спи и, когато са наспани. Тогава също реват. Върху клетите им главици

непрекъснато се стоварват нови, неприятни емоции. Не толкова гадни, колкото раждането, естествено, но все пак презрени. Затова бебетата реват! Първото нещо, което прави новороденото, ако оцелее, е да се разплаче! Защото не му харесва фактът, че се е родило! Продължава да прави същото и през следващите години. Защото има още много неща, които няма да му харесат. Докато не се примери със съдбата си и не се отучи да плаче. И да живее. Докато не се превърне в ходещ мъртвец, като всеки от нас...

Бебетата не се усмихват доволно и не гукат в люлката през цялото време. Това се случва рядко. Все едно котка да ти се размърка в скута. През повечето време котките драскат, а бебетата реват. С годините се научават да прикриват мъката и забравят откъде идва тя. Спомените избледняват и биват заместени от нови впечатления. Предстои им Жivotът — тъй кратък и жесток, че горките създания никога няма да избягат от омагьосания кръг на болка и страх, старост и смърт, които ги връхлитат педантично и безпощадно, като пресите на поточната линия в металургичен завод. Но не носят никаква поука.

В кратките мигове на щастие и комфорт човек не е спокоен, защото знае, че няма да му се размине току-така. Зад всяко цвете на радостта се крие гърмящата змия на страданието. Човекът знае това и гледа да не пипа цветята. Пази се от тях. И така, докато не свършат преоброените му върху сметало на първокласник години живот. Ако е истински „късметлия“, през по-голяма част от така наречения си „живот“ човек е стар, грозен и слаб. През останалото време съзнанието му е окупирано единствено от идеята да остави наследници на този несправедлив свят.

Хранене, отделяне, болка и сън под тиранията на нагона — това е човешката младост. Стига някоя малка „подробност“, като болест, инцидент на пътя, физическо насилие, промишлена авария или природен катаклизъм да не сложат край на абсолютно безсюжетното хормонално битие, което сме свикнали да наричаме „младост“.

Знаем, че всяко действие има равно по сила и обратно по посока противодействие. Знаем, че колкото и да го тръскаш, последната капка винаги остава в гащите. Но защо трябва непрекъснато да го изпитваме на собствен гръб? Не може ли просто да наблюдаваме как става, без ежедневно да носим раклата на страданието? Можем, естествено! Но не тук, не сега, не и за краткото време, което ни е отредено да бъдем...

* * *

Погледнете колко прекрасно е всичко наоколо, колко неоснователни са вашите страхове! Е, да, страдате, но не бива да възприемате страданието толкова драматично. В крайна сметка, всичко това е една игра, нали? Имате уникалната възможност да се наслаждавате на тази игра, да изпитвате върховно удоволствие от най-незначителните неща, стига да се научите да им обръщаме внимание. Защото няма незначителни неща във вашата малка илюзия, има само избор. Страданието е един от многото възможни избори. То е точно толкова възможно, колкото щастието. Зависи накъде ще изберете да насочите вниманието си.

А утрото е тъй прекрасно! Може би най-красивата част от деня, защото тогава усещате, че животът има смисъл, чувате собственото си дихание. А колко е красива вечерта! Трескавият, изпълнен с приятни емоции, ден отминава в спокойствие, за да даде път на нощта, която ще ви даде покой и ще премахне умората ви.

Нощта е хубаво нещо, нали? Всичко изглежда по-различно през нощта. Време е за забавления, танци, веселба, а възможностите са неограничени! Никога не знаеш къде ще се събудиш, нито с кого. Това са приключения и ти си тук заради тях. Това са твоите приключения. ТИ трябва да ги изживееш! А колко приятен е допирът на голата плът! Колко фантастично е усещането да се отدادеш на съня след прекрасна вечер, изпълнена с плътски наслади. После идва утрото, за да поздрави новия ден, изпълнен с малки и големи чудеса!

Понякога се уморяваме от катеренето към върховете на нашите цели, но това е защото забравяме, че височината на върховете и умората от изкачването зависят само от нас. А от върха винаги се открива величествената гледка към нови, още по-големи хоризонти — към други планини, приютили милиони приключения в тайнствените си гори. Приключения, които очакват ТЕБ и никой друг, освен теб!

Искало ли ти се е да погалиш планината и да мислиш, че не е възможно? Можеш да погалиш планината! Всъщност, правиш го всеки ден. Защото няма невъзможни неща! Има само неща, които избиращ и такива, които не избиращ. Изборът винаги е принадлежал единствено и само на ТЕБ!

* * *

Служител съм на Неговата комисия по ликвидацията още от Сътворението. Стриктно и прилежно изпълнявах служебните си задължения с единствената цел да помогна на кариерата си, да се изкача в йерархията и някой ден, евентуално, защото тук времето няма особено значение, да заема поста „заместник-председател“. Това е най-високата позиция в нашата комисия, както и във всички други комисии. По-висока няма по простата причина, че навсякъде председателят е Той, да се свети Името му! Но да не обсъждаме Неговата власт, за да не ни застигне гневът Mu!

Най-после ми се отвори възможността да седна на престижното място. Досегашният зам. председател беше изпратен в паралелна вселена, мястото е вакантно и аз съм най-подходящият кандидат за поста, но последното нещо, което трябва да направя, преди да го заема, е да довърша една малка мисия. Досаден ангажимент като ликвидатор или най-тежкият изпит? Неведоми са пътищата Mu, да бъде Неговата воля!

Понастоящем работя като ръководител и съдия-изпълнител на ликвидационни мисии от всякачъв характер. Дислоцираха ме край третата планета от системата на едно жълто джудже в периферията на Неговото творение. Дори не подозирах, че тук може да има разумни форми на живот! Като ръководител отдавна не се занимавам с къртовската работа, а само взимам важните решения. Които, в повечето случаи, са окончателни. Разбира се, аз лично нося отговорността! Моите подчинени са проучили терена и докладът е на бюрото ми. Прегледах набързо няколко терабайта информация, тъй като вече знаех какво може да има в него — все стандартните неща. Нищо не може да замени личната експертиза на директора, обаче! Отправих се към мястото, за да взема своето решение. Наблюдение, анализ и оценка. Писна ми от това безкрайно киснене в далечните краища на Космоса! Скоро ще ръководя цялата дейност по ликвидацията и няма вече да ми се налага да разрешавам такива дребни казуси и да пътувам толкова далеч.

Както очаквах, пътуването се оказа дълго, монотонно и отегчително. Прекарах по-голяма част от полета в дълбока медитация,

за да се изключи от линейното време и да избягам поне за малко от скуката. Не можех да си отговоря на въпроса обаче какво беше привлякло вниманието Му към тази малка звездна система. Настроих се на честотите на един от преките служители в Неговия двор. Позволих си дързостта да поискам лична аудиенция, но за пореден път получих осемцифрен номер. Е, така или иначе трябваше да си упълтня „времето“ с нещо, пък и това е Неговият ред и по-съвършен не би могъл да съществува!

Най-накрая получих достъп. Той беше толкова зает, че дори не успях да задам въпроса си, а нямаше и особен смисъл, защото още преди да сме попитали, Той вече ни е отговорил. „Увери се сам!“ — каза ми. Край на връзката. Типично в Негов стил!

Е, уверих се сам. Пристигнах уморен от продължителното чакане, но и крайно развълнуван, защото съвсем скоро щях да постигна всичките си мечти и най-после щях да оглавя комисията по ликвидация като „заместник-председател“. Не всеки може да се похвали с подобно нещо!

Подходих към изпълнението на задачата съвсем професионално: направих предварителен оглед, различни експерименти със средата, изследвах преби, влязох в контакт с представители на цивилизацията и накрая цялата Истина за ситуацията на тази малка планета ми се изясни като бял ден. Както и единственият възможен изход от нея. Ето това харесвам в работата си — няма никакво място за субективизъм! А и Той винаги знае как да възнаграждава професионализма на своите служители!

Беше ми интересно да наблюдавам тези миниатюрни същества отблизо. Бях срещал много такива по пътя си, но никога не бях се заглеждал толкова подробно в начина им на живот. Имаха ред, организация, йерархия. Досущ като в Неговото царство! Но живееха кратко. Само по време на престоя ми милиони от тях минаха през целия си жизнен цикъл. Новите продължаваха делата на предците си. Повтаряха техните грешки, разбира се, и наричаха това „да се поучиш от опита“.

Събираха всевъзможни знания, трупаха сировини, произвеждаха отпадъци и ги разнасяха напред-назад, преобразуваха материята в енергия. Какво ли правеха с толкова много енергия? На върха на йерархията стоеше Главният, който подчиняваше всички останали на

своята воля. Беше заобиколен от верни стражи, пажове и царедворци. Застоях се малко повече от обичайното. Няма как, винаги си върша съвестно работата. Това ми доставя удоволствие, макар и понякога да ме е срам да си го призная.

Най-радостен за мен беше фактът, че успях да си отговоря защо малките твари бяха привлекли вниманието Му. Направиха го неволно, докато се опитваха да трансформират енергията в материя, преди да са получили нужното духовно осъзнаване за целта. Установих, че бяха привлекли не само вниманието, но и гнева Му. Както вече споменах, те се появяват и изчезват на съвсем кратки интервали. Някои от тях обаче бяха започнали да се застояват по-дълго от останалите. Други, пък, съвсем нямаха намерение да си тръгват. Най-вече Главният и съществата около него. Отегчих се, докато го чакам да загине. Веднага на неговото място сложиха нов, от същия тип. Лошото е, че такива ставаха все повече и повече. Накрая всичките щяха да се превърнат в същества като него. Това се отразяваше на числеността им, а и противоречеше на закона Му за разнообразие в природата. Да, наистина бяха предизвикили справедливия Му гняв в стремежа си да Му подражават! Трябаше само да изпълни задълженията си до край и да получа Неговата благословия.

Пътуването обратно към Центъра е още по-отегчително, защото вече нямам търпение да встъпя в новата длъжност. Искам да поспя, но не ми дава покой мисълта дали не съм сгрешил. Това вече няма значение, разбира се, защото зам. председателското място ми е в кърпа вързано. Само дето толкова много държа на проклетия си професионализъм! Нищо, не бива да се тревожа за такива неща. Дори да съм събркал, Той ще ми прости. Той винаги прощава! Колко успокояващо звучи тази мисъл! Той е творецът и Неговата воля е най-мъдра! О, да, ще прости! Усещам как умората надделява и сънят ме превзема. Клепачите ми натежават. Ще прости на онези малки същества, че се опитаха да му подражават. Все пак, Негова е вселената на милостта! Ще прости и на мен, че ги пощадих.

От всичките 450 милиарда инспектирани светове досега съм ликвидирал само два. Ето защо не ми се занимава повече със скучен анализ. А и тези дълги командировки! Искам да съм по-близо до Него. О, да, несъмнено ще ми прости, нали скоро ще бъда дясната Му ръка. Колко добре звучи само! Отпускам се най-после. Заспивам.

ЖАН

ЖАН живееше на шестия етаж в една пететажна постройка. Това, че обитава несъществуващ апартамент изобщо не го притесняваше. За него много неща на този свят бяха несъществуващи. За сметка на това обаче Жан притежаваше недостижими за другите умения. Той владееше 15 езика, 300 компютърни програми и можеше да прави около 200 магии. Най-много се гордееше с умението си да внушава мисли на хората и да общува с животните. Умението да лети Жан използваше рядко, защото се страхуваше от височини.

Много хора биха завидели на човек като него, но вместо да се възползва от всеобхватния си потенциал, Жан водеше скромен и уединен живот. През повечето време си стоеше у дома, на шестия етаж в пететажната постройка, колекционираше пощенски марки и обичаше да чете. Четеше всичко — книги, вестници, списания, каквото му попаднеше в ръцете.

От време на време излизаше на кафе с най-добрия си приятел Николай, известен още като Ники — Сто, заради стоте му

прераждания. Ники беше единственият човек в тази страна и може би в целия свят, който помнеше всичките си предишни животи. Можеше да ги докаже с думи и документи. Надарен с много добра памет, Ники — Сто разказваше на Жан в продължение на часове за интересни случки от миналото, които бяха преживели заедно, но които Жан не помнеше, за разлика от Ники.

Според приятеля му винаги се раждаха по едно и също време и винаги бяха близки от деца. Жан беше напълно съгласен със своя другар. Още в първия миг, в който се запознаха, го обзе странното усещане, че отдавна не са се виждали и имат толкова много да си разказват.

Това, което обърна скучния живот на Жан с главата надолу, беше Радостина. Запознаха се на нейния 33-и й рожден, на който го заведе Ники — Сто. Радостина беше родена на девети септември 1999 г., дори името й беше с девет букви. Тя живееше в квартал „Св. Троица“, блок 333, трети вход, на третия етаж — в апартамент номер девет. Радостина се шегуваше, че любимото й число е три, но в училище получавала само шестици, а повече от тройката обичала само деветката. Точно три пъти повече я обичала.

В любовта им с Жан нямаше нищо случайно, като се има предвид, че той носеше трибуцено име. Влюбиха се от пръв поглед и Радостина реши, че това е мъжът на живота й, макар Ники — Сто също да й харесваше — заради трибуцения псевдоним. Жан и Радостина бяха заедно, като гаджета, съвсем за кратко. На третия месец се сгодиха, на шестия се ожениха, а на деветия се роди първото им дете — Симеон Иванов Радостинов — според новите изисквания на брачния кодекс мъжките рожби да носят фамилното име на майка си, а женските — на баща си.

Радостина мечтаеше за три деца, като се колебаеше дали да са момченца или момиченца. Жан й предложи да имат шест деца — три момченца и три момиченца. Тъкмо щяха да се появяват на всеки девет месеца и така да поддържат цикъла на семейното щастие.

Съпругата на Жан бе модерна, работеща жена и, естествено, не би позволила постоянното раждане да развали фигурата й, затова двамата си наеха сурогатна майка, а гените заченаха при известния генетик, молекулярен инженер и метафизик — д-р Генешки.

За да подсигури новото си семейство, Жан се отказа за малко от скучните занимания вкъщи и се посвети изцяло на търговията. С безкрайния си талант той можеше да изкарва пари практически от всичко. Забогатя доста бързо. Регистрира офшорна компания, зае се с борсово посредничество и брокерска дейност. Разори няколко казина. Спря на третата година, когато вече имаше достатъчно, за да не му се налага да работи повече, докато е жив. Продаде бизнеса на един съмнителен тип, който търгуваше с човешки души в интернет, но това по никакъв начин не смути Жан, защото онзи му предложи добра цена.

Радвайки се на бързо растящото си благосъстояние, младото семейство се разшири и стана горд собственик на целия шести етаж от пететажния мезонет, както и на още шест имота в столицата — по един за всяко от бъдещите им деца.

Родителите на Радостина много харесваха Жан, защото беше умно и скромно момче. Своите родители той не помнеше и въобще не беше сигурен дали има такива, както не беше сигурен и на колко години е всъщност.

Съвсем в реда на нещата си беше много хора да завиждат на младото семейство за просперитета, но това не можеше да помрачи щастието на Жан, дори напротив — с малък трик той превръщаше омразата и завистта в материја, така че всеки път, когато кажеше на някой завистлив комшия, че възнамерява да си купи нова кола, ако комшията му завидеше от сърце, той мигом получаваше колата. Продаваше я и парите слагаше в банката. У дома носеше предимно книги.

Възпитанието на малките бе доверили изцяло на съпругата си. За да могат да пътуват и да опознават света, Жан се погрижи в банковата сметка винаги да има точно 999 долара, независимо колко тегли и кога.

Това положение на нещата можеше да продължи дълго, ако не бяха внезапните проблеми, които сполетяха Жан. В един момент той стана ужасно параноичен. Гонеше го непрекъснат страх — едно натрапчиво усещане, че нещо не е наред, че нещо може да се случи всеки момент и да настъпи тотална бъркотия.

Психиатрите не успяха да му помогнат. В мислите им Жан видя, че нямат абсолютно никаква идея за какво говорят, независимо от броя на дипломите, окачени по стените на кабинетите им. Все по-често го

болеще глава и тези ужасни мигрени го водеха до потискащото чувство, че умира, макар да не знаеше с абсолютна сигурност дали това е възможно.

Всичко продължи до мрачния следобед, в който двамата с красивата му съпруга седяха на канапето пред телевизора и гледаха репортажи от първия контакт с извънземните. След няколко месеца мъчителни преговори Световното правителство отказа да се предаде и изстреля ракети по кораба-майка, една, от които — българско производство.

Пришълците отговориха с имплозивен заряд, причиняващ изкривявания във време-пространството и дисфункция на причинно-следствения континуум.

На другия ден Жан вече не се оплакваше от болки в главата. С тревожно нетърпение излезе от сламената колиба, за да види дали вълците не са отмъкнали някоя овчица през нощта. Отдъхна си едва, когато се увери, че цялото стадо е налице. Скоро трябваше да прибави още едно топче към броеницата. Възнамеряваше да купи нова овца от града. Освежен от утрото, Жан разпали лулата си и запуши, загледан в красивата ливада, която танцуваше пред него, подухвана от вятъра. Зад морето от зеленина се издигаха високи планини. Въпреки че беше лято, по върховете им все още имаше сняг. В приповдигнато настроение Жан се упъти към съседната колиба, където спеше най-добрият му приятел Николаос. Събуди го и заедно подкараха стадата на паша.

ЕВНУХ

От всички мъже в университета Виктория избра точно мен. Не можех да повярвам на късмета си! Учехме в една и съща група, но до края на втората година тя така и не забеляза присъствието ми. Естествено, аз тайничко я баготворях. Имаше гъвкаво и атлетично тяло. Носеше се спортно облечена и кипеше от енергия. Винаги беше душата на компанията. Смееше се на висок глас. Зад лъчезарната ѝ усмивка обаче виждах да се крие някаква жестока лукавост, която ме пленяваше.

Срещнеш ли я в коридора, срамежливо навеждах глава и тя бързо ме подминаваше. Не смеех дори да я погледна в очите, а сърцето ми биеше лудо след всяка такава „среща“. Не мислех, че някога ще събера смелост да я заговоря. Та кой би обърнал внимание на човек като мен? Записах се в университета късно и на 30 бях най-възрастният студент в

групата. Почти оплешивящ, с дълги ръце и отпуснато тяло. Имах малко пари и още по-малко опит с жените. Не зная дали външният ми вид, поведението или ниското ми самочувствие отблъскваха жените. Мисля, че и трите, взети заедно. Бях се примирил, че до края на живота си ще остана сам. Но Съдбата реши друго...

По време на лекции седях на най-високите банки отзад и замечтаният ми поглед се губеше в дългите до кръста, къдрави коси на Виктория. Имахме и други прекрасни колежки, разбира се, но аз, загубенякът, бях влюбен в най-красивата от тях.

Веднъж тя усети, че я наблюдавам и рязко обърна глава. Острият и зелен поглед ме прониза. Изльчваше хладно безразличие, дори леко презрение. Целият се изчервих и потънах в земята от срам. Мисля, че тогава тя ме забеляза за първи път.

След края на лекцията дойде право при мен. Пита ме дали ще й направя малка услуга. „Бих направил всичко за теб, каквото пожелаеш!“ — помислих си, но успях да смотам само нещо като „да“. Казах ми, че задачите по статистика я отегчават до смърт и че няма никакво желание да се занимава със сложния реферат, който имахме да правим за следващия ден. Попита ме дали разбирам от материията. Предложих да напиша и нейния реферат. Казах й, че ще го направя с удоволствие.

— Знаех си — отвърна ми тя, погали ме по бузата и допълни: — Сигурна съм, че няма да ме разочароваш!

После хукна по коридора да догони приятелките си. Смеховете им дълго отекваха в ушите ми, а допирът от дланта ѝ гореше върху бузата ми като въглен.

Прекарах нощта в писане на реферат по статистика. Дадох най-доброто от себе си. Оформих документа до абсолютно съвършенство. Исках не само задачите да бъдат решени правилно, но и графиките и формулатите да изглеждат красиво. Опиянявах се от мисълта, че докато кисна над учебниците в мизерната си стаичка, Виктория сигурно се забавлява с приятели някъде навън. Имах невероятната привилегия да направя живота ѝ по-лесен! На собствената си курсова работа отделих само няколко минути сутринта. Като резултат тя получи шестица, а на мен ми писаха четворка.

Бях най-щастливият човек на света! Попита ме как може да ми се отблагодари. Казах ѝ, че да видя усмивка върху красивото ѝ лице е

повече от щедра награда за мен. Направо не можех да повярвам на ушите си! Какви думи излизаха от устата ми!

— Ти си прекалено добър с мен и аз не го заслужавам, но въпреки всичко ти благодаря! — целуна ме по бузата и изчезна.

Трудно ми беше да прикрия вълнението си след това. Все едно бях спечелил шестица от тото! Така започнах да пиша рефератите на Виктория.

Очаквах всеки изпит с нетърпение, а не с тревога, както преди, защото само по време на изпити тя сядаше до мен и аз ѝ давах да преписва. Понякога носех чантата ѝ с учебници. В стола Виктория сядаше и палеше цигара, докато аз търпеливо изчаквах дългата опашка от студенти, за да ѝ донеса това, което си беше харесала от менюто. Обядвах сам, на отделна маса, за да не ѝ преча. Тя нито веднъж не ме покани да се присъединя към нейната компания и слава Богу! Едва ли щях да понеса шагите на нейните приятелки. Скоро ми излезе име и целият университет разбра, че живея, за да служа на Виктория.

Колкото повече угаждах на капризите ѝ, толкова по-взискателна ставаше тя. Повери ми изцяло грижата за колата си — трябваше да е винаги чиста и заредена с гориво. Повредеше ли се нещо, моя беше грижата да обикалям по сервизи. Вечер, а понякога и през уикендите, ме използваше като частен шофьор. Прекарвах часове в чакане, седнал зад волана, докато тя и нейните приятелки се забавляваха в нощните клубове, само и само да ги върна у дома. Никога не участвах в купона. Бях нещо като „ момче за всичко“. Виктория идваше от богато семейство, но не харчеше и лев за моите услуги. Не че очаквах да ми плаща. В най-щастливите си мигове получавах целувка за лека нощ и това беше предостатъчно за мен.

Най-много обичах да я придружавам по магазините. Докато изprobваше различни тоалети и ме ползваше като консултант и закачалка едновременно, аз имах шанса тайничко да зърна парченце пълт от изкуителното ѝ тяло. Това беше кулминацията в „интимните“ ни отношения. За повече дори не смеех да мечтая. Разнообразявахме пазаруването с обяд или кино. Тогава сигурно изглеждахме като истинска двойка отстрани. В подобни случаи тя разговаряше с мен. Слушах я в захлас. Отговарях само, когато ми поискаше мнението по някакъв въпрос. Обожавах извивките на нежния ѝ глас, езика на тялото ѝ, можех да я гледам с часове как говори. Интересувах се от всичко,

което казва. Исках да знам повече за нея, за различните ѝ вкусове, интереси, предпочтания. Така по-лесно щях да ѝ служа занапред.

Понякога ни придружаваше нейна приятелка или братовчедка. Имахме цяла система от правила за такива случаи. Наричахме ги „протокол“. Всъщност, протоколът важеше само за мен. Дамите можеха да правят каквото си поискат. Но Виктория държеше да покаже колко добре ме е „възпитала“. Трябаше да вървя точно зад тях — на две крачки разстояние, за да съм винаги под ръка. Колкото и чанти да носех, от мен се очакваше да отварям вратите на магазини, таксита и заведения. Нямах право да говоря, освен ако не ми зададат въпрос. В ресторантите внимавах чашите им винаги да са пълни. Ходех до тоалетната само с разрешение. Всеки път, когато някоя от дамите ставаше или сядаше на масата, аз ставах прав. Дърпах столове и закачах палта. Никога не започваш да ям първи и спирах, когато някоя от двете приключеше с храненето. Момичетата, които не познаваха естеството на нашата връзка, се впечатляваха от „джентълменското“ ми отношение. Бях щастлив да зная, че Виктория се гордее с мен. Тези, които ни познаваха, ме третираха като боклук.

Това в особено голяма степен важеше за Елица — братовчедка на Виктория. Симпатична девойка, което криеше невероятна омраза към мъжете зад елегантната си външност. Или по-скоро към мъжете като мен. Елица използваше всеки удобен момент, за да ме унижи пред непознати — продавачката в мола, сервитьорката в ресторанта, таксиметровия шофьор... Нерядко си позволяваше да ми удари шамар на публично място. Правеше го с удоволствие, дори когато не бях допуснал никаква грешка. За нея самият аз бях една голяма грешка. На природата. Виктория очевидно не възразяваше срещу грубото ѝ отношение, а моето лично мнение, естествено, нямаше никакво значение.

През леглото на Виктория минаха много мъже, докато бяхме заедно. Аз продължавах да съм ѝ верен и това никак не ме смущаваше. Бях недостоен за леглото ѝ. Щасието ми произлизаше единствено от нейното щастие! Часове наред слушах истории за различните гаджета — бивши и настоящи. Утешавах я, когато имаше нужда от подкрепа и я окуражавах, когато се колебаеше. Понякога си изкарваше яда върху мен. Друг път плачеше на рамото ми. Готов бях на всичко, за да видя отново усмивката на лицето ѝ. Понякога ме викаше в луксозния си

апартамент сутрин, за да почистя след бурната нощ, прекарана с поредния любовник. Веднъж ми се наложи да сервирам кафе и на двамата в леглото. Виктория ме представи като домашен прислужник и шеговито подметна, че съм гей. Събрах достатъчно смелост и веднага, след като другият напусна жилището, попитах:

— Защо точно аз? В живота ти влизат и излизат толкова много мъже, но единствено аз имам привилегията да бъда постоянно до теб?

Изгледа ме сериозно. В продължение на няколко секунди мълчаливо се взираше право в очите ми — с онзи свиреп поглед, който ме покори още в началото. Изпитах тревога. Не биваше да си отварям устата! Но после настроението ѝ се промени. Избухна в смях:

— Защото си безопасен — каза ми тя. — Освен това, ти не си никакъв мъж. Намирам това определение за твърде пресилено в твоя случай. „Евнух“ ми се струва доста по-подходящо. Което не ми пречи да ти се радвам и да те чувствам по-близък от всички останали. В духовен план. Единствено с теб мога да проявя истинската си същност. Да бъда себе си. Единствено с теб не играя никакви роли. Не ми се налага, просто! Зная, че ти всичко ще ми простиш. Зная, че си готов на всичко за мен. Зная, че ме обичаш точно такава, каквато съм!

Ето как се превърнах в евнух. Когато слаб мъж се влюби в силна жена, той има много за губене. Когато тя пожелае да го превърне в евнух, може да използва само с думи...

РАЗХОДКА С ЛОДКА

Уинстън се намести удобно в креслото на капитана. Кабината за управление имаше полусферична, напълно прозрачна форма, която осигуряваше видимост на 180 градуса по хоризонтала и по вертикалa. Под тях беше Париж.

Обичаше да приземява дирижабъла си сам, под вешкото ръководство на главния пилот. Ромбовидната емблема на „Рено“ постепенно се уголемяваше пред тях, докато не зае цялото пространство в илюминатора.

— Дирижабли Рено, тук Уинстън Глоуб, потвърдете разрешение за кацане.

— Уинстън Глоуб, тук Дирижабли Рено, потвърждавам. Край.

Огромната емблема бавно се завъртя покрай тях около оста си. Точно зад нея беше площадката за кацане. Виждаха се костюмите на служителите от комитета по посрещането и светкавиците на папараците.

— Появата на дирижабъл от облаците иззад емблемата сигурно е зрелищна гледка — усмихна се Уинстън.

Въжетата бяха завързани, кабината — спусната.

Поздравления, фотографи, автографи, светковици, тълпа. В асансьора цареше пълна тишина.

— Днес е голям ден за френското въздухоплаване — тръбяха медиите. — Първият свръхлуксозен и екологично чист дирижабъл обиколи света. Нула емисии — нула разходи — това е слоганът на богатите!

Скучна пресконференция. Петзведен хотелски апартамент с още по-скучна гледка към целия град. Не можеше да се сравнява дори с един процент от това, което всеки ден наблюдаваше през прозрачния под на новото си жилище.

Имейли, ес-ем-еси, вана, шампанско, лимузина, ресторант, вечеря, разговори, автографи, комплименти, сън.

Отлитането беше дори още по-зрелищно от кацането. Събрала се беше огромна тълпа върху площадката. Виждаха се хора и по покривите на съседните сгради.

— Мога да поема управлението оттук, ако ми позволите, сър!

Уинстън отстъпи на капитана пилотското място. Запали пурата. Облаците покриха всичко. Издигаха се над града. Усети тиха вибрация в корпуса. Перката се задейства. Компасите отчетоха смяна в курса.

„Преди лазеше по земята, приятелю — каза си той. — А сега небето е новият ти дом!“

Вратите на пилотската кабина се затвориха зад него. Реши да прочете някаква книга, докато се носеха над океана. Поръча си любимия специалитет за вечеря. Загаси пурата с отвращение. Чакаше го дълъг, изпълнен с приятни емоции живот, който беше заслужил напълно! Нямаше смисъл да го скъсява с пущене!

SHORT STORY

Виж, Дес, едва ли ще разбереш всичко, което искам да ти кажа. Знам, че така по имейла звучи малко детински и страхливо, но аз съм готов да потвърдя думите си в истинския живот. Няма друг начин да се свържа с теб. Конфискуваха ни джи-ес-емите от съображения за сигурност, забралиха ни достъпа до интернет и затвориха телефонните кабини. Казват, че се готвело нападение, скоро връхлитат бури. Страхуваме се, че Те ще дойдат с бурята...

Докопах се до компютъра на командира — единствения достъп до интернет за комуникация с щаба. Почиствам кабинета му, влезе в тоалетната и имам само няколко минути, за да ти напиша това писмо... със сигурност ще ме накажат, защото навсякъде има охранителни камери, АЗ ПРОНИКНАХ В ЩАБА, ДЕС! Извинявай за всичко, което направих, държах се като глупак, защото те обичам... Ето, казах го! Какво пък, може би няма да мога да ти го кажа на живо. Пиши ми... Все някога ще ти отговоря... Трябва да вървя!

М

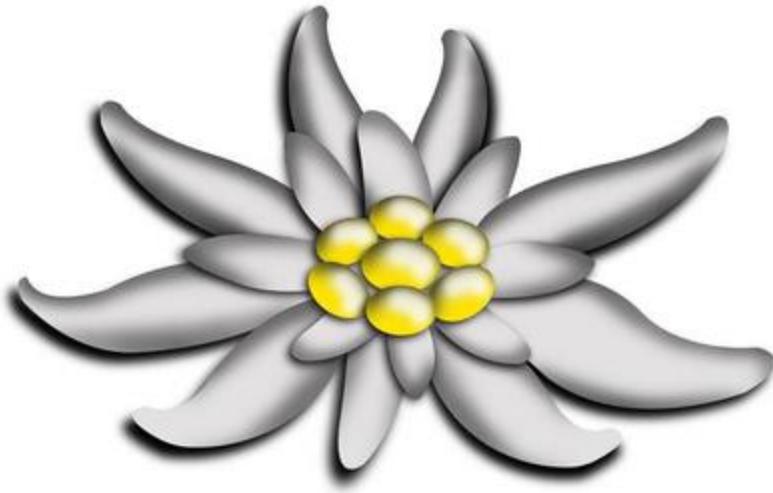
Няколко секунди по-късно системата задържа това писмо, защото не носеше електронния подпис на командира. Всички маршируваха голи отвън — в бурята, заради Миро. Вечерта го биха. На сутринта го затвориха в карцера за 28 дни. Два дни по-късно той издъхна от раните си.

Деси го намрази, защото никакъв не се обади цели три години. Дори не й писа писмо! Вече можеше да избира само между Наркотиците, Смъртта и иван. Избра иван.

АКО БЕШЕ ТУК, ПРИ МЕН...

*Щях да извадя мента
От хладилника
И с леден език
Щях да те обходя цялата
Щях да вдишвам
После да издишвам
Топло-студено-топло-студено
Докато изгубиши края
С грапав език
Върху зърната
Твърди като копчета
Намокрени от устните ми
Щях да проникна в теб
Много бавно
Докато задърпаши тялото ми
Като хлапе
Новогодишен подарък
Тихо щях да им говоря
На потните коси
Върху гърба ти
Нежно щях да ги целувам
Ако беше тук, при мен...*

ЕДЕЛВАЙС

Високо, високо горе в планината, из трудно достъпните чукари
расте Еделвайс — вечно зеленото цвете. Листата му са бели, чисти като
росата и пухкави като снега. Хората го боготворят не само защото е
красив.

Подсъзнателно те знаят, че магическото цвете крие в себе си
частица от красотата на Божественото Творение. Домът му е там,
където земята и небето се срещат, а човешки крак стъпва рядко.

По тези негостоприемни места понякога кацат небесните ангели.
За да са по-близо до хората. Оттам те наблюдават страданията на
човечеството и плачат. Събират сълзите си в шепи, за да лекуват с тях
мъките на болните и да облекчават съня на нещастните.

Случва се обаче много, много рядко, измежду деликатните
пръсти на небесното същество да се промуши някоя сълза. И да
докосне земята. На това място се ражда Еделвайс — вечно млад като
любовта и приказно красив — като радостта.

Мине ли човек оттам, той неизбежно спира запленен. У всеки от
нас живее ангел небесен, който разпознава себе си в изящното цвете.
Но ние рядко даваме път на духа. Предпочитаме да служим на
материята.

Там, далеч от хорските очи, твърде лесно се поражда алчността. У пътника се буди желанието да откъсне цветето и да го пази само за себе си. Отнемеш ли Еделвайс от естествената му среда, той умира. Превърнеш ли го в хербарий, все едно да препарираш Любовта. Тя има смисъл само, когато е жива. И ние знаем това. Дълбоко в себе си го знаем.

Но има случаи, когато пътникът е толкова отчаян от стремежите на плътта и толкова влюбен, че откъсва вечно зеленото цвете и го подарява на своята любима. Друг пък, загубил планинските пътеки и уплашен за живота си, е готов да го сложи в устата си, за да го изяде — да запълни с нещо стомаха, да утоли жаждата поне малко.

Много рядко ангелска сълза докосва земята. Изядат ли райското цвете, ако успеят да се върнат у дома, тези хора претърпяват странна метаморфоза. Някои от тях проглеждат в мислите на околните, други започват да виждат в бъдещето, трети се научават да лекуват с допир. При всички случаи животът им се променя изцяло. Превръща се в страдание в името на човечеството.

Ангелите са съвършени същества, те могат да понесат това. Но хората не са. На хората им идва в повече. Ето защо, никога не посягайте към небесното цвете и никога, ама никога не го слагайте в устата си, освен ако не искате да разберете пълното значение на думата „съ-страдание“.

РАЗГОВОР С АРХАНГЕЛА

*Бушуваше се океанът
Красив за боговете
За смъртните опасен
Притихнал бе човекът
Там до бреговете
С поглед ясен*

Ето го и него — носът над Атлантика. Последното парче земя. Finsterre... Краят на света. Поклонникът седна. Целуна тояжката и внимателно я постави до себе си. Десетки метри по-надолу стихията налиташе върху брега, но след всяка следваща вълна скалите се подаваха все по-високо над водата. Имаше отлив. И Луната горе, устремена към хоризонта, дърпаше морето след себе си.

Какво ли не преживя по Пътя! Мускулите му заякнаха като корабни въжета. Ръцете и врата му се опекоха на слънцето и вятъра в планините. Мазолите му станаха твърди като кост. Вече нямаше нужда от сандали — можеше да стъпва бос върху острите камъни. А и сандалите му отдавна бяха скъсани...

Притихна, заслушан в прибоя. Потъна в спомени за разбойниците, които се опитаха да го убият. За вълците, които се опитаха да го разкъсат. Благодари в сърцето си на монасите, които го подслониха и на рицарите, които го защитиха. Извади индулгенцията, връчена му от епископа в Сантиаго. Целуна я. Скри я обратно в пазвата — близо до сърцето.

Загледа се в безкрай. Самотен остров воюваше с ветровете недалеч от брега. Мъртвите течения сякаш отмиваха болката, натрупана в ставите му. Облекчаваха умората, събрана по Пътя. Един голям гущер излезе изпод камъка до него. Огледа се. И влезе обратно. Такива като него идваха често тук. Окъсани и дрипави. Млади и стари.

Поклонникът стана, приближи бездната и запрати тоягата в небитието. Повече нямаше да му служи. Свършила си беше работата. Гонила беше кучетата. Плашила беше бандитите. Подпирала го беше по стръмните пътеки назад, в планините, където се срещнаха за пръв път. Където тя избра него, за да я пренесе до Великото море. Сега бяха свободни от задълженията си един към друг. Всеки трябваше да продължи по Пътя си сам.

Отправи молитва на благодарност към небесния Закрилник затуй, че го беше опазил жив. Благодари Mu за безценните уроци и напътствия, за прекрасните съвети. Архангел Гавраил — Вестителят, Пазителят на небесните тайни, Повелителят на Луната и Водата беше негов приятел и защитник от малък. Често разговаряха с думи прости и ясни — тъй, че дори той, неукият, да може да Го разбере. Понякога в съня му се явяваше, но понякога и буден Го слушаше да говори с езика на Любовта. Помагаше му в беда. Утешаваше го в трудни моменти.

Поклонникът вярваше безпрекословно в Гавраил. Искаше му се тъй добре да познава и Бога. Затуй беше тръгнал по Пътя. А ето, че се намираше в самия му край и Бог продължаваше да бъде невидим за него. Загледан в Луната над откритото море, поклонникът каза:

— Гавраиле, тук ли си?

— Няма по-подходящо място за среща с мен. И по-подходящ начин от благодарността. Винаги, когато погледнеш към небесата, аз поглеждам обратно към теб. Защото ние никога не сме били разделени. Тук съм. Говори.

— Знаеш, тръгнах по Пътя в търсене на Бога, а ето, че вече съм в края му и никъде не Го виждам. Искам да ти задам един въпрос.

— Още преди да си ме питал, аз ще ти отговоря! Защото Господ е моята сила и Той живееечно у теб, както у мен. Ти отдавна вече го виждаш. Дори сега Той е пред очите ти в целия Си блъсък, но може би все още не знаеш това. Питай. И ще разбереш.

— Вярвам безрезервно в Теб, Гавраиле! Винаги си ме подкрепял и закрилял, за което съм Ти безкрайно благодарен! Но намирам Бог за твърде далечен. Искам да те питам, щом вече сме изградили връзка, щом познавам толкова могъщо същество като Теб, което може да мести огромни маси вода пред очите ми далеч към хоризонта, щом толкова блестящо светищ, тъй че всеки път да мога да те виждам, повдигна ли взор към небесата, щом е тъй, не ми ли стига в краткия живот, отреден ми тук, на земята, да се осланям единствено на Теб? Да отправям молитвите си само към Теб? И да не занимавам Бог с тревогите си, защото Той е твърде непонятен за мен, а Ти си ми толкова близък и сърден другар?

— Скъпи човече! Братко мой! Ангеле небесен! Мога да премествам водните маси и да светя в небето, защото аз съм светилото и аз участвах в създаването на водата. Всеки прилив и отлив на великия океан, който виждаш с очите си, е едно мое вдишване и едно мое издишване. Но чуй това, което ще ти кажа. И го запомни добре!

— Слушам, целият съм в слух! Напрегнати са сетивата ми до край за скъпоценната Ти мъдрост!

— Последният път, когато Господ издиша, Той създаде Вселената. И всичко в нея. С последното си дихание Той създаде теб и мен. Рано или късно, Той ще ни приbere обратно при себе си — там, където принадлежим. И в Космоса ще има ни звук, ни светлина. Но преди това ще минат милиони години и ти вече няма да си тук, за да го видиш с очите си. Не и във формата, в която разговаряш с мен сега. Аз вдишвам и издишвам всеки Божи ден. И всяка нощ изгрявам в небосклона. Затуй трябва да отправяш молитвите си към Бога. Защото колкото по-къси са денят и нощта в сравнение с Вечността, толкова по-

сilen ще да бъде отговорът на молитвата ти, отправена директно към Източника...

Очите на поклонника се насълзиха. Плачеше от любов и благодарност. Значи усилията му не бяха напразни! Значи ненапразно кожата му беше почерняла от слънцето и нозете му се бяха превърнали в копита. Колкото и рани да бележеха тялото му, колкото и болка да прикриеше дрехата му още, всички те щяха да са недостатъчни за великата отплата, която получи.

— А ти, защо се усъмни? — прошепна гласът от морето.

Задуха вятър. Луната се скри зад гъсти облаци. Стана тъмно и студено. Поклонникът тръгна обратно към сушата. Наблизо имаше рибарско селище. Чакаше го дълъг път обратно към вкъщи. Трябваше да си намери място, където да преспи тази нощ, да събере сили, да отдъхне. Преди да поеме обратно по Пътя.

ПОМНИ, ЧЕ СИ БЕЗСМЪРТЕН!

Помни, че си безсмъртен!

Помни, че си безсмъртен във всяка твоя мисъл

И във всяко твое дело също помни,

Че си безсмъртен!

В намеренията си го прилагай

Във въображението си го налагай

Затуй, че огънят реката го души,

Но питам: кой ще пресуши реката?

Сънцето ли?

По-младото от Теб?

Помни, че си безсмъртен!

Във всяко твое дело

И във всяка твоя мисъл

Помни,

Че си безсмъртен!

ПРИКАЗКА ЗА ХАНС, КОЙТО ЗАДАВАЛ ПРЕКАЛЕНО МНОГО ВЪПРОСИ

Живял някога, преди много, много години, един мъж на име Ханс. Имал ферма и изкарвал прехраната си с честен труд. Не бил богат, но бил щастлив. Не му липсвало нищо, за да живее спокойно. Имал жена, която го обичала и двама добри синове.

Веднъж, когато се приbral у дома след дълъг и уморителен ден на полето, той видял седнала на масата у тях възрастна жена, цялата облечена в черно. Помислил си, че може би е някоя просякиня, дошла да търси храна и тъй като домът му винаги бил отворен за бедните, вместо да се ядоса, зарадвал се и налял по чаша вино.

Но жената не била просякиня. Тя била Смъртта. Казала му, че посещава неговата къща, за да отведе един от членовете на семейството му. Щяла да се върне следващата вечер, точно в полунощ и да прибере този, когото Ханс изберял. После изчезнала.

Върнали се синовете на Ханс, дошла си и любящата му съпруга — уморени, но доволни от ползотворния ден, изпълнен с труд и любов към земята, която обработвали с гордост. Както всяка вечер седнали да вечерят заедно, но както никога дотогава, вместо да ги развеселява с вицове и смешни случки от младините си, през цялото време Ханс бил тъжен и умислен. Кого можел да избере? По-малкия си син? Никога. Обичал го повече от всичко на света! По-големия? Него също не. Не можел дори да помисли за подобно решение. Родителите не бива да надживяват своите деца! Оставали само жена му и той самият. „Ако Смъртта се беше явила на жена ми, тя нямаше да избере мен“ — помислил си Ханс. И твърдо решил да пожертва себе си, щом нямало друго спасение.

Минала нощта, настъпил денят преди съдбоносната вечер. През цялото време Ханс не откъсвал очи от своето семейство. Искал да се полюбува за последно на всеки миг, който им оставал заедно. Още преди смрачаване Ханс тайничко написал завещанието си и го скрил в шкафа с бельото. Рано или късно щели да го намерят. Простил се с вятъра, с полето, с нивите, със слънцето и с птичите песни, които толкова много щели да му липсват.

Дошла нощта, дошло и времето всички да си лягат. Но Ханс не можел да заспи. Любил съпругата си както през медения им месец — като за последно. Тъкмо се отпускал в нервна дрямка, когато настъпил уреченият час и в стаята му отново се появила Смъртта.

— Е, кого избра? — попитала черната гостенка. Съпругата на Ханс не можела да я чуе, нито даолови присъствието ѝ.

— Вземи мен — отвърнал Ханс твърдо и на висок глас.

— На кого говориш, скъпи? — пробудила се жена му и го прегърнала нежно през кръста.

— Няма нищо, мила — казал ѝ той. — Просто сънувах кошмар — целунал я по челото и издъхнал кратко в обятията ѝ.

Понеже Ханс бил водил само добър и благочестив живот, Смъртта повела Душата му директно към Рая. По пътя Душата на Ханс запитала Смъртта:

— Защо бе нужно това? С какво заслужих да ме лишиш от живота и от хората, които толкова много обичах?

— Сам избра себе си. Аз само изпълнявам наредждания. Малко хора имат твоя късмет да избират — отвърнала му хладно Смъртта.

Пристигнали в Рая, но Ханс дори не забелязал прекрасните градини, снежно-белите ангелчета и райските химни, които се носели във въздуха, ухаещ на рози. Вместо това, той пожелал да се срещне Върховния Създател на видимия и невидим свят. Искал да говори с Главния. Поискал аудиенция с Бог.

И Господ Бог, всеблаг, всевиждащ, премъдър и милостив, разбира се, не можел да откаже молбата на смиренния християнин.

— Бях млад, Боже, смъртта почерни дома ми безмилостно като слана, която попарва нивята сутрин. Защо? — извикала душата на Ханс право в лицето на прастария и прамъдър Бог.

— Откакто Се помня тя не върши нищо друго, освен да носи нещастие и да прибира души — отвърнал му отегчено Господ. — Помисли си какво би станало, ако хората не умираха. Виждам упрек в очите ти, но не вини Мен. Просто ти е дошъл редът.

— Прекланям се пред твоята сила и мъдрост, Боже, но нали ти си Господарят на този свят? Защо не спреш злото и несправедливостта навред по земята? Едва ли не искаш да го направиш, тъй като зная, че Ти си безкрайно милостив и за Теб не е присъща подобна зла воля. Не е възможно, също така, да искаш да го направиш, но да не можеш, защото Ти си съвършен и за Теб няма нищо непосилно. Съвсем недопустимо е да не искаш и да не можеш едновременно. Та ти си Бог! В такъв случай, дали съществуваш изобщо? Коя е истината? Пропускам ли нещо?

Като чул тези думи, Господ Бог силно се разгневил:

— Как смееш да поставяш под съмнение Собственото Ми Съществуване!?

Разтресло се цялото небе от гръмовния Му глас и задухали мощните ветрове. В Рая за пръв път от незапомнени времена настъпила нощ.

Ханс бил запокiten на дъното на Ада за оскърбителните си думи. Посрещнал го лично Дяволът с усмивка на уста:

— Отдавна не бях имал толкова интересен гост като теб — рекъл му Той. — Ти току-що успя да вбесиш най-големия Добрjak във Вселената. Повярвай ми, Той много рядко изпада в подобно настроение! Максимум веднъж на един милион години, но никога досега не се е случвало човек да го ядоса така.

— Е, Теб едва ли ще те накарам да вършиш добрини, но кажи ми, Принце на мрака, поне Ти можеш да отговориш на въпроса ми, защо Бог допуска злото на земята? Сигурно заради Теб? Ти си много силен и много зъл, но защо тогава Ти допускаш доброто на земята? Макар и не пряко, това е проява на добра воля от твоя страна, не мислиш ли? — запитал го Ханс.

Замислил се Дяволът над този въпрос. Плъзнал погледа си по широкия свят и видял милиони хора да живеят щастливо. Да, някои от тях умирали, но други се раждали и накрая се помнело само доброто. Нито чумата, нито войните можели да променят това. Решил да помоли Господ за съвет как да отговори на въпроса на Ханс. Ала Създателят бил още сърдит. Затворен в недостъпните си покой, Той не искал да говори с никого. Рогатият не можел да обясни на Ханс, че просто така е устроен светът. Та нали двамата с Господ го били създали според собствените си разбирания!

Дяволът дълго време мълчал и накрая решил, че мястото на новодошлия не е в Ада — сред ужасните мъки на грешниците. Заточил го в Бездната — изгубена земя, която нямала край и в която времето не течало. Там изпращали на заточение всички души, които задавали прекалено много въпроси. Те търсели Пътя в мъглата, но никога не го намирали. Единственото, което им оставало, било да скитат отчаяно и да се измъчват от собствените си въпроси. А тъй като в Бездната нямало време, не можем да кажем, че душите скиталиечно. Те просто изчезвали, мъглата ги поглъщала и толкоз.

Там се преселила и душата на Ханс. Но преди да направи първата крачка, Ханс помислил малко и решил, че не можеш да прекосиш Безкрай. Не можеш да извървиш Нищото. Затова той седнал удобно и въобще не помръднал от мястото си. Не седял дълго, тъй като в Бездната нямало време, но не се и загубил като другите души. Той поне знал къде се намира: на мястото, от което е влязъл. В началото на Безкрайността и в края на Вечността. Оттам започвала Бездната. Наказанието му нямало никакъв смисъл.

И в следващия миг Ханс се надигнал с вик в леглото, вдишвайки от познатия мирис на родния дом.

— О, Боже! — изпищяла жена му. — Какво става с теб? Беше толкова блед и студен! За миг се уплаших, че си умрял!

— Нали ти казах да не се притесняваш — отвърнал ѝ Ханс. — Отново сънувах кошмар. Много глупав кошмар.

Обърнал се на една страна и заспал блажения сън на праведния човек.

**ДНЕВНИЦИТЕ НА ПОХОТЛИВИЯ
МИЛИОНЕР**

ЗА ЖЕНИТЕ И ПАРИТЕ

Нека обясня каква е връзката между богатството и жените. За повечето от вас тя сигурно е правопропорционална. И знаете ли защо? Защото никога не сте имали истинска жена или истинско богатство до себе си. Дори тези, които живеят в изобилие! Казвам го от личен опит. Познавам повече богати самотници, отколкото самотни богаташи. Каква е разликата? Ами, богатството е състояние на ума, ето каква! Извинете ме за „клишето“, но не точно блясъкът на златото е онова, което привлича дамите. Привлича го блясъкът в очите, а той е само бегло отражение на блясъка в душата! Още едно „клише“ в кавички, но, хей, дори не си въобразявайте, че можете да използвате тази паразитна думичка преди да сте овладели в дълбочина изисканата елегантност на френския език, OK?

Накратко, парите не могат да направят един мъж попривлекателен за жените. Парите са само атрибут, аксесоар, като скъпия часовник. Дебелата банкова сметка е предимство, но не и достатъчно условие, за да се превърнеш от похотлив милионер в задоволен похотлив милионер. Това, което привлича жените, е благосъстоянието на мъжа, изразено чрез неговото самочувствие. Истината е, че повечето мъже със скромни доходи ще подминат жената на мечтите си по улицата, защото *вярват*, че не я заслужават! Това няма нищо общо с парите.

Можеш да изльчваш аурата на богатството дори когато си материално ощетен, но не можеш да си материално ощетен, когато изльчваш аурата на богатството. Когато си богат по душа! Ако обичаш себе си достатъчно, за да повярваш, че заслужаваш тази жена, тя ще бъде твоя. Независимо от нулите в банковата ти сметка. Нулите са само резултат от приноса ти в играта на благополучието — една от многото награди за самоуважението, което си дръзнал да си позволиш!

ЗА ПЪРВИЯ МИЛИОН

Повечето хора дори не желаят да говорят за първия си миллион. В съвременното общество на култ към недостига това е нормално. Нормално е да мразиш богатите. Вие какво? Да не мислите, че само бедните имат привилегията да мразят богатите? Бедните нямат никакви привилегии! Казвам ви го от личен опит! А богатите повече от всички хора на свeta мразят себеподобните си. Влюбени са в чувството си за вина. Неслучайно в САЩ върлува страхотна омраза към богатите. Да, американците обичат парите, но мразят хората, които ги притежават. Мразят ги дори повече, отколкото на Балканския полуостров. Защо мислите, че е така? Защото се съредоточават върху парите като крайна цел, а не като средство за реализация на най-смелите си мечти.

Още на 16-годишна възраст разбрах, че без пари човек е абсолютно безполезен. Не само за себе си, но и за другите. Дори, бих казал, вреден. Точно така, бедността не е порок, но бедният е вреден. Вреден е за здравето си, защото яде некачествена храна, не си купува лекарства и не ходи на лекар, вреден е за приятелите си, защото не може да им помогне в труден момент, вреден е и за човечеството, защото мислите му са съредоточени в това как да плати сметката си за ток, а не как да изобрети ваксина срещу рака. Примерно. Знаете ли колко гениални учени са умрели в бедност? Един от тях беше баща ми. Нека ви разкажа повече за него. Така ще хвърля светлина и върху произхода на първия ми миллион.

Той беше отаден на науката. Погълнат от експериментите в лабораторията, баща ми забрави да се грижи за себе си и това му коства живота. Много преди да умре забрави да се грижи и за семейството си. Няма да забравя дългите зимни нощи, в които с майка ми треперехме от студ под родопските одеяла, защото нямаше кой да плати сметката за тока и парното. Няма да забравя и консервите, които убиха баща ми. Ядеше само копърка, за да има пари за скъпите западни трудове, да поддържа абонамента си за скъпите научни

списания. Заплатата му на научен сътрудник към БАН стигаше колкото за въпросните абонаменти, за наема и за консерви. Долнопробната храна го уби.

Малко преди реформата с колегите му бяха по пътя на революционно откритие в медицината. С майка ми търпяхме несгодите, защото вярвахме, че имат цел. Един ден името на баща ми щеше да се прочуе по цял свят, а изобретението му щеше да помогне на хиляди хора да си върнат зрението. Най-после щяхме да сме богати, да пътуваме в чужбина, да ни уважават в обществото. Мислехме, че бедността има някаква цел. Тогава разбрах колко важна е науката и колко безцелна е бедността. Дори да направиш революционно откритие, трябва да имаш пари, за да го патентоваш. Малко след реформите закриха лабораторията на баща ми поради липса на финансиране. Други хора си присвоиха резултатите от неговия труд. Патентоваха изобретението му и го продадоха в чужбина, а ние с майка ми наследихме само дългове.

На смъртния си одър баща ми разбра, че е живял като глупак, въпреки могъщия си интелект. И ме накара да се закълна, че няма да повторя неговите грешки. „Човек трябва да помисли първо за себе си, преди да успее да помогне на другите“ — каза ми той. И си отиде от този грешен свят.

Така се озовах в положението на 16-годишен полусирак, който трябваше да издържа майка си и да плаща дълговете на баща си, още преди да е навършил пълнолетие. Имах остра нужда от пари, при това много и то — СЕГА! Здравословното състояние на майка ми се влошаваше с всеки изминал ден. Непрекъснато си бълсках главата как да изкарам някой лев, защото парите от стипендията и нейната пенсия по инвалидност не бяха достатъчни дори, за да се храним добре. Продължавахме да вредим на себе си в безизходицата и положението ставаше все по-зле.

Имах купища идеи за бизнес, но не можех да регистрирам фирма, защото нямах паспорт и, разбира се, нямах пари за адвокат. Прекарвах дните в учене за кандидатстудентските изпити, а нощите — в дежурства като санитар в местната болница. Там с очите си видях как ежедневно немотията отнема своите жертви — болницата нямаше пари за скъпите, неотложни операции, нямаше дори за парно през зимата, а пациентите нямаха пари за лекарства. Резултатът се измерваше в

трупове, в стотици пропилени човешки съдби: музиканти, които никога нямаше да зарадват света със своето изкуство, артисти, които никога нямаше да се качат на сцената, студенти, които никога нямаше да завършат, мъже и жени, които никога нямаше да срещнат своята половинка и да създадат поколение. Защото не им достигаха пари за лекарства!

Тогава се заклех, че няма да позволя на бедността да отнеме и моя живот. Нямаше да ѝ се дам толкова лесно! Бях готов на всичко, за да изляза от омагьосания кръг. Когато човек е изправен пред стената и няма какво да губи, той става упорит, амбициозен. Не спира пред нищо. Готов е да поsegне и на чуждото, ако се наложи, за да оцелее. Или се предава и губи малкото, което му е останало. Среден път няма. За мен най-решаващ беше денят, в който прибраха мама в дома за възрастни хора с увреждания. При едно от посещенията ми в стаята ѝ видях мишка да се храни от все още недокоснатата ѝ храна. Трябаше на всяка цена да я измъкна от тази кочина, пълна със зарази!

Прибрах се разстроен в студентското общежитие. Добре, че бяха общежитията, защото вече не можехме да си позволим наема на общинското жилище, което се полагаше на баща ми, докато беше жив. Вече бях студент първи курс по медицина, но докато завърших и започнеш да практикувам щяха да минат години, а дори в медицинската практика не виждах спасение. Тогава месечната заплата на един лекар се равняваше на 80–90 долара!

Замислих се, че парите не идват с вята. Техен източник са другите хора. За да ти дадат част от парите си, трябва да им дадеш нещо, от което се нуждаят. За да ти дадат ГОЛЯМА част от парите си, трябва да им дадеш нещо, от което СИЛНО се нуждаят. Но какво притежава един студент, с майка инвалид и починал баща, от което другите хора да имат нужда? Нищо, освен тялото си! Замислих се дали да не продам някоя „част“ — бъбрек, например. В крайна сметка, човек може да живее с един бъбрек. Но парите, които се предлагаха на черния пазар за такива „стоки“ тогава бяха малко, а нелегалните операции — твърде опасни. Не, баща ми беше жертввал тялото си за медицината и аз се заклех да не повтарям неговите грешки! Оставаше ми само един избор — да изльжа хората, че притежавам това, което им трябва.

В ранните години на „демокрацията“ едни хора натрупаха пари, като излъгаха други хора, че ще им плащат високи лихви. После разни хора излъгаха с приватизацията. После трети излъгаха, че ще направят политически реформи, а четвърти обещаха да „оздравяват“ предприятията. И излъгаха. Тогава населението все още имаше спестявания и не знаеше какво да ги прави. Но мошениците знаеха какво да ги правят. На пазара цареше дефицит на стоки и услуги, а най-големият „актив“ в ранните години на „демокрацията“ се оказа лъжата.

В началото бяха лекарствата. Стажът в болницата ми осигуряваше достъп до хора с тежка диагноза и добри спестявания, които се нуждаеха от скъпи лекарства. У нас все още нямаше кой да им ги осигури, дори да можеха да си платят законно. Започнах да събирам пари от тези нещастници с обещанието, че ще им предоставя нужните медикаменти, внос от чужбина. Разбира се, това трябваше да си остане между нас. Фалшифицирах какви ли не разрешителни за внос и различни сертификати, за да мога да оправдая измамата. Лъжех, че познавам богати фармацевтични компании на запад, основани от известни лекари, които помагат на хора в тежко положение от бедстващите страни. Вярваха ми, защото баща ми беше учен и преди реформите понякога го изпращаха в командировки отвъд Желязната завеса. Търсенето беше огромно и списъкът с „поръчаните“ лекарства растеше. За да печеля време лъжех, че трябва да „запълним квотата“, преди да направим заявка. Това ги караше да „поръчват“ още неща, дори такива, от които нямаха нужда в момента, като аспирина на „Байер“, само и само да напълним „квотата“. За „каталог“ използвах един стар немски справочник за лекарства, открит в чекмеджето на баща ми.

Никога няма да забравя вечерта, в която се прибрах в общежитието с равностойността на девет хиляди долара в брой. Не можех да повярвам на късмета си! Бях открил „златната мина“ — казваш на хората, че имаш това, от което се нуждаят и им взимаш парите веднага! Без излишни въпроси! Това беше „най-успешният“ ден в болницата и вече трябваше да действам, защото недоволството от забавената „пратка“ растеше. Беше въпрос на време пациентите да се разприказват пред лекарския персонал. Вече имах средства и това променяше нещата. Можех да си купя още време. За целта подкупих

един от преподавателите във факултета да ми предостави част от „бракуваните“ вносни лекарства, които вече така или иначе се продаваха на черно в страната. Така осигурих реалната „доставка“ на част от „поръчаните“ медикаменти и доверието в мен се повиши. Както и количеството на паричните потоци.

Накрая стигнах момента, в който всички средства за отлагане бяха изчерпани. Имах равностойността на близо сто хиляди долара в брой и никакво доверие в местната валута, нито в банките, които скоро щяха да фалират. Затова сложих парите в една туристическа раница и офейках. Обмених ги по морето срещу валута на твърде неизгоден курс, който имаше предимството, че не ти задават никакви въпроси. Накарах един познат в чужбина да регистрира банкова сметка на свое име, преведох му парите и офейках от страната. Няколко дни по-късно разбрах, че са ме обявили за национално издирване. Щяха да минат години, преди да стигнат до мен! С мяя познат се бяхме разбрали да получи 20% от сумата, ако ми напише поименен чек, който можех да осребря в почти всяка европейска банка. Тогава се научих как да използвам алчността на хората срещу тях. Обещах му половината, ако изтегли парите лично и ми даде другата половина в брой. Немските власти го задържаха няколко седмици, след като вече имах анонимна банкова сметка в Швейцария и все още бях на свобода.

Потопен в изобилието на западния свят, аз започнах да „проглеждам“ за всичко, от което се нуждаеха хората в България. Рано или късно българите щяха да заприличат на местните — затънали в дългове и изтерзани от работа, но тогава все още нямаха дори елементарни неща, като свестни автомобили и добре платена работа. Ето как отново започнах да обещавам на сънародниците си това, от което се нуждаеха най-много: високи доходи и „западен“ стандарт на живот. Регистрирах фирма за трудово посредничество и наех един от бившите ми колеги в университета за мой „представител“ у дома. Работата му беше да провежда интервюта за работа и да събира капаро от квалифицирани специалисти за „обещаваща кариера“ в чужбина.

Нямате представа колко наивни са най-интелигентните хора! Готови са да ипотекират жилищата си и да заложат спестяванията си срещу шанса да получат работа и достойно заплащане, комплект социални осигуровки и работна виза. Но аз вече знаех до какво води алчността и не се поддадох на изкушението да взема максималното,

което можех, от тези хора. Целта ми беше да натрупам дълъг списък от „кандидати“ за кратко време, срещу половината от първата им, хипотетична, работна заплата в чужбина. Така, вместо да работя 900 месеца като високоплатен служител „на запад“, аз просто събрах половината въображаеми заплати на 1800 отчаяни лекари, преподаватели, инженери и технологии, които никога нямаше да помиришат дори работна виза. Средствата инвестирахме в разрешителни за строителство, които използвахме, за да събираме капаро срещу апартаменти „на зелено“. „Продавахме“ ги евтино и забогатявахме бързо. Моят човек в България го арестуваха, но и двамата вече бяхме милионери, а паричките стояха на сигурно място в Швейцария.

Междувременно бях започнал абсолютно законен бизнес с износ на употребявани автомобили за България. Както знаете, в началото на прехода у нас хората се нуждаеха от абсолютно всичко, включително и от качествени коли западно производство, които европейците буквально изхвърляха на безценица по автокъщите, а моите сънародници разграбваха срещу 5–6 пъти по-висока цена — заради липсата на адекватно предлагане у нас и заради множеството митнически формалности в началото. Тъй като вече разполагах с капитал, не ми беше проблем да им осигуря това, от което се нуждаят. Този път — наистина.

Нещата вървяха по мед и масло. Настаних майка ми в комфортен мезонет в покрайнините на София, осигурих й издръжка като на кралица и редовна визитация от частен лекар плюс денонощна грижа от частна медицинска сестра. Всеки месец числото в банковата ми сметка растеше. Автовозите се връщаха празни от родината и „гладни“ за още. Бизнесът се развиваше прекрасно и животът беше хубав, но продължителното изгнаничество беше започнало да ми втръсва и аз копнеех да се върна у дома. Исках отново да бъда свободен да пътувам и бях готов на всичко, за да изляза на чисто, да обърна нова страница в живота. Да платя дълга, който бях натрупал пред обществото. Реших да го направя в деня, в който получих новината за ареста на моя „съдружник“ в България. Наех адвокат, който познаваше правилните хора на правилното място и получаваше тъст хонорар, за да придвижва рушветите до правилните ръце.

След няколко телефонни разговора ми се изясни, че ако се върна и поема солидарна отговорност за съучастие в общото обвинение по присвояване чрез измама, ако си призная всичко и ако сътруднича на властите в разследването, плюс малък рушвет в рамките една десета от парите, които бях натрупал през последните две години, най-вероятно ще се отърва само с условна присъда и солена глоба. Откажех ли да го направя, моят „съдружник“ щеше да се разприказва и съвсем скоро цяла Европа щеше да отеснее за мен, а правораздаващите органи на запад, както знаете, не са толкова говорчиви и отстъпчиви, колкото бяха българските по онова време. Накратко, това беше последният ми и единствен шанс да се прибера у дома и да започна „на чисто“.

За съжаление, адвокатът ми се оказа измамник и съвсем скоро се озовах в положението на арестант с надвиснала заплаха от десетгодишна ефективна присъда, запориране на банковите сметки, конфискуване на цялото имущество и над сто miliona лева глоба. Добре че съдиите си оставаха подкупни и без помощта на посредник. Направих пълни самопризнания и получих възможността да подпиша сделка с условна присъда срещу окончателния размер на наложената ми глоба.

Казват, че човек не знае какво печели, когато губи и че съдбата обича смелите. Прави са! Подписах споразумение, с което позволявах на държавата съвсем законно да ме разори. Нямах намерение да прекарам младостта си в затвора. Точно тогава у нас започна масовият фалит на банки и хиперинфляцията. С всеки изминал ден стойността на глобата ми в левове се топеше, а валутните ми спестявания на запад си стояха абсолютно непокътнати и дори се олихвяваха. Можех да си позволя да чакам, защото даже лихвите по глобата не представляваха проблем при тези условия. Инфляцията ги изпреварваше в пъти. Ето как в началото на 97-ма година, когато хората се редяха на опашки за хляб, аз бях абсолютно свободен, напълно реабилитиран от закона и нечестно богат!

ЗА ИСТИНСКОТО БОГАТСТВО

Истинското богатство не се измерва в пари. За „клишетата“ сме се разбрали. Измерва се в самочувствие за изобилие. Колкото повече, толкова повече! Това се отразява и на осанката, и на дрехите, които носиш, на маниера, по който говориш. Само глупаците парадират със своето богатство. Умниците го използват, когато им потрябва. Например, да поръчат шампанско от 350 евро, но да го изпият в компанията на най-красивата жена от вечерта. И да я накарат да забрави за съпруга си. Но за това ще си говорим по-късно.

Парите са инструмент на свободата, ако можа така да се изразя. Майсторът каналджа, като му потрябва някой инструмент, не стои в лайната да се моли за гаечен ключ, а го вади от сервизния колан и решава проблема с него. Така се постъпва и с парите като инструмент на свободата. Има четири вида свобода:

Първата (най-ниската) е, когато работиш за някой друг. Особено в страни, където не ценят човешкия труд. Там ще ти плащат малко и ще ти се присмиват, че ти плащат малко! Губиш всичката си свобода, теглиш кредит и започваш да фалираш всеки месец преди заплата. Готов си на компромиси. Ставаш роб.

Втората степен на икономическа свобода е, когато работиш за себе си. Прецакан си, защото не можеш да спреш да работиш. Изпадаш в кризата на нередовните приходи и постоянните разходи. Губиш част от свободата си, теглиш кредит и започваш да фалираш преди всеки хонорар. Готов си на компромиси. Ставаш роб на много господари. Но това е по-добрият вариант, отколкото да работиш на заплата. Поне можеш да избираш на кого да се продадеш. И за колко...

Третата степен на икономическа свобода е, когато вече наистина работиш за пари. 3000 евро на месец сигурно ти звучат добре като „европейска заплата“, но едва ли могат да се сравнят с удоволствието да изкарваш 3000 евро на ден! Проблемът е, че се превръщаш в роб на парите. Виждате ли, колкото по-висок е залогът, толкова по-широк е капанът. Прескочиши ли го, минаваш в следващото ниво.

Четвъртата степен на икономическа свобода идва, когато парите започнат да работят за теб. Тук можеш да си позволиш дори да си относително беден. Защото не работиш за всеки лев, а получаваш наеми, рента, отчисления от авторски права, лихви, хонорари и каквото се сетиш, под формата на *пасивен доход*. Което съвсем не те ограничава да имаш и активни доходи, ако поискаш. Дори разполагаш с повече свободни средства, които да инвестираш. И те не престават да идват. На равни интервали: всеки месец, всяка седмица, всяка година...

Най-свободните хора не са задължително най-богатите и обратното също е вярно. Един обикновен рентиер, примерно, е по-свобден от един инвеститор, загрижен за капиталовложенията си, който получава инфаркт. Разликата е в качеството на живот. Рентиерът живее по-качествено от инфарктния инвеститор. И му плащат за това, вместо да раздава заплати всеки месец на недоказуемо производствен персонал. Разбира се, най-хубаво е, когато количеството срещне качеството. Великите актьори, спортсти, музиканти, писатели и певци получават хонорари, които се равняват на брутния годишен доход на индустриско предприятие.

И така, след като вече разполагах със солиден актив, можех да се замисля и за пасивни източници на доходи. Имах достатъчно време да мисля, докато икономиката се съвземе, но използвах кризата, за да се докопам до евтини имоти в цялата страна. Реших, че парите отново не могат сами да работят за мен, очевидно трябваше някой друг да ги изкарва, затова се насочих към личности с кауза, които бях сигурен, че ще стигнат докрай в намеренията си. И ще са готови да споделят част от просперитета с мен.

Помогнах на един българин да осъди държавата в Страсбург и получих част от възнаграждението, дадох заем на друг да патентова изобретение в САЩ и получих част от хонорара, купих дялове от частна болница, оборудвах я с техника и започнах да получавам дивиденти. Междувременно, цените се нормализираха, спестяванията на населението се стопиха и аз започнах да раздавам кредити срещу залог. Така придобих още имоти, които ми носеха стабилен доход от наеми.

На 26-годишна възраст вече можех да калкулирам месечните си приходи в стотици хиляди, разделени на пасивни и активни източници, удобно разпределени в различни дейности и сигурно пласирани в

различни банки. Това ме накара да се посветя на най-голямата си мечта: да стана меценат. Започнах редовно да посещавам откривания на изложби и винаги купувах първи картина с най-високата цена. Така правех услуга на художника, защото давах пример на българите, които искаха да приличат на мен. И те се избиваха да притежават платната му в просторните си холове. После, разбира се, художникът ми връщаше парите, а картина оставаше за мен. Превърнах се в колекционер. Посещавах музейни вечери и благотворителни балове. Забелязах, че колкото по-щедър ставаш, толкова повече получаваш. И, неизбежно, когато навлезеш в този нов етап от живота, те нализват златотърсачките.

ЗА ИСТИНСКАТА ЖЕНА

Истинската жена няма нищо общо с тях. Тя е аристократ по душа. Тя знае, че дори само да се родиш като жена е аристократичен факт, но като добавиш интелект, външен вид, добро образование, обноски и произход от богато семейство, ставаш нещо като барон, макар и в личната ти карта да пише „госпожица“ еди-коя-си. Тези жени са привлекателни, защото имат стил. Приличат много навица за сянката и жената, която бяга от теб, когато се стремиш към нея, но истинската жена никога не тича след теб, когато ѝ обърнеш гръб, за разлика от сянката. Тя просто казва: „Следващият, моля!“ И се появява друг костюмирал обожател, който може да се окаже по-богат, по-млад и по-добре сложен от теб. Че и по-внимателен. Тогава губиш истинската жена и ти остава само обикновената: майката или слугинята. Слугинята се чука само за пари, а майката се чука едновременно за пари и за деца. Което я прави с една идея посмислена от слугинята. Но не винаги разполагаш с такава жена. Тя често е заета със съпруг и деца. И посягаш към слугинята. А в нейния образ най-често срещаш златотърсачката — момичето с висока издръжка, шугър бебчето, дъщеричката на татко или принцеската, която се дава под наем, взима скъпо и е с тебе само когато свършваш. Или докато пазарува дрехи от мола с кредитната ти карта, а шофьорът ѝ носи торбите.

Тази жена е изкушение за мнозина, защото изглежда добре (и няма как, при положение че инвестира всичко във външния си вид), но малцина могат да си я позволят, защото е по-добър бизнесмен от тях. Всеки мъж, който веднъж си я е позволил, обаче лесно може да се освободи от нея, като за целта трябва просто да спре да ѝ дава пари. Тогава златотърсачката, за разлика от истинската жена, става невидима за теб. Сменя си телефоните, квартираната, приятеля и колата.

Но истинската жена винаги е там. Дори когато не можеш да си я позволиш. Тя обича да е заобградена от обожатели. Дразни те с ес-ем-еси, изпраща ти по някой имейл от време на време, за да те пита как

си. Водиш я на опера не защото е скъпо и не може да си го позволи, а защото си успял да купиш билети за откриването на сезона — нещо, която тя не би могла да ти откаже. Водиш я в Париж не защото иска да види Франция, а защото има апартамент в центъра. Купуваш ѝ кола не защото се нуждае от транспорт, а защото цветът на предишната ѝ е омръзнал. Или не съвпада с новия ѝ тоалет, шит по поръчка, който струва повече от колата.

Срещаш я по партита с други мъже, които в повечето случаи са изискани гейове или платонични приятели, които ползва само за показване, но никога не би чукала. Тя не интимничи пред тебе с тях, за да те дразни. Тя знае, че може да има и двама ви, когато пожелае. Защото е *истинска* жена.

ЗА ЖЕНИТЕ, БЕЗ КОИТО НЕ МОГА

Мария („Куртизанката“). Взима две хиляди лева на вечер и излиза само с чужденци. Аз съм единственият българин, който допуска в леглото си. Защото не съм се заразил с „балканския манталитет“, според нея. Годините, прекарани в чужбина, са си казали думата, явно. Мария дори не е истински красива. Няма тяло на богиня, не е млада, нисичка е, има добре оформени, но къси бедра, дори гърдите ѝ са леко увиснали. Но в тази жена е заложена искрица от Господ, която кара мъжете да пощуряват.

Срещнахме се на едно „благотворително“ парти, организирано от модна агенция, чиято цел беше да запознае богати мъже като мен с бедни, но красиви момичета, дошли от провинцията да се чукат за пари. Сред всичките полу-голи „миски“, сервайорки, барманки и танцьорки, които щъкаха около мен, погледът ми се спря единствено върху Мария. Нещо в нея ме накара да се почувствам като разгонен тийнейджър. Беше в компанията на поредния чужденец, наел я за вечерта. Даде ми номера си. Уговорихме се да ѝ се обадя на следващия ден. И тя дори не си направи труда да симулира оргазъм или да се престори, че ѝ харесва. Питах я: „Как издържаш?“ Каза ми, че мисли за красивите неща, които ще си купи с парите, а не за мъжа, който ѝ ги дава. А мъжете се влюбваха в тъжното ѝ лице, в замечтания ѝ поглед, в дискретния начин, по който умееше да флиртува с тях, оставайки незабелязана за всички останали.

Има нещо животинско във връзката ми с тази жена и едновременно с това — нещо твърде изискано. Тя е олицетворение на фриволната жена с висок интелект — рядко срещана порода и, поради тази причина, изключително търсена. Умните жени ме възбуджат. Мария говори четири езика, пее прекрасно и свири на пиано, освен това обича да рисува. Зарязва те, ако се държиш грубо с нея и ти връща парите. Подбира клиентите си внимателно. Сигурен съм, че повечето от тях са влюбени в студеното ѝ отношение в леглото. Също като мен. В надменния начин, по който ти заявява: „Да, не можеш да ме имаш,

дори да притежаваш всичките пари на света! Можеш да си купиш само част от времето ми, миг от вечността.“ Много чужденци идват в София само заради нея. Достатъчно богата е, за да си позволи частна охрана, която се грижи за безопасността ѝ от разстояние. А разговорите с нея винаги са истинско удоволствие, след като си платил данък на нагона.

Анита („Дивачката“). Двадесет и две годишно цицоресто миньонче, което хапе, скубе и драска с нокти. Може дори да ти се изплюе в лицето. Анита е дете от проблемно семейство. Бащата пребивал майката редовно, тормозел и нея. Казва, че най-щастливият ден в живота ѝ е неговата смърт — карал пиян. Дори не знае къде е погребан. Не са ѝ казали, за да не поругае гроба му.

Заради травмите от детството Анита обича да страда. Получава невероятни оргазми, но е способна да свърши само ако я обиждаш с вулгарни думи, душиш ѝ до посиняване или се отнасяш с нея като с парцал. Настроението ѝ се мени като времето в планината. Понякога е куче на каяшка, но изведнъж подивява и започва да се бие. В буквния смисъл на думата. Единствените „любовни“ белези по тялото ми са оставени от нея. Другите жени ги смятат за „секси“. Аз смяtam „дивачката“ за повече от секси! Харесвам я, защото когато съм с нея, все едно съм с няколко различни по характер и темперамент жени едновременно.

Издържам следването ѝ в университета. От време на време ѝ пращам по някой дискретен, но скъп подарък. Виждаме се два-три пъти в годината. Тя си има приятел, който дори не подозира за моето съществуване. Обещал съм да ѝ стана кум, ако реши да се омъжи и да поема всички разносци по сватбата. Искам да компенсирам поне част от нещастното ѝ детство. Тя ми казва, че няма да вземе никой, който не е „одобрен“ от мен. Това са глупости, разбира се, но аз ще „харесам“ всеки, в когото е влюбена, макар да не правя услуга на младежа, защото могат да минат месеци, преди Анита да разкрие истинската си същност. Не мога да я ревнувам. Усещам, че тя не ми принадлежи. Усещам, че не принадлежи на никого. Но искам да бъде щастлива. Макар и временно...

Жана („Нимфоманката“). Жана е висока и руса, като скандинавски модел. Има спокойно излъчване и флегматичен характер. Изглежда незаинтересована. Човек би помислил, че целият свят ѝ е скучен. Докато не я вика в леглото. Тази жена е толкова пристрастена

към секса и към всеки допир, свързан с него, че може да побърка дори най-издръжливия мъж. Трансформацията е фундаментална при нея — никой няма да повярва каква разгонена тигрица се крие зад образа на студенокръвната блондинка. Съгласна е на всичко и винаги е готова да експериментира. Обича нежния, бавен, чувствен секс, едночасовите предварителни игри и масажите, но и бруталното обладаване без предупреждение. Харесва игрите. Разхождала ме е с каишка из хотелската стая и ме е яздила като пони. „Изнасилвал“ съм я брутално. Беше толкова истинско, че в един момент се уплаших да не би наистина да я изнасилвам.

След оргазъм Жана се смее. Продължително и на висок глас. До сълзи. Тя е истинско съкровище за смелия откривател. Точно от този тип жени, за които писах в началото, че няма да посмеете да заговорите на улицата. Защото външният ѝ вид ще ви уплаши. Тя изглежда като модел, работи като модел (на бельо) и се държи като модел — хладно и високомерно. Но проявите ли авантюристичната си натура, започнете ли да я докосвате, вкарате ли я веднъж в леглото, ще разберете, че сте открили „златната мина“ — тази, която всеки мъж си мечтае да намери. За нея няма грозни мъже, ниски или високи, нито бедни и богати. Всичко е позволено, стига веднъж да прескочите границата заедно. Склонна е дори да ви плаща, за да я чукате редовно. Звучи невероятно, нали? Казах ви, че Жана е нимфоманка. Изпада в депресия, ако не получи поне три оргазма до края на деня. Но мъжете се страхуват от нея. Респектират се! Особено българските мъже. Какви смешници!

И Жана е нещастна заради тях. Тъжна и самотна. Няма си дори гадже. Сигурно на това се дължи студеното ѝ лице, безразличното ѝ поведение. Веднъж се забавлявах да гледам отстрани как един мухльо два часа се опитваше да ѝ направи впечатление в известен столичен ресторант. То не бяха комплименти, цветя, не бяха изискани специалитети! Думите му минаваха и заминаваха покрай ушите ѝ, сигурно дори не знаеше как се казва този неин „кавалер“. Изпуши си цигарата и отиде до тоалетната. Пътьом мина покрай мен. Поиска ми огънче. Прошепна ми в ухoto, че ще ми „чукне“, ако в дамската тоалетна няма никой. След една минута телефонът затрепери във вътрешния ми джоб. Докарах я до четири оргазма за две минути! Накрая свърших в нея. Без презерватив.

Жана е оперирана и не може да има деца. Редовно ходи на лекар, за да се преглежда. Гинекологът не ѝ взима пари, защото я чука върху „кончето“. Прибрах се вкъщи облечен и по-късно разбрах, че на мухълото не му се е отворил парашута. Платил 500 лв. сметка и отишъл да лъска бастуна. Не беше се осмелил дори да я докосне. Нито веднъж през цялата вечер! Сигурно после се е хвалил, че излиза с манекенки. Задник!

Яница („Шугър бебчето“). Запознахме се на яхтата на едно парвеню в Созопол. Беше поканил Яница и приятелките ѝ „за украса“ на рождения си ден. Такива момичета никога не отказват покана за пътешествие с яхта. „Украсата“ обикновено включва „консумация“ — по желание на клиента и почти винаги е безплатна. Причината? Ами, откъде мислите, че шугър бебчетата си намират нови шугър-даденца, а?

Яница е слаба, почти хърбава. И няма как — храни се предимно с моркови. Има стройно тяло, изкуствени гърди, изкуствени мигли, изкуствени нокти, изкуствен тен, натрупан в солариум. Само големите ѝ, зелени очи са естествени.

На партито я видях да си ляга с един доста пиян младеж — близък приятел на рождения. По-късно разбрах, че не му е станал. Няма как да „джаскаш“ цяла вечер, да изпиеш кофата с шампанско и да очакваш, че ще ти стане. Но мъжката потентност не е приоритет за нея. Зарязала го е, защото е разбрала, че няма пари. Яница не обичаекса. Може да прекара 5 часа пред огледалото и да изглежда като най-голямата курва на купона, но в леглото е фриgidна като сом.

Поканих я на разходка до Гърция с чисто новия ми кабриолет. Ядохме сладолед. Оглеждахме магазините в Солун. Каза ми, че ако искам да ѝ стана „гадже“, трябва да ѝ купя нещо. И, понеже вече си имаше гърди, нос, устни, нотки, мигли и тен, заложих на бижута. Така станахме „гаджета“. Сигурно се чудите какво толкова намирам в нея? Ще ви кажа. Привлича ме лекотата, с която умее да привлече пари — лекотата, с която трансферира богатството от мъжкия към женския пол, без да прави никакви усилия. Освен да поддържа външния си вид, естествено. Такива жени са „за показване“, а не заекс. „Тунинговаш“ я по твой вкус, обличаш я по твой вкус и ходиш да я показваш. Завистта в очите на останалите мъже, особено ниско интелигентните, струва повече от злато.

Направихме околосветско пътешествие заедно. Изкупи половината магазини по пътя. Трябаше да наемем носачи и да купим допълнителни куфари, за да приберем боклуците ѝ у дома! Яница излиза по-скъпо от компаньонка и чука десет пъти по-зле. Но един богат мъж има нужда от човек като нея.

Помните ли как се превърнах в колекционер? Селяните трябва да ти завиждат, за да искат да ти подражават. А богатите селяни умират точно за такъв тип жени. Аз ги наричам „чалга принцеси“.

Яница е инвестиция за мен. Избил съм всичките си капиталовложения в нея, че и отгоре, само в скъпи платна. Благодарен съм на медиите, че създават идоли за простаци. „Ооо, тоя я гледай с к'ва мацка се е издокарал — като по телевизията!“ И бам: „Значи аз също трябва да притежавам картини, че да я чукам тая. К'ва кола кара? Аха! Още утре ще си поръчам същата, ама по-новия модел. А тоя костюм откъде го взе, браточка?“ Ето ти визитката: на дилъра, на шивача, на художника. И мерси за комисионата!

Яница знае, че я ползвам като инструмент за изкарване на пари и няма нищо против. Хей, все пак ѝ плащам наема, сметката за телефона, заплатата на домашната прислужница и куп други неща. Сделката е изгодна за двете страни. Тя има само няколко години да вземе от живота всичко, което може, преди да погрознее, преди да изгуби единствения актив, който притежава. А аз най-много от всичко обичам да прибирам парите на глупаците. Това си е джентълменско споразумение!

Елица („Шефката“). Назнаех я в компанията ми за управление на недвижима собственост. Издигна се от най-обикновена секретарка до търговски директор. Всички в офиса я мразят. Но се страхуват от нея, защото знаят, че докладва лично пред мен. Жените са истински кучета, назначиш ли ги да ти пазят парите. Следят всеки превод дали е пристигнал навреме, всеки наем, как върви реконструкцията на сградите, тормозят наемателите, изнудват майсторите, пазарят се с доставчиците, „оптимизират“ заплатите, пестят от материали, разходи, транспорт. И всичко това, само и само ти да можеш да изкарваш повече! Докато си вееш задника по света! За да може тя да оправдае „високия“ си статус в обществото.

Елица е от онези привлекателни 25-годишни работохолички, които мислят, че правят кариера, защото са завършили университет, а

не защото имат хубав задник. И до известна степен са прави. Организираш ли нещата така, че да имат личен интерес от твоя просперитет, с течение на времето се превръщат в истински дракон за служители, доставчици, подизпълнители, клиенти и акционери.

Разбира се, тя никога не отказва поканите ми за секс, макар и след няколко месеца да планира сватба. Причината е не само в парите, уважаеми, а в резултата от парите. Истината е, че тя никъде, никога и по никакъв начин няма да срещне мъж като мен. Нейната среда е различна. Нейните приятели са различни. Те са на заплата. Те правят „кариера“. Те организират тиймбилдинги и семинари. Те ходят на скучни семейни „партита“ и готовят по рецепта от дебели кулинарни книги. Хвалят се с екскурзии до Турция и Гърция през единствените 20 дни в годината, когато са свободни. Те спестяват. Те купуват ипотекирани жилища и бачкат за „повишение“.

Освен че зная как да доставя удоволствие на една жена в леглото и съм понатрупал малко опит, аз по всичко друго също се различавам от тях. Нямаме допирни точки. Тя буквално е омагьосана от начина ми на живот, от размаха, с който изкарвам пари. От това, че управлявам човешки съдиби. От поведението ми, дрехите ми, парфюмите ми, от декорацията на жилището ми, дори от многобройните ми любовници е очарована. Все пак, тя не познава друг мъж като мен, а различното винаги е интересно.

Добавете щипка чар за вкус, малко пари (заплатите в България са най-ниските в Европа), една-две вечери в изискан ресторант и отношение на истински джентълмен, и картинаката ще ви се изясни. Все пак, най-голямото постижение в живота на Елица е, че от провинцията е успяла да дойде в София, да получи образование, да си намери работа и да стане шеф. Дори е успяла да купи „собствено“ жилище, което ще изплаща с мъжа си, докато останат. Което я прави още по- зависима от мен.

Милена („Куротрошачката“). Започна да излиза с мен, за да отмъсти на мъжа си, който изневерява. И започна да ѝ харесва. Запознахме се по стандартния начин — поисках огънче, попитах я дали мога да седна при нея и тя прие. Наливаше се с водка. Милена е нещо като социален експеримент за мен. Реших да се облека нормално, да отида в нормална кръчма и да видя дали мога да спечеля „нормална“ жена, без задължително да я подкупвам. Тестване на

„ловните инстинкти“, един вид. Като се стигна до професията й казах, че поставям окачени тавани. Забеляза, че ръцете ми са прекалено добре поддържани. Обясних ѝ, че имам фирма за поставяне на окачени тавани (което не беше лъжа). Попитах я какво прави хубавица като нея сама по това време на нощта. След третата голяма водка тя най-после изплю камъчето. Сподели, че е хванала мъжа си в изневяра. И заплака. Утешавах я, докато свърши бутилката. После я закарах в малкия двустаен апартамент, който поддържах в Младост специално за такива случаи. Разви ми болтовете отекс! И двамата установихме, че никога не сме попадали на по-подходящ сексуален партньор. Телата ни бяха просто създадени едно за друго.

Тя се върна при мъжа си, „прости“ му, но продължи да се вижда с мен. На същото място. По същото време. Всяка седмица. И така вече няколко години. Връзката ни е базирана изцяло на оргазми. А нейните са много повече от моите, повярвайте ми! Един добър любовник, за да поддържа темпото, което поддържам аз, трябва да умее да чука и да получава удоволствие отекса, но без да свършва постоянно. С други думи, добрият любовник е загорелият, но издръжлив „работник“. Той събужда древния природен инстинкт у самката да изцеди жизнените му сокове, за да изгуби интерес към другите самки. Но тя не винаги успява и това само допълнително я влудява. Ще разгледаме тази тема по-късно, в „полезни съвети към господата.“

Ана („Алтруистката“). Естествено кестенява украинка. Емигрирала с техните на запад, още докато била малка. Ръководи една от фондациите, на които редовно дарявам средства. Тъй като и фирмата, чрез която дарявам, и фондацията са регистрирани на запад, където даренията се признават за разход и ползват всякакви данъчни преференции, Ана ме облекчава не само физически, но и фискално. Украинките са красиви като гъльбчета, знаете. Тя не прави изключение от това правило. Щедра е както в леглото, така и в живота. Предпочита да използва парите, които изкарва със задника си за благотворителни цели — нейният начин да намери смисъл в „божествената комедия“, предполагам. Изключително изобретателна е в начините, по които може да задоволи един мъж. През леглото ѝ са минали стотици мъже. Обичам да свършвам върху красивото ѝ лице. Но ще спра дотук, за да не ви дразня.

Истинската жена. Ще спестя името ѝ, защото сигурно сте чували за нея от медиите, макар тук тя да не е твърде известна, защото рядко се прибира в България и принципно избягва публичността. Единствената жена, която ме превъзхожда във всяко отношение! Наследила баща си, който е сред хората, разорили държавата, опитала се да поеме контрол над империята му, но не успяла и загубила „почти“ всичко. Останали ѝ „малко“ пари. Малко, близо 100 miliona долара в имоти, акции, луксозни лодки, частен самолет, произведения на изкуството и скъпоценности от всякакъв вид!

Била е в повече страни по света от мен, облича се по-елегантно от мен, знае повече езици от мен, познава по-влиятелни хора от мен, притежава повече имоти от мен, несравнено по-привлекателна е от мен и, освен всичко друго, е артист по душа. Разбира от изкуство — опера, театър, балет, рисува картини, прави изложби, има ангелски глас и владее няколко музикални инструмента. Пише поезия. Тя е от хората, на които съдбата е дала много, без нищо да поиска в замяна. Сигурно е страдала в предишните си животи, не знам.

Такива хора обикновено лесно пропадат — пропиват се, продруват или умират от нелепа болест, още преди да са успели да профукат завареното богатство. Някои от тях се самоубиват, след като го профукат. Такива хора обикновено са нагли и аrogантни, невъзпитани и груби. Но тя не е от тях. Тя е скромна, тиха и добра натура. Което не ѝ пречи да има високо до небето самочувствие, но твърде рядко да го показва. Получила е образованите си в престижни швейцарски колежи, била е възпитана и отгледана в дом на партийни функционери, които са имали домашна прислуга, мерцедес и частен шофьор, още преди „демокрацията“ да роди своите смешни парвенюта. Предполагам, че всичко това си е казало думата.

Запознахме се на откриването на една изложба. Бях запленен от държанието ѝ, от аристократизма в движенията ѝ, от невероятно мекия ѝ глас, от високите скули, от прекрасната ѝ, семпла, но изключително скъпа рокля. Тя имаше всичко, което притежава идеалната жена за мен. Няма да крия, че съм един от многото ѝ обожатели. И че нито веднъж не ме е допускала до леглото си. Въпреки приятелството ни, което трае вече няколко години. Може би точно затова съм толкова луд по нея! Защото не мога да я имам! Правете си изводите сами.

В компанията ѝ винаги се чувствам като селянчето, което току-що се е видяло с някой лев. Аз съм представител на буржоазията, а тя — на висшата аристократична класа. Клубовете, в които членува, не допускат всеки, който може да си позволи нечовешката такса. Баща ти също е трябало да може да си я позволи. Ако мислите, че в България има „елит“ или „хайлайф“, трябва да видите средата, в който се движи тя: министър-председатели, наследствени милиардери, кралски особи, собственици на петролни компании, хората, които движат света. Пръскал съм огромни суми по нея, въпреки че е много по-богата от мен. Тя никога не отказва скъпи подаръци. Нарича ги „жест на внимание“. Но можеш лесно да я разочароваш с просташкото си поведение. Понякога се чувствам като препарирано насекомо в нейния хербарий — толкова скован и тромав се чувствам, когато сме заедно. Толкова неук в познанията по световна литература и история на изкуството, толкова неуверен в изисканите блюда от „високата кухня“ и странните, дори перверзни сюжети на висшата мода.

Питате се какво прави презадоволен мъж като мен в полите ѝ? Защо тичам след нея, като мога да имам всяка друга на земното кълбо? Не е само нагонът, моят единствен господар, повярвайте ми! Примирил съм се отдавна, че може би никога няма да спя с нея. Но тя е моят входен билет, моята виза към висшето общество, където не принадлежа по произход, но рано или късно ще принадлежи по право. Тя е моят учител по музика и френски, източникът на най-полезните ми бизнес контакти. Тя знае неща, които борсаджиите биха убили, за да научат един ден по-рано. Тя е всичко, което никога съм искал да притежавам и всичко, което никога съм искал да бъда. Тя е перфектната жена!

ПОЛЕЗНИ СЪВЕТИ КЪМ ДАМИТЕ

Създадени сте от природата така, че можете да прекарате живота си в охолство, без да си мръднете пръста. По-привлекателните от вас го знаят, възползват се от този факт, но твърде буквально приемат идеята да не си мърдат пръста за нищо. Вярно, че около всяка красавица има достатъчно мъже с изплезени езици и тя не трябва да полага усилия, за да ги задържи, но, повярвайте ми, около всеки състоятелен мъж има много повече красавици, които се надпреварват за вниманието му и победата на нито една от тях не е сигурна, защото в света на състоятелните мъже красотата е преходно качество, като парите. Тука има, тука — няма. А любимата им реплика е: „Толкова много момичета, толкова малко време!“ Кой беше казал, че да си вземеш красива жена е все едно да купиш ливада заради цъфналите пролетни цветя?

Под „състоятелен“ не разбирайте задължително богат, макар последният да е беден само по свой собствен избор. Състоятелен е всеки мъж, който се различава от вашите обожатели, готови да ви поднесат света само защото сте красива. По какво се различава ли? По това, че той действително ще ви го поднесе, за разлика от обожателите. Ако сте си мръднали пръста да бъдете нещо повече от лъскава опаковка.

Това в особено голяма степен важи за България, където красивите жени и комплексирани мъже са много, а количеството е за сметка на качеството. Защо са ви десетки ухажори, като можете да имате само един? Мъжете са злобни и отмъстителни, особено комплексирани мъже, не мислете, че дълго ще поддържате връзка с няколко от тях. Опасно е за здравето ви! Колкото и да ги сменяте, накрая ще разберете, че всичките са еднакви. Приличат си като две капка вода. Нито един от тях не е в състояние да осмисли живота ви, да ви качи до покрива на света. А вие сте уникална, единствена, различна, нали? Вие заслужавате най-доброто! Да, ама не сте. И не заслужавате

нищо, докато не си мръднете пръста да станете равностоен партньор на състоятелния мъж.

От вас, мили дами, се изисква малко — много по-малко, отколкото се изисква от състоятелния мъж. Той трябва да пребори всички, а вие — само себе си. Мързела и egoизма си трябва да преборите! Няма нужда да трупате милиони и да манипулирате обществото, да рискувате живота си и да изкачвате човешката пирамида стъпало по стъпало. Някой друг ще го стори вместо вас. А вие ще поделите плячката с него. Трябва само да го прельстите. Това е предимството на женската природа. Наричат я „пасивна“, но за мен е активна като мъртвото течение — от него зависи животът, макар и да не се вижда с просто око...

Сигурно смятате за egoистично да се стремите към такива цели, а ви приканвам да преборите egoизма. Да, ама не е egoистично. Алtruистично е! Бедният човек, както казах в началото, е вреден за себе си, за близките си и за обществото като цяло. Как ще помогнете на хората, ако сте домакиня и майка, ако не излизате от кухнята и се грижите единствено за своето дете? Ако разполагате с ограничен бюджет? Не би ли било по-смислено да имате повече време, да разполагате с повече спокойствие, да боравите с бюджет, който ви позволява да развихрите майчинската си природа в услуга на човечеството? Да допринасяте за каузи, които са много по-големи от вас? Докато някой друг печели битките на бойното поле?

Знаете ли как една жена успява да задържи мъж, по който въздишат хиляди други жени? Ще ви кажа: от гледна точка на мъжа светът е пълен с възможности, пари и авантюри. Трябва само да протегне ръка, за да ги вземе. Но вие сте единствена! На земята нямате реплика и поради тази причина той ще иска вас повече от всичко друго. Истинският завоевател — мъжът, за чието сърце си струва да полагате усилия, винаги цели да притежава това, което другите нямат. Вашата мисия е да се превърнете в това нещо.

Дори не трябва да сте съвършена! Можете просто да бъдете различна. Да задавате модата, вместо да я следвате. Да определяте правилата, вместо да ги спазвате. Винаги, навсякъде и по всяко време да сте различна. Но това не значи да се изрусите, когато другите са чернокоси, да облечете синьо, когато другите носят жълто. Не! Това значи в ума, думите и делата си да бъдете различна. Учете езици,

правете кариера, трупайте пари, докато връстничките ви пропиляват годините си в говорене за връзки, поддържане на връзки и разваляне на връзки, само и само да ги заменят с други, още по-безсмислени връзки. С безпочвени мъже. Бъдете самодостатъчна! Поставете себе си, вашите собствени амбиции и интереси в центъра на вселената, а не наличието на мъж до вас! Обикновеният мъж няма да ви донесе нищо повече от изневяра, когато погрознеете. Сори за израза, но истината боли. А на земята ще се появят още 3 милиарда жени, които са помлади от вас. Рано или късно. Състоятелният мъж ще иска винаги да сте до него, защото избира внимателно и подбира само най-доброто. След като веднъж ви е оценил като същност, а не като опаковка, той вечно ще се бори за вас.

Пътувайте по света, докато връстничките ви стоят у дома и слугуват на посредствени мъже, защото ги е страх от самотата, която наричат „любов“. Ходете на езда, спортувайте, измислете си хоби, социализрайте се, трупайте контакти!

Флиртувайте, без задължително да се обвързвате. Подбирайте, без задължително да се лишавате. Давайте винаги на мъжете това, което искат, но им го давайте бавно — хапка по хапка, в противен случай те „преяждат“ и бързо се отегчават. Бъдете непредвидима. Дръжте ги „на нокти“. Действайте обратно на популярните схващания. Можете да го постигнете, като непрекъснато изненадвате себе си, например — да отговорите на покана за среща точно, когато ви чакат за важно интервю. Или да не отидете на среща, но без да давате излишни обяснения. Приемайте подаръци, но и отказвайте подаръци. Накарайте мъжете да се чудят как да ви угодят. Впрегнете изследователската им природа в действие и ще имате всичко, за което някога сте мечтали. Желая ви успех, мили дами!

ПОЛЕЗНИ СЪВЕТИ КЪМ ГОСПОДАТА

Живеем в несправедлив свят и, ако е вярно, че 20 процента от хората изпиват 80 процента от бирата, то също толкова е вярно, че три процента от мъжете привличат деветдесет процента от жените. Останалите са „на сухо“ или правят компромиси, за да не бъдат сами. Истинският мъж обаче не се интересува от компромиси. Той действа.

Никой не може да ме убеди, че нещо различно от заложения у нас денонощен, почти фаталистичен стремеж към другия пол, е в състояние да осмисли живота на един мъж. Сексуалната енергия е нашата движеща сила. Когато поетът пише, той изразява сексуалната си енергия, когато художникът рисува, сексуалната му енергия формира платното, когато инвеститорът прави голяма сделка, тя е продукт на сексуалната му енергия, на завоевателския му дух, на стремежа да изяви себе си като по-способен от другите самци.

Всичко това се случва на подсъзнателно ниво, разбира се. На съзнателно ниво допускаме грешката да мислим, че ако изкарваме достатъчно пари, ако имаме определен външен вид, ако постигнем дадени резултати, жените сами ще дойдат при нас. Това донякъде е вярно, но въпросът е: ще ни харесат ли тези жени? Защото само успелите, богатите и реализираните могат да избират, но правото на избор не е задължителна гаранция за качество на живот.

Сигурен съм, че повечето от вас мечтаят за чисто нов спортен кабриолет с идеята някоя красавица да заеме пасажерското място. И тя ще го заеме. Но красавицата може да се окаже празноглава кифла с лоша хигиена и нечувано високо самочувствие или досадница с отвратителен характер и пилешки мозък. Ще ви омръзне да сте заедно само заради кабриолета. Ще я изритате, но на нейното място ще дойде друга, същата, защото вие така привличате жените. Защото така повелява нагонът — вашият денонощен спътник и неразделен другар. Другата ще бъде предишната, но с различни дефекти. Няма съвършени жени, както няма съвършени мъже. **Стремежът на жените към лъскави предмети е точно толкова елементарен, колкото**

стремежът на мъжете към преходната им красота. Но вие ги привличате с лъскави предмети и те ще продължат да идват, бедни ми глупако! Накрая сигурно ще решите, че жените не струват. Или ще ги поставите на пиедестал, който те не заслужават, още по-бедни ми глупако! Само и само да оправдате липсата си на амбиция ще изградите пясъчен монумент. Докато не бликне дъжд, който да ви покаже в какво точно се превръщат мечтите...

Състоятелният мъж, уважаеми, не само избира, той умеет да казва НЕ. Той знае какво точно търси, знае докъде се простират възможностите му и откъде започват нейните. Състоятелният мъж е това, към което се стремите всеки ден, ако искате да имате пълноценна връзка с *истинската жена*. Ако не искате, тогава сигурно си задавате въпроса: „Какво искат жените?“ И сигурно някой глупак ви казва, че не знаят какво искат. Жените много добре знаят какво искат, господа! Точно чрез вас те смятат да го постигнат.

Сигурност и деца, деца и сигурност, колко пъти да ви го повтарям? Има три милиарда жени на планетата и сигурно три милиарда комплекта от предпочтения, но хетеросексуалната, зряла, с функционираща полова система жена копнеет само за две неща: сигурност и деца. И вие ще ѝ ги дадете. Няма нужда да ставате милионер за целта. Държавната заплата също е форма на сигурност и с нея също могат да се гледат деца. Но, след като задоволите първобитните си биологични потребности (и нейните), вие ще поискате нещо „по-интересно“. Ще започнете да се оглеждате за *истинската жена* — онази, която е качила следващото стъпало, като вас, а защо не и едно стъпало над вас. Откриете ли я, ще започнете да я преследвате. Нека ви издам една малка тайна — стремежът е това, което ви носи радост, а не постигането на целта. Харесвате играта, защото сте ловец по природа и мускулатурата ви се нуждае от движение.

Спортувайте по-често, мама му стара! Спортувайте и полагайте грижи за тялото си като за свещен олтар. Това не значи да го епилирате. Давайте му качествена храна, наспивайте го добре, не го тормозете с наркотици и алкохол. Уволнете всички фактори от ежедневието, които ви дразнят, създават ви стресови ситуации или ви карат да се чувствате зле. Така ще можете по-дълго да се наслаждавате

на живота и на неговите екстри — жените. Те са създадени специално за вас.

Научете се да изглеждате красиво, носете елегантни дрехи. Спортните облекла са за фитнеса. Никоя красавица няма да хареса мръсните ви кецове. Правете упражнения за задник, а не за гърди. Жените харесват задници. В буквния и в преносния смисъл на думата. Само вие харесвате гърди. Чистете си мръсното под нотките и ходете на маникюр. Там ще срещнете много жени, както и много гейове. Не мразете гейовете, манипулирайте ги! Вашият пропуск към женското царство са те. Спечелете гейовете на своя страна и непрекъснато ще имате поток от нови жени, които са обработени така, че да ви харесват. Жените вярват на гейовете, защото са мъже. В природата на жената е да вярва на мъжка. Дори когато лъже. Особено когато лъже! Какво по-хубаво от това да имате верен съюзник, който е платонически влюбен във вас, но десет пъти по-чувствителен и десет пъти по-изкусен в лъжата?

Говорете малко и слушайте много. Всичко, от което се нуждае една жена, понякога, е мъж, който да я изслушва. Естествено, вие знаете много повече, вас ви интересуват много по-смислени теми, но оставете ги за срещата с приятели — тогава няма да има жена, която искате да вкарате в леглото. Никога не оставяйте приятелите си в компанията на жена, която харесвате или вече сте завоювали сексуално. Изневерите се раждат в най-тесния социален кръг, а ревността е нещо, което избягвате.

Докосвайте! Търсете физически контакт! Жените разбират от езика на тялото, тях думите ги объркват. Жените чакат вие да направите първата крачка. Може да излизате с нея от половин година, може да сте наговорили куп глупости, може да сте изхарчили куп пари, но тя пак да не разбере, че имате интимни чувства към нея. Докато не започнете да докосвате тялото ѝ. Тогава всичко се променя. Първото докосване по ръката, най-невинното, обикновено е най-важно! Тя отдавна вече е решила дали ще ви даде шанс като любовник или не, но дори вече да е решила, че ще ви даде, твърде вероятно е все още да се колебае. Вашите докосвания ще я накарат да се задейства. Така ще разбере, че намеренията ви са сериозни. Може да не ви отговори със същото, но не се предавайте! Никога от първия път. Продължавайте да опитвате.

Излезе ли ви с номера, че иска да сте само приятели, не губете кураж! В никакъв случай не я отблъсквайте от себе си! Приемете. Станете най-добрата ѝ „приятелка“, ходете навсякъде с нея, опознайте семейството ѝ, близките ѝ, нейните *приятелки и братовчедки!* Започнете да флиртувате с тях. Твърде вероятно е да ви се получи, защото на вас няма да ви пuka, а жените повече от всичко на света обичат забранения плод. Помните ли ябълката от Библията? Ревността може да я подтикне към вас, моментното настроение — също. Дори атмосферното налягане е в състояние да промени начина, по който гледа на вас. Просто трябва да ѝ дадете достатъчно време. На нея, не на себе си.

Междувременно излизайте с други жени. Забравете приказките за верността. Никой няма да ви награди за това, че сте верен! Ще получите точно обратното. Трябва да построите хarem от почитателки, които са ви на разположение по всяко време. Но най-важното е да се забавлявате, докато трае цялата работа. Ще издам още една малка тайна — жените усещат, когато в живота ви има други жени. Не буквально, разбира се! На подсъзнателно ниво те разбират, че сте харесван, търсен, ухажван, предпочитан от другите самки екземпляр. Природата ги е надарила с това качество, за да осигуряват най-качествения генетичен материал на поколението. Ето защо, както правилно сте забелязали, ако имате годеница / приятелка / съпруга, ви е много по-лесно да си намерите втора, трета, четвърта... Дори бившите започват да ви търсят. Ако сте сам, може да прекарате доста време на сухо... Ето защо само три процента от мъжете привличат деветдесет процента от жените, уважаеми!

Стигнахме до най-важната част —екса. Научете се да чукате дълго без да свързвате. Как? Чрез мастурбация! Това ще ви спести много унижения и провали. Мастурбирайте често, еякулирайте рядко. Така хем ще сте „винаги готов“, хем ще придобиете известни умения да се контролирате. Може дори да стигнете до момента, в който ще изпитвате оргазъм с цялото тяло, а не само с главата на пениса, както досега. Китайците са го открили преди хилядолетия!

Откраднете на жените симулирането на оргазъм! Това не е тяхна привилегия! Особено, когато следващата чука на вратата. Направете се, че свързвате, махнете кондома и го загърнете в салфетка, преди тя да се е съвзела достатъчно, за да го види. Помните, че добрият

любовник е загорелият, но старателен и трудолюбив работник, който издържа дълго! Само той е в състояние да достави истински екстаз на партньорката си, а чрез нея — гарантирано и на себе си. Само той е готов за още един рунд по всяко време. Може да я посветите в малката си тайна някой ден, когато станете достатъчно близки. Тогава се забавлявайте с настървените й опити да „изсмуче“ жизнената ви сила. Ще имате истинска тигрица в леглото. Желая ви успех, уважаеми господа!

ТОВА Е ВСИЧКО

— Това е всичко.

— Това е всичко?

— Това е всичко!

Повече информация за сборника „33 любовни романа“, както и начин за покупка на електронното издание можете да намерите в [официалния сайт на автора](#).

Издание:

Тихомир Димитров. 33 любовни истории

Българска. Първо (електронно) издание, 2010 г.

Корица: Пенко Скумов, 2010, <http://skumov.backyardz.org>

Редактор: Биляна Карадалиева, 2010,

<http://myrimes.wordpress.com>

лиценз

Поставянето на линкове е свободно. Използването на части или на цялото произведение за некомерсиални цели е позволено с посочване на автора и линк към оригинала. Използването с комерсиална цел се заплаща по споразумение. Публикуване на преработки не се допуска по никакви причини.

[КАК ДА ВЪЗНАГРАДЯ АВТОРА?](#)

С ePay:

От: Меню Преводи — Изпратете пари на друг потребител в epay.bg

Получател: КИН 0962521724

Описание: книга

С Visa и MasterCard:

От: https://www.epay.bg/credit_wt.cgi

Получател: asktisho@gmail.com

Описание: книга

С банков превод:

IBAN: BG74 CECB 9790 0088 6818 77

Централна кооперативна банка

BIC: CECBBGSF

Получател: Тихомир Димитров

Основание: КИН 0962521724 — КНИГА

Сърдечни благодарности!

За критики, мнения и впечатления относно съдържанието на тази книга, за издателски предложения и за достъп до цялото творчество на Тихомир Димитров, както и за обратна връзка с автора, моля посетете:

[Писателския блог на Тиши.](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.